

ДЖЕЙМС
ПАТЕРСЪН

&
МАЙКЪЛ ЛЕДУИДЖ

Игра на
криеница

Clibri

съвременни
трилъри

**ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН, МАЙКЪЛ
ЛЕДУИДЖ
ИГРА НА КРИЕНИЦА**

Превод: Венцислав Венков

chitanka.info

Джеймс Патерсън (роден 1947 г.) държи рекорда на „Гинес“ по брой на първи места в листата за бестселъри на в. „Ню Йорк Таймс“. С първата си книга печели наградата „Едгар“ за най-добър дебютен криминален роман (1976), когато авторът е едва двацет и седем годишен. Оттогава е написал повече от трийсет криминални романа, сред които над 10 от поредицата с детектива психолог Алекс Крос. През 1997 г. „Парамаунт Пикчърс“ снима изключително успешен филм по „Целуни момичетата“, в който ролята на Алекс Крос се изпълнява от Морган Фрийман. Две други негови книги също са филмирани успешно. Джеймс Патерсън твърди, че иска да бъде „кралят на романите, четящи се на един дъх“. Според почитателите на неговите трилъри той вече е такъв. Книгите му са оглавявали класацията за бестселъри на в. „Ню Йорк Таймс“ 63 пъти, а общият им тираж в световен мащаб е 220 милиона екземпляра. Затова никой вече не се наема да го сравнява с други величия в областта на криминалния роман и Джеймс Патерсън с основание е смятан за несравним феномен.

Нина Блум е адвокат с процъфтяваща практика и любяща майка, която не би се спряла пред нищо, за да запази комфортния си начин на живот в Ню Йорк, постигнат с цената на огромни усилия — включително е готова да излъже всекиго, дори дъщеря си, относно своето минало. Но когато невинен човек е обвинен в убийство, тя си дава сметка, че не може да допусне той да плати за чужди престъпления.

Тайният живот на Нина започва преди 18 години. Тя е красива, има прекрасен съпруг полицаи и води безгрижно съществуване в Кий Уест — един от прелестните острови във Флорида. Но щастieto ѝ е разбито брутално най-внезапно и тя трябва да бяга и да промени самоличността си, за да се спаси.

И ето че Нина рискува всичко, завръщайки се във Флорида, за да се изправи лице в лице със злото, от което е избягала.

ПРОЛОГ

ЛЪЖИ И ВИДЕО

Вече бях хвърлила двайсетачката на шофьора и подскачах нервно като последното детенце на опашката за тоалетната в някоя забавачка, когато таксито ми най-после спря срещу хотел „Дъдсън“ на Западна петдесет и осма улица. Изобщо не изчаках да ми върне ресто, но затова пък някакъв експресен автобус насмалко да ме отнесе, докато слизах на пряката и на бегом пресякох Осмо Авеню.

Отказах дори да погледна айфона, който напираше да изскочи от джоба на жакета ми. В тая лудница — абсолютно запълнен работен ден плюс плановете за партито на всички партита довечера — по-странно щеше да е да не звъни.

На ъгъла в ушите ме блъсна звук, който дори по манхатънските стандарти минаваше за оглушителен.

Пневматичен чук? Пилононабивачка?

Не, разбира се, рекох си, след като видях как клекналият на тротоара чернокож хлапак изпълнява барабанно соло на празна кофа от гипсово лепило.

За мой късмет по периферията на насъбралите се зяпачи мярнах и Ейдан Бек — човека, с когото имах среща през обедната ми почивка.

Без каквито и да било увертюри хванах под ръка русия небрежно-елегантен млад мъж и го въвлякох в шикозния „Хъдсън“. На върха на осветения с неон ескалатор, зад рецепцията от карарски мрамор, ни чакаше портиер с вид на щастлив бляскав участник в „Училищен мюзикъл“.

— Добър ден. Обадох се преди двайсет минути — рекох. — Аз съм госпожа Смит. А този е господин Смит. Нужна ни е стая с голяма спалня. Подовото покритие и изгледът са без значение. Плащам в брой. И страшно бързам.

Служителят отбеляза с привидно одобрение потта по лицето ми и контраста между сексапилния ми работен тоалет и избелелите дънки и велуреното сако на много по-младия ми придружител.

— Ами да ви отведа до стаята ви в такъв случай — предложи супер бодрият портиер, без да му мигне окото.

Когато час по-късно излязох с Ейдан от хотела, ме блъсна вълна студен въздух. Забелязах как пролетната нийоркиска светлина се отразява от близките синкави кули на Таим Уорнър Сентър. И се засмях при мисълта, че дъщеря ми Ема ги е кръстила „най-голямата врата за американски футбол на света“.

Изгледах Ейдан и се запитах дали онова, което току-що сторихме, е правилно. Но пък какво значение има, рекох си. И попих ъгълчетата на очите си с ръкава на шлифера ми — имитация на „Бърбъри“. Така или иначе, вече свърши.

— Страхотен беше. Най-сериозно ти казвам — рекох му и с целувка по бузата му подадох плика.

Той ми отвърна с кратък театрален поклон и пъкна хилядарката във вътрешния джоб на велуреното си яке.

— Това ми е занаятът, Нина Блум — каза, махна с ръка и си замина.

— За теб съм госпожа Смит — провикнах се към гърба му, докато спирах таксито, което да ме върне на работното ми място.

— Окей, мамо. Вече можеш да отвориш очи.

Отворих ги.

Дъщеря ми Ема стоеше пред мен в уютния ни апартамент в манхатънския квартал „Търтъл Бей“, накиприла се в роклята за партито по случай шестнайсетия ѝ рожден ден. Сърцето ми се разтопи при вида на сияйната ѝ кожа и абаносовите ѝ коси над черния копринен тоалет без ръкави и за втори път през този ден се разплаках.

Как е възможно това вълшебно ефимерно същество да се е пръкнало от мен? Абсолютна, невероятна, зашеметяваща красавица.

— Никак не е зле — рекох и в същото време събирах сълзи в шепите си.

Но нещата, разбира се, не опираха единствено до красотата на Ема. А до това, че и страшно се гордеех с нея. Когато стана на осем, почти на майтап я накарах да кандидатства в „Бриърли“ — най-престижното девическо училище в Манхатън. А те не само че я приеха, ами ѝ предложиха и почти пълна стипендия.

В началото се чувстваше съвсем чужда, но благодарение на чара, интелигентността и силната си воля устиска и сега бе сред най-популярните и обичани деца в училището.

Най-важното е, че не само аз си мислех така. На рождения ден на своя съученичка така беше впечатлила една майка с любовта си към историята на изкуството, че въпросната видна фигура на хайлайфа и член на борда на Музея на модерното изкуство, която не си знаеше парите, сама се натисна да използва връзките си да вкара Ем в университета „Браун“. Не че Ем не би влязла и без нейна помощ де.

За да покрия разноските по предстоящото тази вечер парти за 120 души в „Блу Ноут“ в Гринуич Вилидж, сигурно щеше да ми се наложи да ипотекирам двустайния ни апартамент, но не ми пукаше. Като млада самотна майка, на практика и аз съзрявах едновременно с Ем. Тя беше сърцето ми и напълно заслужаваше днешния празник.

— Мамо — каза Ема и взе да раздрусва раменете ми. — Вдигни дясната си ръка и най-тържествено се закълни, че днес повече

локвички няма да правиш. Съгласих се да празнуваме по този начин само защото ми обеща да се държиш като истинската Нина Блум — абсолютно шикозна, ултра навита и кул мама. Стегни се, ти казвам.

Вдигнах дясната си ръка.

— Заклевам се най-най-тържествено да бъда абсолютно шикозна, ултра навита и кул мама.

— Окей — изпръхтя тя сочно по бузата ми. Но преди да ме пусне от обятията си, ми пошепна в ухото: — Обичам те, мамо. Между другото.

— Всъщност и това не е всичко, Ема — рекох и се отправих към видео уредбата. Включих телевизора и десеттонния видеокасетофон, който едва извлякох от килера, след като се прибрах от работа. — Имаш още един подарък от мен. — И ѝ подадох прашната черна кутия с видеозаписа, която бях оставила върху касетофона.

А на прикаченото с лепенка върху кутията картонче пишеше: „НА ЕМА. ОТ ТАТИ“.

— Какво? — Очите ѝ моментално добиха размерите на капаци за улични шахти. — Ама ти нали каза, че всичко е изгоряло в оня пожар, когато съм била тригодишна? И записи. И снимки.

— Баща ти остави тази касета в банков трезор, преди да влезе за последен път в болницата — отвърнах. — И като знам, че умираш да разбереш кой е баща ти, много пъти ми идваше да ти я дам. Но Кевин държеше да ти я връча едва на този ти рожден ден. Затова реших, че ще е най-добре да се съобразя с желанието му.

Тръгнах да излизам от стаята.

— А, не, мамо. Къде ще ходиш? Настоявам да останеш и да я изгледаме заедно.

Завъртях глава и ѝ подадох дистанционното. Погалих я по бузката.

— Това си е нещо лично между теб и татко ти.

„Здравей, Ем. Аз съм твоят татко — чух на излизане плътен задушевен глас с ирландски акцент. — Фактът, че гледаш този запис, означава, че вече си голямо момиче. Честит шестнайсети рожден ден, Ема.“

Докато затварях вратата, хвърлих бърз поглед зад себе си. От екрана се усмихваше Ейдан Бек — актьорът, когото бях наела и

записах с една стара видеокамера в „Хъдсън“ през обедната си почивка.

„Искам да ти разкажа някои неща за себе си и за живота ми, Ема — продължаваше той с напевния си акцент. — И най-вече да ти кажа, че те обичам.“

Забих право в просторния килер в дъното на коридора, славец се под наименованието „домашен манхатънски кабинет“, и прекарах през шредера сценария, с чиято помощ трябваше да измамя дъщеря си. Пусках конфетите през пръстите си, а в другата стая Ема изхлипа и аз въздъхнах облекчено.

Това, че плаче, никак не ме учудваше. Ейдан Бек се беше справил безупречно със сценария. И най-вече с акцента. Запознах се с този млад, още несполучил да стигне до Бродуей актьор предната седмица пред управлението на Гилдията на киноактьорите и още при първата ни среща го наех.

Сега, като слушах как дъщеря ми плаче в съседната стая, една част от мен си даваше сметка колко жестоко постъпвам. Адски гадно е да си „мила мамо“ от поколението Х^[1].

Но и това нямаше никакво значение. Важното бе Ема да води хубав, нормален живот. На всяка цена.

Замисълът зад цялата заблуда не беше никак прост. Но след като само преди седмица забелязах на домашния ни компютър, че Ема е търсила в „Гугъл“ „Кевин Блум“, ми стана ясно, че ще трябва да измисля някаква непробиваема легенда, и то — начаса.

Предполагаше се Кевин Блум да е идиличният любещ баща на Ема, починал от рак, когато тя е била още на две годинки. Бях й разправила, че Кевин е бил романтичен ирландец, шофьор на такси и бъдещ драматург, с когото съм се запознала при първото ми идване в Ню Йорк. Човек без никакви близки, чиито дири са изчезнали завинаги в станалия година по-късно пожар.

Естествено, на този свят не бе имало никакъв Кевин Блум. Макар че много пъти ми се е искало да не е така. Никак нямаше да е зле в трескавия ми живот да бе фигурирал и един романтичен ирландски драматург. Всъщност то и Нина Блум нямаше. И себе си бях измислила. За което си имах причини. И то сериозни. Но нямаше как да разкрия на Ема, че преди близо две десетилетия и на хиляда и шестстотин километра южно от тук ми се бяха струпали неприятности.

И то — от най-лошите. От онези, след които цял живот гледаш името ти да не фигурира в телефонния указател и не спираш да се озърташ зад гърба си.

Всичко се започна не кога да е, а през пролетната ваканция. Може да се каже, че през пролетта на 1992 г. в Кий Уест, във Флорида, едно глупаво момиче подивя.

И си остана диво.

Глупавото момиче бях аз.

И се казвах Дженийн.

[1] Generation X — в САЩ, родените между 1965 и 1980 г. — Б.пр. ↑

ПЪРВА КНИГА
ПОСЛЕДНИЯТ ЗАЛЕЗ

ГЛАВА 1

12 март 1992 г.

Купонясвай до скапване!

Колчем се сетя за всичко онова, което стана тогава, първо в главата ми изниква този израз — глупаво клише от началото на 80-те години.

Тъкмо това беше първата фраза, която чухме при пристигането ни в Кий Уест, където се канехме да прекараме последната пролетна ваканция от следването ни. Още се регистрирахме в хотела, когато през фойето прехвърча някакъв много космат и още по-пиян мъж на средна възраст, вир-вода, по плувни очила и оранжев бански „Спийдо“, и изкрещя неистово: „Купонясвай до скапване!“.

От този откачен случаен миг викът му се превърна в мантрата на цялата ни ваканция — в девиз и предизвикателство помежду ни. Дотолкова, че гаджето ми по някое време най-сериозно предложи всеки от нас да си направи татус с надписа „Купонясвай до скапване!“.

Понеже го възприехме като смешка.

А то се оказа предсказание.

И наистина се сбъдна.

Първо купонясвахме.

После един от нас се скапа.

Това стана през последния ни ден там. Както и всички дотогавашни следобеди, прекарвахме и последния в замаян махмурлук, предъвквайки хамбургери под един от чадърите на плажния бар пред хотела ни.

Под масата гаджето ми Алекс бе обгърнало с босия си крак моя, а пръстите на ръката му си играеха с възела на горнището на жълтия ми бански. По високоговорителите на бара се носеше тихичко класическото изпълнение на „Touch and Go“ на бандата „Каре“, а интересът ни бе привлечен от застаряващ рокер в черно кожено елече със сплетена посивяла коса, който хвърляше топка на кучето си пред окъпаната от слънцето тераса на заведението. И се смеехме всеки път

щом колито с червена кърпа около шията удряше с чело мократа топка за тенис, преди да се шльопне по корем в плитките сини води.

А докато запъхтяното и мокро до кости коли изплуваше на брега, от силния морски бриз окачените над бара чаши задрънчаха като вятърни камбанки. Въздъхнах при звука на неочакваната им мелодия и изпаднах в някаква продължителна, завладяваща ваканционна нирвана. В един звънлив миг всичко наоколо — и прохладата под чадъра с реклама на „Йегермайстер“, и почти пулсиращият бял морски пясък, и синьо-зелените води на Мексиканския залив — придоби по-контрастен, по-ярък, по-ослепителен вид.

Та когато Алекс пъкна длан в моята, през ума ми преминаха всички онези прекрасни спомени от влюбването ни още в първи курс. Първата плаха размяна на погледи през пещероподобната аудитория по геология. Първата му боязлива покана да излезем заедно. Първата ни целувка.

И както му стисках леко ръката, си помислих какъв късмет сме имали, че сме се открили взаимно, колко ни е хубаво да сме заедно и какво светло бъдеще ни чака.

И точно тогава се случи.

Началото на края на моя живот.

Жилавата австралийска сервитьорка Маги, която разчистваше масата ни, се усмихна и вдигна вежда. После съвсем нехайно зададе въпроса, който щеше да се окаже най-важният в живота ми, изискващ единствено отговор с „да“ или „не“.

— Вие, пъстроцветната тайфа, ще желаете ли още нещо? — попита с неопикуемия си австралийски акцент.

Алекс, който се беше проснал едва ли не до легнало положение върху пластмасовия си шезлонг, внезапно се изправи, а лицето му се озари от широка, необичайно заразителна усмивка. Беше средно на ръст, слабо, мургаво, почти крехко момче, чийто външен вид ни най-малко не издаваше, че е основният кикър на „Гейтърс“ — футболния тим на Флорида Юнивърсити, един от водещите в САЩ.

Подскочих и аз в мига, в който си дадох сметка, че виждам същата онази леко вманиачена, възпламеняваща усмивка, която изгриваше на лицето му, преди да излезе на терена да отбележи гол от четирийсет и пет метра пред седемдесет хиляди души публика.

Или преди да ни вкара в някое кръчмарско сбиване.

До този момент ваканцията ни отговаряше напълно на обещаното в брошурата на туристическата агенция, озаглавена „Пет дни, четири нощи в Кий Уест!“. Никакво учене. Никакви правила. Само плаж, студена бира, плажно масло, силна музика и още по-силен смях с приятели. Успяхме някак си да оцелеем заедно след четири дни купонясване нонстоп.

Ооо! Какво ли е намислил пък сега? — мина ми през ум. А Алекс изгледа останалите четирима около масата бавно, един по един, и чак тогава хвърли ръкавицата.

— Тъй като днес е последният ни пълен ден тук, какво ще кажете за мъничко десерт? Прияло ми се е желе. От онова, за което Бил Косби никога не споменава. Желе в шот чашки.

Китарите на „Каре“ издрънчаха палаво в мига, в който на лицето на най-добрата ми приятелка Морийн се появи изражение на повишен интерес. Симпатичната Морийн, с която бяхме настанени в една стая и с която сме капитани на университетския отбор по софтбол, явно беше навита. Навит бе и Големия Майк, нейното гадже, ако можеше да се съди по ентусиазираното му кимане. При това интересно предложение дори ученолюбивата ни, поначало песимистично настроена и изгоряла от слънцето наша дружка Кейти откъсна очи от книжката си.

— Дженийн? — попита Алекс, а приятелите ни ме изгледаха с безмълвно уважение.

Съмнителното решение зависеше изцяло от мен.

Свих тревожно устни, забила поглед между пръстите на краката си в покрития с пясък под на бара.

След което и на моето лице се появи палава усмивка и забелих очи.

— Ммм... категорично да!

Бойните ни викове, плясканията на длани във въздуха и веселите удари с юмруци по поръсената с пясък маса накараха всички посетители на бара да се извърнат.

— Шот! Шот! Шот! — заскандираха Майк и Алекс и сервитьорката се отправя чевръсто да ги донесе.

Като човек с чувство за отговорност, почти пълна отличничка със среден успех 3,90 от 4,00 възможни по английска филология и изявена университетска спортистка, съвсем ясно си давах сметка колко опасна следобедна закуска представлява една смес от водка с желатин. Но

пък, от друга страна, си имах и извинение. По-точно казано, четири такива на брой.

Бях студентка. Намирах се в Кий Уест. Пролетната ваканция през 1992-ра бе съвсем в края си. И само преди три дни бях навършила двайсет и една, тоест можех законно да пия.

Въпреки всичко, както се смеех и наблюдавах през оживения весел бар безкрайната синева на залива, изпитах и съвсем слабо притеснение, съмнение дали не насилвам късмета си.

Но и то изчезна напълно, щом Маги се върна с поръчката ни.

А ние направихме онова, което правехме всеки път. Вдигнахме картонените си чашки, чукнахме се и изревахме с все сила: „Купонясвай до скапване!“.

ГЛАВА 2

Случи ми се веднъж да гледам на видео цунамито в Индийския океан през 2004 г. Записът бил направен в някакъв морски курорт в Шри Ланка и на него се вижда как с изненадващото отдръпване на океана на плажа се появява група туристи да видят какво става.

Не откъсваш очи от екрана, понеже знаеш, че оттеглящата се вода всъщност вече се връща, за да ги убие, но най-силно те покъртва не друго, а тоталната им наивност. Усещането им, че са в безопасност, макар че в действителност изживяват пред теб последните мигове от живота си.

Същото гадно чувство ме обзема и когато си спомня какво се случи след това.

И все още си внушавам, че съм в безопасност.

Кое то може и да е най-голямата ми заблуда.

Няколко часа по-късно водките с желе бяха упражнили влиянието си, че и отгоре. Към седем и половина вечерта с приятелите ми се бяхме озовали наред претъпкания площад „Малъри“, където се провежда световноизвестното пияно празнуване на залеза на открито. Студената бира се лискаше и прилепваше пръстите на краката към джапанките ни, а златистият ни последен залез топлеше раменете ни. Кейти и Морийн бяха вдясно от мен. Алекс и приятелят му Майк — защитник от втора линия в „Гейтърс“ — се намираха вляво, вкупом се бяхме прегърнали през раменете и пеехме „Could You Be Loved“ с жар, достоен за самия Боб Марли.

Танцувах по капела, горнище от бански и карго шорти пред свирещата на открито реге банда. Бях пияна до козирката, хилех се истерично, чело о чело с приятелите ми, а чувството от бара на плажа се възвърна — при това яко, сякаш на стероиди. Нищо не ми липсваше. Бях млада, хубава, безгрижна, прегърнала онези, които обичам, и обичана от тях. За един неуловим миг буквално изпаднах в екстаз от щастие, че съм жива.

Но той трая само частица от секундата.

После се изпари.

Когато се събудих, евтиният хотелски часовник показваше 2:23 ч. след полунощ. И като се обърнах в тясната тъмна стая, първото, което ми направи впечатление, бе отсъствието на Алекс. Прерових набързо последните си объркани спомени. Сетих се, че след залез-слънце ходихме в някакъв клуб с мощна техно музика, Алекс с някаква намерена не знам къде сламена каубойска шапка, Алекс танцува до мен под звуците на „Vogue“ на Мадона.

Нищо друго. Следващите часове — как съм се прибрала в хотела — тънеха в непрогледна алкохолна мъгла... пълна загадка.

Гледах възглавницата, на която трябваше да е Алекс, а в това време топка паника взе да прогаря стомашната ми лигавица като изпита на екс водка.

Да не му е приляло? — запитах се замаяна. Да не е припаднал някъде? Или нещо още по-лошо?

И както лежах и дишах бързо в мрака, вдървена от нерешителност какво да предприема по-нататък, чух шум.

От банята вдясно зад гърба ми се разнесе кикот. Извъртях се, надигнах се на лакът и проточих врат да погледна през процепа на леко откренатата врата.

И видях облегналия се на мивката Алекс, озарен от странна слаба светлина. После чух нов кикот и пред него се появи най-добрата ми приятелка Морийн със свещ в ръка.

В началото, след като Морийн остави свещта върху плота и двамата взеха да се целуват, сериозно си помислих, че още спя и имам кошмар. Но после чух как Морийн изстена. Осъзнах, че всъщност съм страшно будна, а ужасът от видяното се стовари върху ми като астероид върху континент. Най-ужасното нещо, което би могло да стане — не само според мен, но и според всеки друг.

Събрали се бяха гаджето ми и най-добрата ми приятелка.

Заляха ме парализиращи вълни от гняв, ужас и отвращение. И как не? Та нали пред широко изцъклените ми очи се развиваше класическата открай време изневяра.

И пак чух как Морийн изстена, когато Алекс взе да съблича тениската ѝ.

После вратата на банята се затвори с тихо предпазливо щракане и те изчезнаха от полезрението ми.

И както мигах срещу затворената врата, в съзнанието ми изскочи цитатът от Т. С. Елиът, който обсъждахме в последния ни час по съвременна поезия:

*„Така приключва светът —
не с гръм, а хленчейки жално.“^[1]*

Или стенейки, помислих си и пак се извърнах да погледна часовника: 2:26.

Ако Алекс, който учеше за бакалавър по медицина, не беше толкова зает в момента, вероятно щеше да отбележи: Часът на смъртта на моята любима.

Аз обаче не станах с писък. Нито потърсих нещо тежко, с което да се развихря, след като нахлуех през вратата.

Сега, като си помисля, сигурно точно така е трябвало да постъпя.

Но аз реших, че не е моментът да ги безпокоя. Просто станах от леглото.

Грабнах якето си, изнизах се на бос крак от стаята и затворих вратата след себе си също така тихо и предпазливо.

[1] Превод Вл. Трендафилов. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Изчаках да изляза и от фоайето на хотела, преди да започна да тичам. След около минута взех да спринтирам. Дишах тежко, пъшках по средата на абсолютно непрогледната улица и се потях като маратонец, като звезда в екшън филм, бягаща от надвисналата ядрена експлозия.

А пък и бързо бягах. Високата блондинка с дългите крайници Морийн заемаше в отбора по софтбоул позицията на питчер, на подаващия топката. Ниската набита Кейти беше кечър и клечеше насреща ѝ да я лови. А аз бях мускулестата, зла и пъргава нападателка с бухалката, способна да отправи топката по линията към трета база и светкавично да стигне до първата.

И в този момент изстискавах докрай бегаческите си сили, за да се отдалеча максимално от видяното.

Понеже онова, на което бях станала свидетел, не беше просто двойкото скъсване на всички връзки и с гаджето ми, и с най-добрата ми приятелка.

А по-скоро съответстваше на пословичната последна капка.

Баща ми, служител на щатската пътна полиция в Мериленд, загина при изпълнение на служебния си дълг, когато бях единайсетгодишна. Всеки смята баща си за специална личност, разбира се, но моят наистина бе изключително специален човек. Извънредно добър, дълбоко морален, а и природно надарен слушател, той привличаше към себе си всеки нуждаещ се от утеха и съвет, бил той колега, съсед, пощенски раздавач или абсолютно непознат.

Което направи още по-съсипваща неочакваната вест за смъртта му. А тя прекъсна нещо дълбоко, фундаментално и у мама и едновременната силно религиозна въздържателка се пропи. Качи близо четирийсет кила и престана да се грижи за себе си. И всичко приключи през пролетта, когато бях втори курс в университета: с помощта на градински маркуч тя се самоуби в стария пикап на баща ми.

Морийн и Алекс ме поддържаха непрестанно през цялото мамино погребение. И тъй като си нямам брат или сестра, те бяха и нещо повече от най-добри приятели. Бяха единствените останали ми членове на семейството.

Идеята да дойдем в Кий Уест всъщност дойде от Морийн. Искаше да ме разсее около приближаващата годишнина от мамината кончина.

Затова и болката от измяната, на която бях станала свидетел, ме удари с такава сила, като топуз, с какъвто рушат сгради. Така че, докато тичах, взех и да плача. Сълзи се смесиха с потта, която се стичаше по лицето ми и капеше по песъчливия асфалт и ходилата на босите ми крака.

Щом стигнах до плажа, се свлякох на колене върху пясъка. Наоколо нямаше никой друг, освен тъмния океан и осяното със звезди небе. Вперила поглед в черните води, си спомних как на деветгодишна възраст насмалко да се удавя в Оушън Сити. Добре че баща ми ме измъкна от мъртвото вълнение.

Дишах жадно нощния въздух и слушах пляска на вълните, но се чувствах по-самотна и отчаяна от всякога.

Този път нямаше да има кой да ме спаси.

На десетина метра вдясно от мен забелязах едър бетонен репер с формата на шамандура: *Най-южната точка на континенталната граница на САЩ и Куба — 145 км*

Седях с разнебитена душа и сигурно щях да се опитам да преплувам тези 145 километра, ако не бях напипала нещо крайно интересно в джоба на шортите ми.

У мен бяха ключовете от колата на Алекс.

От любимия му шевролет камаро модел Z28, с който ни докара дотук от Флорида Юнивърсити в Гейнсвил. Неговото „бейби“, както му викаше, изкарано с цената на пет лета потене в паркоустройствения бизнес на баща му. Аз пък бях се потила четири учебни години да избутам тъпия му череп на футболист през бакалавърската програма по медицина, така че съзрях веднага определена забележителна логика в идеята вместо да плувам, да се развее с аеродинамичното му червено возило. Разбитото ми сърце направо я възприе като блестяща мисъл.

Така че още по-бързо пробягах обратно разстоянието до паркинга на хотела. И след като изхвърлих една от чантите на

мръсницата Морийн през прозореца, се изправих на педала на газта така, сякаш стартирах от поул позишън на Петстотинте мили на Индианаполис.

После направих точно това, което би сторило всяко уважаващо себе си самоубийствено настроено, наскоро осиротяло и понастоящем мамено двайсет и една годишно момиче.

Надух оборотите и чак тогава включих на скорост, та излетях с камарото на гаджето от паркинга сред облак черен дим от гумите.

ГЛАВА 4

След няколко взети с приплъзване завоя стигнах до чист крайбрежен път и подкарах камарото както си следва — сиреч сякаш съм го откраднала. Че натисках до дупка газта е меко казано; насмалко да продъня с педала старателно изчистения с прахосмукачка под.

Пет цяло и седем литровият V-образен двигател изви гладно, демонично — прелюдия към хевиметъл изпълнение.

„Crazy Train“ рекох си и гърбът ми залепна на облегалката. Или пък „Highway to Hell“?

Паркираните коли се размазваха покрай мен с оня звук „бъз-бъз-бъз“, който се чува от телевизора, когато предават състезанията от серията НАСКАР.

Напънах се да реша кое най-много ми се ще да разбия в този момент: гордостта на Алекс или себе си. Мисълта да сложа край на абсолютно безсмисления си живот страшно ме изкушаваше. Така както седях без предпазен колан, животът представляваше една болка, затова най-сериозно разсъждавах дали да не приключа своя колкото се може по-гадно и грозно.

Скоростомерът приближаваше сто и шейсет и задницата на камарото започна да се надига като самолет преди излитане. И точно в този миг мярнах някакво движение по тъмния плаж от дясната ми страна.

Присвих очи през предното стъкло да видя какво е. Нещо дребно, размазано, тичащо. Заек?

Не, установих, както се приближавах на висока скорост. Беше куче, с червена триъгълна кърпа около врата. Разпознах пльосващото се по корем коли от бара в същия миг, в който то, като самонасочваща се ракета, промени курса си и изскочи на крайбрежния път.

Право пред колата.

Мигновено, инстинктивно набих спирачките и навих волана надясно, че да го избегна. Колата се изпълни с писъка на изпаряващи се гуми и задницата занесе наляво, сякаш се намираще върху лед. Опитах се да изправа, но изглежда, свърх компенсирах, при което

колата изведнъж смени посоката и се завъртя с провлачващи се гуми обратно на часовниковата стрелка. Ужас!

Изгубила бях напълно контрол върху автомобила. Главата ми се удари в облегалката силно, безпомощно, като че се возех на някоя панаирджийска въртяща се чаена чаша. Спрях да дишам, след като дясната задна част на колата почна да се надига. Но вместо да се преобърне, колата се извъртя на 180 градуса и продължи да се върти. Едва когато стигна до 360 градуса, забелязах как нещо изведнъж нарасна пред очите ми.

И изпищях.

Осветен от блуждаещите ми фарове, сякаш появил се по заповед на някакъв фокусник, на шосето стоеше собственикът на кучето — рокерът от бара със сивата сплетена коса.

Последното, което си спомням, бе, че взех да помпам неистово спирачките, а в това време пъпките от долната страна на волана барабанияха болезнено по пръстите ми.

И затворих очи, докато носещата се предница на камарото удари човека в кръста със звук, от който ми прилоша.

За миг се чу шумът от претъркаляло се по торпедото тяло, последван от провлачения вой при плъзването му нагоре по предното стъкло.

И след това — тишина. Нищо, освен една ужасна, оглушителна тишина.

ГЛАВА 5

Насилих се да отворя очи.

Камарото бе спряло с мощно раздрусване на двайсетина метра по на север.

Вперих поглед в празното шосе пред себе си, със стоварен върху педала на спирачката крак, стиснала като в менгемета волана. Единственият звук, който чувах, бе от паническото ми дишане, а в същото време от мен течеше пот от всякъде — от подмишниците, от сгъвките на коленете, дори от ушите ми.

Камарото остана да работи на изключена скорост посред празното шосе; двигателят му пухтеше силно, като задъхващо се животно. Очаквах предното стъкло да се е спукало, обаче нищо му нямаше. И по капака на двигателя нямаше нищо. Като се изключат изтритите от гумите и спирачните накладки по пет сантиметра, колата си беше съвсем наред.

Сякаш нищо не се беше случило.

Сякаш.

Не смеех да погледна в огледалото за обратно виждане. Вместо това бях впила поглед в Албърт — тъпия ухилен алигатор от емблемата на Алексовия отбор, който служеше за ароматизатор. Но Албърт не ми подсказваше нищо. Поех дълбоко въздух, като пред гмуркане, и най-накрая хвърлих поглед.

Рокерът лежеше на средата на дясното платно зад мен, с лице към асфалта, до дирите от гумите ми. Сивата му плитка се беше разплела наполовина, ръцете му бяха разперени като на Христос. Покрай него лежаха разпилени като нацелени кегли, конуси и прегради от провеждащ се пътен ремонт. Изобщо не помръдваше.

В мига, в който забелязах мастиленото петно по сивата му коса и по платното до главата му, разни части на тялото ми — колене, ръце, уста — взеха да се тресат едновременно. Издишах вкисналия въздух с аромат на ром от гърдите си и закрих лице с треперещи длани. Взех да дращя по черепа си с треперещи, впиващи се пръсти като катерач, който търси къде да се захване по скалата.

— Какво направих? — питах се сама между глътките истерично поеман въздух.

Уби човек, отвърна ми отрезвяваща мисъл.

Току-що уби човек, който искаше да спаси кучето си.

През предното стъкло огледах чистото шосе. Губеше се в огряната от лунна светлина далечина — красиво, приказно, мамещо като застлания с жълти павеа път в „Магьосникът от Оз“.

И в този момент един хладнокръвен, рационален, много трезво звучащ глас произнесе в главата ми две думи — сентенция, рекламен слоган.

Махай се.

Вината изобщо не е у теб, продължи да нарежда вътрешният ми глас. Ти се опита да избегнеш кучето. Нищо друго не можеше да направиш. А пък и никой не те видя. Премести крака си от спирачката на газта. Не се обръщай назад. Не бъди глупачка. Махай се.

Вярно е, че никой нищо не е видял, помислих си и преглътнах. Движех се по празен път близо до аерогарата, покрай който няма нищо, освен безлюдния плаж от дясната му страна. Единствената постройка бе някаква изоставена на вид промишлена сграда на седемдесетина метра по-нататък вляво.

Нямаше други свидетели на произшествието, освен беззвучната флотилия жълти училищни автобуси, паркирани зад телената ограда на отсрещната страна на улицата. И мъртвите им, приличащи на очи фарове сякаш се бяха втренчили в мен да видят какво ще предприема.

Огледах се да видя кучето на рокера. Избягало беше.

И в този момент като че се върнах онлайн. Премислила бях немислимото, магията бе разрушена и пак бях в състояние да се съсредоточа.

Преместих ръчката на скоростите на „Паркиране“ и изключих двигателя.

Длъжна бях да помогна на човека. Да постъпя така, както би постъпил баща ми. Да му окажа първа помощ, да спра кръвоизлива, да намеря телефон.

Да се махна ли? Сама се възмутих от себе си и продължих да се боря с ключалката на вратата. Как изобщо можа да ми мине подобна мисъл? Поначало бях добър човек. Работила бях като спасител и като

доброволен болничен санитар. *Браво на доброто ми момиче*, казваше татко, докато му помагах да си събуе лъскавите до блясък полицейски боти.

Тъкмо слизах от колата и забелязах приближаващите се иззад ранения мъж чифт автомобилни фарове. И преди да успея да си поема дъх, около фаровете избухна неочаквано и ослепително зарево от ярки цветове.

Стоях облещена, парализирана, хипнотизирана от внезапно избухналите в нощта фойерверки от полицейски светлини — заслепяващи кървавочервени и ярки сапфиреносини балончета.

ГЛАВА 6

Проблясващият полицейски автомобил спря необичайно тихо под диагонал между мен и падналия рокер. До ушите ми стигаше металическото квакане и писукане на полицейското радио, а брадичката ми увисна до гърдите като на осъден затворник, който чака да му отсекат главата.

Чух тежки стъпки, след като вратата на полицейската кола се отвори. Вдигнах очи, но не успях да видя лицето на служителя на фона на заслепяващите сигнални светлини. Можях единствено да отбележа едрия му широкоплещест силует, зад който лампите мигаха като бесни.

— Не мърдай и дръж ръцете си така, че да ги виждам — изкомандва ми полицаят с глас като на Господ.

Моментално изпълних заповедта.

Над предния капак на автомобила му го видях как отиде бързо до ранения и приклепна над него. И докато се усетя, полицаят вече се извисяваше над самата мен.

Оказа се неочаквано красив мъж с къси черни коси и бледосини очи върху слабото му лице. Висок към метър и деветдесет, як. Физическата му привлекателност на елитен играч по американски футбол ми подежда някак си още по-съсипващо. Чувството ми за вина се задълбочи, отчаянието ми стана още по-гадно.

— Мъртъв е — каза полицаят.

Сърцето ми се преобърна.

— О, не — зашепнах като луда по посока на скута си. — Господи, моля те. Прости ми. Прости ми. Прости ми.

Зарових въртящата ми се глава още по-дълбоко в дланите си, а в това време красивият като от реклама полицейски служител се надвеси над лицето ми и подуши.

— При това си пияна до ушите. Изправи се и хвани ръце на тила си.

ГЛАВА 7

Спомням си, че след като баща ми загина и за пръв път видях ковчега му, си помислих: *Край. Нищо по-лошо от това не може да ме сполеети.*

Много съм бъркала.

Полицаят ми сложи белезници и ме вкара на задната седалка на своя автомобил. Чистотата му ме изненада. Ухаеше на чисто нова кола. Гумените постелки на пода бяха толкова безупречно чисти, колкото онези в камарото на Алекс, а самата седалка беше дълбока, почти луксозна. Ако не беше черната пластмасова решетка, отделяща предната от задната част, човек никога не би помислил, че се намира в полицейска кола. А аз никога не бях влизала в такава, независимо че татко беше полицай.

Десният ми крак се замята като току-що уловена риба. Да не би да получавам инсулт, помислих си, вперила очи в подскачащото ми бедро. И силно се надявах да е така. На всичко друго бях съгласна, само да не ми се налага да изживея онова, което ми предстои.

Едва преглътнах мокрия спазмен хлип.

Всичко друго.

Изгледах тила на сядация на предната седалка полицай. Като всичко останало у него, и главата му бе чиста, подредена, уставна. А върху широките му боксърски рамене сигурно можеше да се задържи нивелир. Имаше и хубава стойка — осанка, както би се изразила майка ми.

Дали преди това не е бил военен? — запита се пощурелият ми мозък. В огледалото за обратно виждане успях да прочета отзад напред името му: Фурние.

Полицаят Фурние приведе глава и взе да набира данните от шофьорската ми книжка в компютърния терминал с вид на сандъче пред предната седалка. После късо подстриганата му глава внезапно се изправи.

— Вярно ли е това? — попита, без да се извъръща. — Че двацет и първият ти рожден ден е минал само преди няколко дни? Тука за

ваканцията ли си дошла?

За пръв път долових отсенка в гласа му от някой град от североизточното крайбрежие. Я Бостън, я Ню Йорк, я Филадельфия. После ми мина друга, не толкова отвличена мисъл. Какъв ли ще е цветът на затворническия ми гащеризон?

— Да — рекох, потискайки поредното изхлипване. — Последна година съм във Флорида Юнивърсити.

И изведнъж толкова ми се прищя да съм си пак там, че насмалко да изрева от болка. Що не можех да тракна токове и мигновено да се върна при моето фризби, купоните за студентския стол и надрасканите бележки по полетата на тънките като лучена ципа страници на „Антология на английската литература“ на издателство „Нортън“?

Сега обаче — край на следването, край на софтбола, край на всичко. Цял живот съм обожавала книгите и от гимназията си мечтаех да стана един ден редактор в някое нюйоркско издателство. Ето че и бъдещето си затрих, рекох си. Размазах го като комар в лампа против насекоми.

Превърнала се бях в един от онези хора, за които човек чете, след като вече си е облякъл пижамата — име, което те кара да цъкаш със съжаление над полицейската хроника във вестника, след което се връщаш към кафето си и се замисляш с какъв тоалет да отидеш на работа.

Животът ми — такъв, какъвто го знаех — бе останал в миналото.

ГЛАВА 8

— На кого искаш първо да се обадя? На майка ти или на баща ти? — попита полицаят Фурние и за пръв път ме погледна в очите в огледалото за обратно виждане.

Видът му някак си предразполагаше. Не беше красив и мургав като Алекс, а по-блед, по-ръбест, хубав, в по-грубоват смисъл. А очите му бяха поразително светли, почти сребристосини.

— И двамата са покойници — рекох.

Полицаят Фурние въздъхна.

— Няма смисъл да се лъжем, Дженийн — каза строго. — Смятам, че си наясно в какво положение си изпаднала. Не е нужно още повече да го утежняваш.

— Истината казвам — отвърнах, придобила изведнъж спокоен и трезв тон. — Баща ми служеше в щатската полиция в Мериленд. Загина по време на работа, в катастрофа при пътна блокада през 1982 година. Картичката със заупокойната му молитва е в портфейла ми. А майка ми почина миналата година.

Полицаят Фурние бръкна в портфейла ми. След малко се извърна целият назад, но вече не толкова страховит, с молитвената картичка на баща ми в ръка.

— Какво се случи с майка ти? — попита.

— Самоуби се — рекох. И си дадох сметка, че за пръв път го изговарях на глас.

— Лоша работа — смля вестта с нещо като съчувствие полицаят Фурние. — Братя или сестри?

Завъртях глава.

— Чие е камарото?

— На гаджето ми. Той е в хотела. — Замълчах за миг. — Прави секс с най-добрата ми приятелка — добавих тихичко.

Полицаят Фурние поклати глава и погледна назад към рокера.

— Уау. Купонясвате, значи, после той ти изневерява, а ти му вземаш колата. Ясно.

— А онзи човек имаше куче. То хукна право пред колата — продължих аз с тих тон. — Опитах се да го избегна, но колата поднесе. Изглежда, скоростта ми е била доста висока, та поднасянето премина в завъртане и... човекът изневиделица се оказа на пътя ми. — И пак се скапах. Прегънах се като сгъваем стол и ревах.

След около минута обърсах мокрото си лице в коляното. А когато се изправих, полицаят Фурние бе вперил погледа си в мен в огледалото, но така и не успях да разчета смисъла в бледите му очи.

Зрителната ни връзка трая цяла наелектризирана секунда. Най-малко сега му беше времето да усетя привличане към някого, но това не променяше нещата. Не можех да откъсна очи. Той пръв отклони погледа си и взе да почуква брадичката си с ръба на молитвената картичка.

— Ами ако... — изрече след секунда.

Въпроси, започващи точно с тези думи, се блъскаха и из собствената ми глава. Ами ако не бяхме поели онова желе на обяд? Ами ако не бях задигнала колата на Алекс? Ами ако изобщо не се бях родила на този свят?

И точно тогава полицаят внезапно отвори вратата си и слезе от колата. А след малко нещо изщрака и вратата до мен също се отвори.

— В момента действам по лична преценка — каза той и ми откопча белезниците. — Качвай се на колата си и дим да те няма. Връщай се в университета, Дженийн. Това тук изобщо не се е случило.

ГЛАВА 9

Стоях на пътя до полицейската кола, разтривах китките си и се мъчех да възприема всичко, което се случваше. Главата ми се въртеше по-бързо дори от камарото, по-бързо и от сигналните лампи на покрива на полицейската кола.

Огледах шосето пред камарото на Алекс. Покрай безлюдния плаж тъмните води бяха неподвижни като стъкло.

— Нещо не ви разбирам, полицай Фурние.

— Нищо чудно. То и аз май не разбирам какви точно ги върша в момента — отвърна ми той, пъкна белезниците под колана си и прокара ръка през късо подстриганите си черни коси. — И не е нужно да ме титулуваш. Казвам се Питър. Съименник на Свети Петър в конкретния случай, понеже току-що ти спасих живота. Качвай се сега на колата си и изчезвай, преди да се е появил някой, та да се наложи да променям решението си.

— Ама как така просто ще изчезна?

— Както ти казвам. Свидетели няма, не съм съобщил и по радиото.

— Но аз нося отговорност за случилото се.

— Виж какво ще ти кажа — рече Питър. — Щатските власти във Флорида са повели война срещу шофирането след употреба на алкохол. И от съдилищата се очаква да налагат особено тежки наказания при непредумишлено убийство при пътни произшествия. Така че ти стига да духнеш веднъж в апарата, и затворът ти е в кърпа вързан. За мен това е един изключително тъп закон, прокаран по политически причини. Но нито журито, нито съдията ще го възприемат по същия начин. А затворът ще те довърши, Дженийн. Няма начин да оцелееш.

— Но горкият човек е мъртъв. Как така ще се махна?

— Нека ти разкажа това-онова за горкия човечец — прекъсна ме Питър. — Казва се Рамон Пеня. Печен рецидивист и закоравял юзър на метадон и хероин, току-що излязъл от затвора. Хванахме го за пореден път преди две-три години на излизане през прозореца на една

възрастна дама. Беше изнасилил и обрал осемдесет и три годишната старица. Че и челюстта ѝ беше счупил.

И Питър кимна в потвърждение на изненадата ми.

— Ако Рамон не успееше да намери някой пиан, когото да претараши, просеше пари от туристите по Дювал Стрийт с кучето си. В най-общи линии, това е житието му. А освен всичко друго, съмнявам се, че вината е била у теб. Сигурно е бил така надрусан, че се е хвърлил под колата ти с мисълта, че скача в плувен басейн. На достатъчно хора причини нещастие през живота си. Не позволявай смъртта му да те направи поредната му жертва. Ти си свястно момиче, попаднало на погрешно място в неподходящ момент. Така че грабвай ключовете на гаджето си и се изпарявай.

— Но... — понечих пак да възразя.

— Не те моля — каза Питър и натика ключовете в ръката ми. — А ти заповядвам. Да те няма!

ГЛАВА 10

Не откъсвах очи от ключовете, озовали се чудодейно в дланта ми, но в това време полицейската радиостанция на Питър нададе продължителен сигнал. Нечий глас занарежда нещо, което изобщо не успях да схвана. Питър килна глава и се заслуша.

— Какво има? — попитах.

— Чакай, чакай — отвърна и се наведе в колата, да чува по-добре. — Невероятно — каза, след като гласът млъкна. И завъртя глава, преди да извърне унилото си лице към мен.

— Кое?

— Току-що по радиото обявиха, че камарото на гаджето ти било откраднато. Плакал се на дежурния, че не само си взела колата му без разрешение, но и че си пияна. А първото, което детективите ще попитат, когато се явят на работа сутринта, ще е какви обаждания е имало през нощта. После ще поискат да огледат колата на гаджето ти, по която със сигурност има кръв. И това всъщност ни поставя в безизходица. Не мога да повярвам. Няма вече как да те пусна, разбираш ли? Сега съм длъжен да съобщя по радиото.

Алекс се оплакал, че съм му откраднала колата? След като ми сви оня мръсен номер с Морийн, е имал нахалството да насъска полицията по петите ми? Всичките ми сили изведнъж се отцедиха. Идеше ми да се просна на асфалта до полицейската кола и да затворя очи. Вместо това пак се разревах.

— Чакай, чакай, чакай — заутешава ме Питър с длан върху рамото ми. И ме изгледа със сините си, големи колкото панички очи. — Недей да плачеш. Моля ти се. Може и да измислим нещо. Имам една идея.

Изгледа загрижено през рамото си лежащия на пътя мъж, после премести погледа си върху мен.

— Ще трябва да се отървем от трупа на Рамон — каза.

ГЛАВА 11

— Какво? — сепнах се.

— Живея на няколко преки от тук. У дома имам лодка — отвърна Питър. — Ще се погрижа за всичко.

Кракът ми пак заигра като подскачащ мексикански боб.

— Но това е лудост — рекох. — И ти сам го разбираш, нали? Колко налудничавата е идеята ти.

Питър кимна с почти комичен ентузиазъм.

— Точно на мен не е нужно да ми го обясняваш.

— Обаче... — рекох колебливо.

— Нямаме друг изход, Дженийн. Ще го сложим в багажника на камарото. И ще караш след мен до нас. От там аз ще имам грижата. Нощна смяна съм. Никой няма да усети, че липсвам.

— Ти си луд — рекох и се огледах.

— Нямаме време. Мине ли някоя кола, всички пътища ще ни бъдат отрязани. Напъвам се да ти направя добрина, но ако не щеш да я приемеш, напълно ще те разбера. Не ме привлича особено идеята самия мен да ме опандизят. Така че оставям решението в твои ръце.

Стоях там, а той погледна часовника си. И замига най-спокойно в очакване на отговора ми. Дори така, поставил длани върху окичените му с разни принадлежности бедра, имаше вид на добряк, на човек, когото би могла да гушнеш като плюшено мече, или да седнеш да пиеш с него; на по-голям брат, който е готов да се жертва за теб в името на някоя огромна добрина.

Дали и баща ми е сторил някога нещо подобно за някого? — зачудих се. Сигурно.

Затворих очи. И го видях пред себе си. Остатъкът от живота ми. Затвор или свобода. Добро или зло.

Прищя ми се да погледна още веднъж онзи, когото бях блъснала, но в крайна сметка се отказах.

И отворих очи.

Питър нарушаваше тишината, като потракваше с белезниците. Като последните изцъквания на везна, преди да се успокои. Като

щракането на вратата на банята, зад която се намираха Алекс и Морийн, мина ми през ум. Накрая кимнах.

— Добре. Да побързаме в такъв случай — каза Питър. — Дай колата си на заден ход, отвори багажника, после ще караш след мен.

ВТОРА КНИГА
БЕЗКРАЙНО ЛЯТО

ГЛАВА 12

Събудих се някъде около обяд, но не отворих веднага очи.

А както правех почти всеки път през последните две години, останах неподвижна, със затаен дъх и стиснати клепачи, несигурна за момента и уплашена от мисълта къде ли се намирам.

После отворих очи и издишах облекчено.

Понеже нищо ми нямаше.

Все още бях на свобода.

Не бях затворена в килия.

Прозях се, протегнах се, примигах на силната мъглява дневна светлина, после седнах в леглото и огледах бавно изцяло бялата стая. Погледът ми мина, от ляво на дясно, по скулптурата от плавей на малката масичка, кутийката от миди за гримове и етажерките от махагон с наредените по тях книги.

И, както винаги, инвентаризацията ми при събуждане свърши с лявата ми ръка. И по-точно — с диамантения годежен пръстен и брачната халка, които някак си бяха попаднали на левия ми безимен пръст.

Изправих се, спрях и тръснах озадачено глава пред огледалото над нощното шкафче. След две години морско каякарство и уиндсърфинг бялата ми кожа бе придобила дълбок кафяв загар. Но пък кестенявата ми коса бе изсветляла и се бе сдобила с руси кичури.

Успяла бях някак си да се превърна в един нов вариант на себе си, какъвто изобщо не ми беше идвал наум: сърфистката Дженийн, мацката Малибу Дженийн.

Но тъй като умът ми все още отказваше да го побере, прекосих стаята и дръпнах вертикалните щори. Огледах с присвити очи мързеливо наклонилите се кралски палми, простора от синьо-зелена, сякаш оцветена с пастели вода и гората от яхтени мачти.

Задният ми двор, окомплектован с два бели, ориентирани към морето шезлонга, можеше да послужи за реклама на мексиканската бира „Корона“. Усмихнах се на мускулестата дясна ръка, облегната върху ръба на десния шезлонг.

И тъй като „Короната“ беше свършила, задоволих се да пъхна в едрата длан измръзнала бутилка ямайска „Ред Страйп“.

Две години възстановяване. Две години любов — надали някой е изваждал по-голям късмет от моя.

— Как върви риболовът, господин Фурние?

— Бавно, госпожо Фурние — ухили ми се дяволито Питър иззад тъмните си очила „Рей Бан Уейфеър“.

ГЛАВА 13

Браво! Познахте! С Питър се бяхме оженили.

А може и да не сте се досетили. За мен поне това беше голяма изненада. Така че вината не е у вас.

Отишла бях на пролетна ваканция, а така и не се завърнах у дома.

— Днес нещо не кълве — каза Питър, остави бутилката бира до въдицата си и сграбчи глезена ми. — Чакай! Май току-що хванах нещо!

За миг си помислих, че ще падна върху стената, която ни отделяше от морето, а може и би от нея. Но секунда след това се озовах по гръб в скута на Питър и пицях от екстаз, докато той ме гъделичкаше безмилостно под мишниците. През последните две години в Кий Уест буквално изкарах второ висше по пицене от екстаз.

— Да не си помисли, че ще те оставя да паднеш? — прошепна Питър и ме ръфна по обещата на ухото ми. — След всичко, което преживяхме? Цял живот ми трябваше, за да си хвана жива русалка. И за нищо на света няма да те пусна обратно в океана. Изключено!

— В такъв случай — въздъхнах и се проснах на съседния шезлонг — ще трябва да се примиря да изкарам още един ден с вас, простосмъртните. — И се засмях по посока на безмилостно синьото тропическо небе над Флорида.

А то малко ли преживяхме заедно, рекох си. Затворих очи и си припомних нощта на произшествието.

Оттогава сякаш бяха минали милион години.

След като вкарах колата в гаража на Питър, той ме въведе в дома си, сложи ме да седна на дивана във всекидневната и ми заръча никъде да не мърдам. След десетина минути чух, че включи двигателя на моторницата. Както го чаках да се върне, така съм заспала. Когато се събудих, слънцето се вдигаше, а Питър, върнал се от нощната смяна, приготвяше закуската в кухнята.

Погрижил се беше за всичко, включително и да върне камарото на Алекс и да го убеди да оттегли оплакването, че колата е била

открадната. Сякаш цялата нощ изобщо не се беше случила.

Когато следобед се върнах в хотела, очакваше ме единствено оставеният във фоайето мой багаж. Приятелите ми си бяха заминали. Не само Алекс и Морийн, а и Майк, та дори и Кейти. Без да ми оставят дори една бележка.

Спомних си как пеехме заедно „Could You Be Loved?“ и сама си отговорих на въпроса: Категорично няма кой да ме обича. Очевидно животът не се развиваше като епизод на „Приятели“. Нито един от тях не бе „застанал на моя страна“, както се пее в темата на сериала. На нито един не му пукаше жива ли съм, или съм умряла.

На път за автогарата Питър ме погледна за пореден път и се сети, че над гаража му имало стаичка, която понякога давал под наем.

— Остани за някой и друг ден, ако не си готова напълно да се връщаш в университета — предложи той.

Някой и друг ден.

Най-паметните последни слова, казани някога в Кий Уест.

Когато дните станаха цяла седмица, Питър се сети, че негова приятелка на име Елена, също полицай, била съсобственик на най-голямата фирма за кетъринг на острова и там постоянно търсели хора.

Започнах работа още на следващия ден, а на по-следващия се отписах от университета.

Знаех, че постъпката ми е импулсивна и че почти граничи с лудост. Но си давах и сметка, че нещата коренно са се променили. Че самата аз съм станала друга. И то не само заради произшествието. Скъсването с приятелите ми запрати в небитието и последните останки от стария ми живот. Някаква врата се беше захлопнала, а нещо в атмосферата на Кий Уест ми подсказваше никъде да не мърдам, преди да се е отворила следващата.

Точно така и стана.

Питър от самото начало се държеше като безупречен джентълмен. По-скоро дори като баща или изключително грижовен по-голям брат. Имаше грижата да не оставам без плажно масло, да се храня достатъчно, да не отпускам тренираното си тяло и да спя колкото е необходимо. И постоянно оставяше разни неща на паянтовата площадка пред вратата ми — видео ленти, пликосе с плодове, книги.

Несъмнено най-любимото ми четиво бе един опърпан, закупен на старо екземпляр със стихове от Херик и Марвъл — английски поети от седемнайсети век. Нощем лежах на кушетката си и четях; и установявах за сетен път защо поначало бях записала да следвам английска филология. Листчета от рози и крилати колесници, вечна младост и красота. Направо невероятно беше колко ясна му бях на Питър.

А той наистина взе да заеква, докато ми отправяше първата си покана да вечеряме заедно. Поднесе вечерята в задния двор върху бяла покривка и в порцеланов сервиз. Даже си беше облякъл сако над бермудите. Агнешките котлети бяха прегорели, картофеното пюре беше полутечно, но още преди края на залеза, преди да се пресегне и да ме хване за ръка през масата, знаех какво ще последва.

И двамата го съзнавахме. Въпреки десетте години разлика помежду ни, усетили го бяхме още от първия поглед, който си разменихме през решетката между предната и задната седалка на полицейския автомобил.

Поиска ръката ми след две седмици. Беше взел да ме учи да ловя риба и ме помоли да навия влакното, та да сменял стръвта. Само че на края на влакното вместо кукичка бе вързан годежният ми пръстен, а като се извърнах, Питър вече бе коленичил пред мен.

Шест месеца по-късно сключихме брак в кметството.

Давах си сметка колко лудо постъпвам. Че съм прекалено млада, че събитията се развиват с прекалено голяма скорост, че се поддавам на импулсите си. Но най-лудо от всичко бе това, че нещата не преставаха да се подреждат идеално.

— Дженийн? — обади се Питър.

Отворих едно око.

— Да, Питър.

— Бях останал с впечатлението, че вие, русалките, не ходите с ризи.

— Само когато сме в морето, глупчо. Но на суша, сред вас, простосмъртните, ни се налага да прикриваме примамливо смайващата сила на циците ни, иначе нищо на тоя свят няма да се оправи.

— Освен теб? — попита Питър.

Затворих окото си.

— Май взе да вдяваш.

- Дженийн? — рече Питър и положи въдицата си.
- Да, Питър?
- Знаеш ли от какво имам нужда в момента?
- От примамливо смайване?
- От къде знаеш?
- Русалките всичко знаят — казах, станах и го повлякох за ръка.

ГЛАВА 14

Обратно в настоящето: тъкмо напълних пералнята с бели неща, когато чух писукането. Изшляпах боса до кухнята и изключих таймера на микровълновата фурна и чак след това се отправих към задната част на уютното ни плажно бунгало, където се намираше главната баня.

После поех зверски въздух и го задържах, като в същото време се извърнах и взех теста за бременност от капака на тоалетната чиния.

Времето и сърцето ми спряха в един и същи миг, а аз не можех да отделя поглед от прозорчето с двете еднакви сини чертички. Издишах въздуха от гърдите си със силата на дете, което духа свещички на рождения си ден.

Понеже вече бях прочела математическата формула върху опаковката.

Една синя чертичка + още една синя чертичка = една бременна Дженийн.

От две седмици насам бях изпаднала в режим „паника“. И тя се усилваше с всеки ден, с който закъсняваше цикълът ми. Все се сецах за трите хапчета, които по невнимание бях прескочила. По някое време предишния месец трябва да бях получила замръзване на мозъка.

Питър ме беше назначил за завеждащ противозачатъчния отдел, а аз най-категорично се бях провалила. Гаф, ама гаф!

Освен това си представях как би се отразило едно бебе на двайсет и три годишното ми тяло, а и на двайсет и три годишното ми бъдеще.

Но така, както се бях втренчила в двете сини чертички, изживях нещо странно и неочаквано. Някаква топлина се разля от средата на гърдния ми кош и за частица от секундата действително усетих как държа в ръце бебето си и колко пухкава е кожичката му.

А защо не? — рекох си. И чудото на творението буквално ме заслепи. Кое пречи Малибу Дженийн да донесе на плажното увеселение едно Малибу бебче? Пък защо не и две? Открай време си мечтаех за деца. С Питър бяхме решили, че ще си имаме някога в неясното бъдеще, така че какво ни пречеше да започнем отрано?

Животът си е жива лудница. И няма смисъл човек да се опъва. Точно на това ме бяха научили и последните две години, прекарани в Кий Уест. *Mi vida* в действителност беше *lusa*. Пък и нали плановете се правят само за да има на какво да се смее Господ.

Тъкмо се канех да запокитя отрезвяващата пръчка от теста и ето че в този миг някой заблъска по вратата, а след това се чу и оглушителен електронен вой.

Какво става, мамка му!

— Полиция! — изграчи Питър по полицейския си мегафон. — Знаем, че се криеш вътре! Излез с високо вдигнати ръце и свалени гащи!

Не можех да спра смеха си. Толкова е шантав този Питър, абсолютен разбойник. А той просто ме караше да се смея. Когато не ме караше да правя още по-хубави работи. На мига осъзнах, че от Питър ще излезе най-добрият татко на този свят.

Дали да му кажа за теста? Не, реших моментално. И го скрих под мивката. След две седмици предстоеше сватбеното ни пътешествие в петзвездния хотел „Брейкърс“ в Палм Бийч. Щях му го съобщя по време на вечерята. И да го побъркам. Че да му паднат чорапите. И гащите да му паднат.

В началото можеше и да се стресне, но нямаше да е за дълго. Щях да му покажа колко го обичам и колко той ме обича. Нямаше начин да не се справим.

— Излизам — викнах след секунда.

— Правилно решение! — изграчи Питър. — И не се опитвай да хитруваш!

Отключих вратата. После метнах сутиена си от „Виктория Сикрет“ и прашките си върху мегафона, право пред смаяните му очи.

— Не стреляй — рекох, облечена единствено по усмивка.

ГЛАВА 15

Тъкмо на следващия ден реших да изчистя яхтата на Питър.

Той обичаше да ходи сам на риба в петъците след работа. Разправяше, че така най-добре се разтоварвал, проветрявал си мозъка и превключвал от работния делничен стрес към уикенда. Обикновено се прибираше към девет и приготвях за късната ни вечеря някоя прясно уловена западноафриканска скумрия, риба ветроход или чернопер тунец.

И бях решила да го изненадам с идеално изчистена яхта, когато се прибереше от смяна.

Вързах си забрадка, сложих си стилни жълти кухненски ръкавици и с кофа сапунена вода и парцал се качих към единайсет предобед на осемметровата „Стингрей“ — бяла моторна яхта, къса и мощна, почти като високоскоростна моторница, но с две койки за спане и малка каюта под носа.

Излазът ми на леко полюляващата се палуба бе приветстван с крясък от огромната чайка, кацнала на мачтата на малка яхта на отсрещния бряг на нашия канал. А от зараждащия се над синята вода бриз ми стана неочаквано лошо на стомаха — смес от чувство за вина и удоволствие, като у дете, което е избягало от училище. Но то май и целият ми живот бе преминал в бягане от училище, нали? Затова пък се радвах на всяка негова милисекунда.

Сидито в мощния касетофон на горната палуба предизвика усмивката ми: парче на групата едnodневка от 70-те години „Лукинг Глас“. Но колкото и тъпичък да бе, „Branay“ — шлагерът, който не слизаше оттогава от джубоксовете и в който се разправяше за моряк, раздвоен между морето и кръчмарската си любима — бе и песента на сватбата ни.

И аз не знам защо. Сигурно понеже е весела, шеговита, но по своята същност и сериозно романтична — каквито бяхме и ние двамата с Питър.

Наслаждавах на красивите очертания на моторната яхта и за милионен път се сетих и до каква огромна степен ме беше впечатлил

Питър. Колкото и смешен да беше и да обичаше да се весели, дважд повече усилия влагаше в работата си. И понеже беше със скромнен произход — и то не откъде да е, а от нюйоркския район Бронкс — постиженията му бяха още по-достойни за възхищение.

Без да е завършил висше образование, съумял бе да се сдобие с тази яхта, да не говорим за красивата му райска къща, която сам бе преустроил. В същото време бе успял с лекота да си завоюва репутацията на най-уважавания, най-компетентен полицаи на острова едва ли не от мига, в който преди седем години го прехвърлили от нюйоркското полицейско управление.

Наложил се бе като абсолютно надежден полицаи от големия град, към когото всичките му колеги се обръщаха, в случай че сериозно загазеха. За разлика от предишното ми гадже, Алекс — оказал се просто един самовлюбен спортист, неверен и безотговорен, а и нежелаещ да се пребори с нищо, което талантът му не му помагаше да преодолее с лекота — Питър имаше традиционния мъжки характер и на практика сам изнамираше трудностите, не се боеше от нито едно предизвикателство, пред което го изправяше животът (напротив — колкото по-трудно, толкова по-добре), с пълното съзнание, че именно трудностите са го оформили като мъж.

Не можеше да има и капка съмнение, че обожавах моя Свети Петър така, както може да се обожава мъж, който не ти е само любовник и приятел, но и твоят герой. Ако не съществуваше в действителност, щеше да ми се наложи да си го измисля.

„Бренди — запя гладкият глас на певица от 70-те години, след като натиснах бутона с единичната стрелка, — ти би могла да си прекрасна жена. Но живота си, любима моя, съм отдал на морската синева.“

Към обяд приключих с лъскането и полирането на горната палуба и слязох в каютата. Времето беше горещо дори и за Кий Уест, та в полутъмната тясна кабина на яхтата топлият и влажен трептящ въздух се лепеше като найлоново фолио по обилно изпотената ми кожа.

Тъкмо зареждах книжни салфетки в един от долните шкафове на камбуза, когато забелязах нещо интересно, прикрепено с дебели ластици към долната страна на мивката.

Беше сива пластмасова кутия — твърда и плоска, от онези, в които продават разни електрически инструменти. Изненада ме и тежестта ѝ, когато взех да я издърпам за дръжката. Седнах на стъпалата към каютата, сложих я в скута си и щракнах закопчалките.

Но като видях съдържанието ѝ, цялото ми тяло се отпусна безсилно от дълбоко поетия въздух. Снех забрадката и избърсах потта от очите си.

Очаквах да видя нещо като аптечка, но онова, което почиваше върху сивия дунапрен, беше картечен пистолет. Матовочерен, смазан с масло, малко по-голям от обикновен пистолет. Около цевта му имаше страшен на вид цилиндър, целия на дупки, а ръкохватката му беше увита с няколко пласта сив изолирбанд.

На метала пред спусъка бяха щамповани думите „Intratec Miami 9mm“. До него, върху дунапрена, лежаха и два тънки правоъгълни пълнителя, от чийто ръб намигаха червеникавите медни кожуси на куршумите.

Тъй като съм дъщеря на полицаи, мен оръжие не ме стряскаше. Ходила бях дори на лов за патици с татко, така че знаех как се стреля с гладкоцевната пушка и с двата деветмилиметрови пистолета, които Питър държеше заключени в оръжейния шкаф в килера на спалнята ни.

И все пак какво търсеше на яхта един картечен пистолет? Не беше ли по-логично да намериш гладкоцевна пушка? И защо Питър изобщо не беше споменал за наличието му?

Затворих плътно капака на кутията, върнах я на мястото ѝ и чак тогава се прибрах.

Изненадах се, че заварих у дома до кухненската мивка прибрания се преждевременно Питър по униформа.

— Питър? — рекох.

А той се извърна, при което видях мрачната му физиономия. После закрих уста да не види усмивката ми, след като забелязах, че е омацан с повръщано по цялата предница чак до чатала с нещо бяло и миризливо.

— Хубаво, хубаво! Смей се! — ухили ми се насреща той. — Това ми е за спомен от една симпатична пияна туристка в хотел „Ла Конча“. Крайно мило от нейна страна, нали? Ако се съди по миризмата,

обядвала е мидена супа, не мислиш ли? Казвал ли съм ти някога какво огромно удоволствие е да си полицай в Кий Уест?

Реших набързо, че сега не е най-подходящият момент да обсъждаме предпочитанията на Питър по отношение на огнестрелните оръжия. Сигурно бе останал от младежките му полицейски щуротии през ергенлъка. И най-вече го ползва да стреля по бирени кутии с приятелите си по време на риболов.

— Чакай да донеса торба за боклук — казах, след като вонята ме удари в носа. — Всъщност няма ли да е по-добре да взема бензин за запалка и един кибрит? — засмях се.

— Какви ги приказваш, Дженийн? Нали се възнасяше колко готин съм в униформата си? — попита Питър с палав блясък в сините си очи.

Много добре познавах този негов поглед.

— Да не си посмял! — писнах и хукнах, а той се отлепи от кухненското барче и тръгна да ме гони с отворени обятия, а от ризата му капеше повръщано.

— Ела тук, Бренди. Къде си побягнала, русалке? — последва ме той на бегом в задния двор. — Хайде, кукличке, дай на татко нещо сладко. Стой там и не мърдай. Такова нещо се чисти само с гушкане.

ГЛАВА 16

Стоях на ръба на старателно подстриганата ни ливада и неволно въздъгнах, заслушана в триото от виолончело, флейта и цигулка, което изпълняваше с безупречна, болезнена прецизност „Канон в ре мажор“ на Пахелбел.

И си рекох: „Край няма тази работа“, докато сипвах в поредната висока чаша шампанско „Круг Брут“ от по двеста долара бутилката. Аристократичните сватбари, на чийто прием осигурявахме кетъринга, бяха не по-малко елегантни от кристала и се смееха и прегръщаха около подмятаните от вятъра бели покривки върху наредените по зелената морава маси.

Но дори на обръгнал в кетъринга ветеран като мен дъхът му можеше да спре от разкоша на тази сватба върху просторната поляна пред къщата музей „Хемингуей“. Прочутата сграда в испански колониален стил, която служеше за фон, бе разтворила широко кепенците си, та човек едва ли не очакваше на балкона на горния етаж всеки момент да се появи самият Папа с чаша уиски със сода в ръка и да вдигне наздравица за щастливите младоженци.

Ако трябва да съм точна, шампанското, което разливах над идеално сгънати ленени салфетки, беше „Круг“, реколта 1992 г. — годината на запознанството на фината, красива тъмнокоса двойка — той брокер на конвертируеми облигации, а тя търговец с произведения на изкуството, и двамата от Ню Йорк. Наблюдавах ги между чашите как вървят усмихнати по западния край на тучната ливада и се снимат на фона на фара на Кий Уест.

Все някой ден ще се дипломирам по английската филология, рекох си и пак въздъгнах. Но дотогава нищо не ми пречи да прекарвам времето си в този сватбен свят, където винаги е събота следобед и царува класическата музика, пукотът от отварянето на бутилки шампанско, звънът на кристалните чаши с пенливата течност, изящният порцелан и слоновата кост и вечно сините небеса.

Безспорно още по-приятно щеше да ми е да съм на риба с Питър, но той от два месеца даваше плътно извънредни дежурства в съботите

към някакъв специален отряд на Агенцията за борба с наркотиците. Работеше под прикритие — много опасна работа, която ненавиждах. Но пък и прекрасно познавах съпруга си. Питър беше трудолюбив полицаи, държеше да блести като суперзвезда във всяко служебно отношение и знаеше как да пази и себе си, и своите другари. Ако някой трябваше да се притеснява, това бяха лошите.

— Вашата сватба беше по-хубава — каза ми моята шефка и колега на Питър Елена Карденас и ме побутна закачливо с ханша си на минаване покрай мен с табла пилешко в сусамово семе.

— Да бе, да — забелих очи. — И кое по-точно имаш предвид? Оня момент, в който Питър уж се канеше да ме хвърли във водата от пристана пред бара, или пиянското му изпълнение на „Рай, осветен от арматурното табло“?

— Труден избор — разсмях се едрата блондинка от кубински произход. — Но поне нямаше вид на човек с прът в задника, като днешния младоженец. Между другото, Тео на бара е закъсал за шампанско, а от клиенти не може да мръдне. Би ли притичала за още един кашон „Крут“ от камионетката?

— Слушам, капитане!

— И се пази от Десантчика — викна Елена подире ми, докато вървах към извеждащата на улицата желязна портичка.

През въпросното лято Десантчика в действителност тревожеше умовете на всички млади жени в Южна Флорида, включително и моя. По новините на „Канал 7“ бяха пуснали репортаж за поредица мистериозни отвлечения в Северен Маями, за изчезнали проститутки и за неуспешно нападение, при което някакъв мъж завързал жертвата си жена — с парашутни въжета. И макар дотогава да не беше намерен нито един труп, вече се говореше за сериен убиец.

Ей, благодаря ти, че ми напомни, Елена, помислих си както вървах към вана по безлюдната улица.

И чак на връщане, понесла шампанското, забелязах мъжа в очукания черен джип на отсрещната страна на улицата.

С дългите си мръсно руси коси й извитите към слепоочията черни очила ми заприлича на тенисиста Бьорн Борг. А и той, като Борг, имаше заострена руса брадичка в стил Исус. Погледнах към предното му стъкло и макар че лицето му беше извърнато, останах с впечатлението, че ме наблюдава иззад тъмните си очила. Извади нещо

от джоба на изрязаната си дънкова риза и взе да си играе с него. Оказа се златна запалка, която той щракаше в същия ритъм, в който подрънкваха бутилките шампанско в ръцете ми.

Внезапно усетих страх и преглътнах. Тоя тип никак не ми харесваше. Ускорих крачка и се добрах до портичката, а джипът в този момент изрева и се понесе напред, вземайки първия завой с писък на гуми.

Това пък какво беше, по дяволите, рекох си и се забързах към бялата тента.

Тео дори не си направи труда да изръмжи едно „мерси“ за довлечения до работното му място тежък кашон, което при него си беше най-нормално. Така и не успях да реша кое ме дразни повече у този млад и хубав латино младеж с руси кичури: няколкото случая, в които го засякох да излиза от тоалетната и да разтрива потеклия си нос, или постоянното му желание да наднича в деколтето ми. Отдавна щях да съм се оплакала от него, ако не беше братовчед на Елена. Вече категорично ми лазеше по нервите.

Заварих Елена и партньора ѝ във фирмата, главния готвач Гари, в заготовъчната шатра. Тя ми се усмихна, докато вадеше тава целувки от преносимата фурна.

— А, върна се, значи — рече и смигна на Гари. — Да си забелязала да се навъртат опасни на вид парашутисти?

Поначало се канех да ѝ кажа за зловеция Бьорн Борг, когото бях мярнала, но ме възпря подигравателният ѝ тон, сякаш предназначен за някоя пълна идиотка. Само щях да си докарам още подигравки. Елена ми беше симпатична, но понякога прекаляваше с този сарказъм на мацка, която от нищо не се стряска. Затова си и премълчах за видяното.

— Ха-ха. Ти поне имаш пистолет — рекох. — А като става дума за опасност, Елена, отдавна се каня да те попитам. Колко опасна е работата в онзи специалния отряд на Агенцията за борба с наркотиците?

— Ама на теб не ти ли е ясно? — Елена ми връчи сребърен поднос, отрупан с ордьоври. — За такава работа под прикритие не можеш дори да си помислиш, ако не си хладнокръвен суперполицай с ледено сърце като мъжа ти. А и въпросът ти по-скоро би трябвало да гласи „колко опасна беше работата“ в специалния отряд на АБН. Понеже агентите ги откомандироваха обратно в Маями още преди два

месеца. Свършило им федералното финансиране. Жалко, за което... Щото и аз следях разни хора за тях в продължение на близо две седмици. Плащаха яки извънредни. Хайде изнеси тая табла сега. Местните юпита нещо започват да нервничат.

Свършило? Преди два месеца? Излязох почти залитайки по тревата и насмалко не изпуснах подноса.

Къде, в такъв случай, е ходил Питър през съботите, когато се прибираще в три сутринта?

През последните два месеца.

ГЛАВА 17

Питър примига, след като запали кухненската лампа и установи, че съм седнала с изправен гръбнак и със скръстени отпред ръце върху кухненската маса в пет и половина на следващата сутрин.

— Защо не спиш, Дженийн?

Два месеца, помислих си, и в същото време забелязах, че си е взел душ. Не знаех дали да пищя, да плача, или да го ударя. Готова бях и на трите едновременно.

Защо ме беше лъгал Питър право в очите през тези два месеца?

— Не ми се спи — рекох. — И изобщо не съм мигнала. Защото искам да те попитам нещо. Чудя се само как по-деликатно да го изкажа. Къде ходиш всяка ШИБАНА събота през последните два ШИБАНИ месеца?

Питър вдигна ръце с израз на пълно недоумение.

— Какви ги приказваш, за бога? Къде мислиш, че съм бил? На курорт в Мексико ли? На работа бях.

— Защо тогава Елена разправя, че специалният отряд на АБН се бил прибрал в Маями още преди два месеца?

— Какво ти каза? — И взе, че се разсмя. — Не стреляй, Дженийн. Цялата работа е много проста. Шефката ти Елена е може би най-добрият специалист по кетъринг сред полицаите. Но говори за неща, от които си няма и понятие. Надявам се да не си й казала, че аз все още работя за Агенцията.

— Не съм — отвърнах объркана. — Но недей да променяш темата.

— Изслушай ме само за секунда, ако обичаш. АБН само оповестиха, че се връщат в Маями. Според доверен техен информатор от отдела ни изтичала информация. Някой покварен полицай предавал сведения на разработваните контрабандисти на дрога. И именно по тази причина бях назначен лично от шефа. И трябваше да ти го съобщя. Жалко, че не го направих. Но най-важното е Елена да не разбере. Никою не казвай.

— Нима смяташ, че поквареният полицай може да е Елена?

— Казва ли ти някой, по дяволите? — сви рамене Питър и извади портокаловия сок от хладилника. — Знам само, че е от нашия отдел. Така че нямам основания да я изключвам.

— Сигурен ли си във всичко това, което ми говориш, Питър? — впих поглед в очите му. — Ама наистина ли си сигурен, че си сигурен?

— Дали съм сигурен ли? — пак се разсмя той, без да отклонява погледа си от моя. — Ей богу, ти ме смайваш, Дженийн. По-подозрителна си и от полицаи. Да ти представя ли фишовете от заплатите си? Провери и телефонните ни сметки. Ако държиш, и преносим комплект за снемане на отпечатащи от пръсти ще ти донеса от службата.

— Ами аз... — подхванах и ревнах.

Питър се приближи до мен и разпери длани.

— Ръцете — нареди ми.

Подадох му ги.

— Погледни ме в очите — рече. — Ей тук. Точно така. Сега искам аз да ти задам въпрос. Как мислиш, защо се ожених за теб?

— Понеже ме обичаш?

— Така ли смяташ? Не съм ти го казвал досега, Дженийн, но онази нощ на плажа не само ти разсъждаваше сериозно дали да не сложиш край на всичко. И на мен ми беше писнало — от полицията, от Кий Уест, от хора, от купонясване. От живота може би. Всичко ми се струваше безсмислено и глупаво. — И ми се усмихна както се беше надвесил над мен. — Точно тогава стигнах до теб и те погледнах в очите. И макар да не съм стъпвал в черква от първото ми причастие, Дженийн, усетих някакво благоговение. Сякаш Господ ми беше изпратил ангел небесен. А след като те опознах и си дадох сметка колко невероятно щастливи сме заедно, се убедих, че не съм се излъгал.

— Само че не ангел, а русалка — заподсмърчах.

— Точно така — обърса Питър сълза от носа ми. — От много дълго време, а може би и изобщо, ти си първото същество, заради което наистина ми се ще да стана от леглото, да си почистя зъбите с конец и да си проверя салдото по разплащателната сметка. Разбираш ли ме? Не съм Алекс. Не съм някой задник. Всичко бих направил. Да умра даже съм готов, но да те предпазя от зло. Само ми кажи, и

веднага ще драсна клечката на целия тоя скапан и изгорял от слънцето капан за туристи. Ако кажеш.

— О, Питър — плачех и го целувах. — Знам. Извинявай Моят Свети Петър. Любов моя. — И зарових лице в рамото му.

ГЛАВА 18

В петък вечер, точно седмица преди заминаването ни за Палм Бийч, седях на дивана и си правех сметката да си легна рано. В последния миг обаче реших, че ми е писнало да се пазя, затова си обух джапанките и отпраших към единствената видеотека на „Блокбъстър“ на острова, няма и на километър пеша от нас, на булевард „Норт Рузвелт“.

Питър караше две поредни смени. Регулираше движението при някакъв пътен ремонт по Презморското шосе чак на Биг Пайн Кий, така че летях соло. И понеже много повече от него си падам по класическите филми, реших да се възползвам от удалата ми се възможност да съм сама у дома, затова наградих два трилъра на Алфред Хичкок — „Птиците“ и „Север-северозапад“.

Още с първата си крачка навън натиснах „Отключване“ върху ключодържателя от колата и разпознах слабо „бийп-бийп“.

— Опа! — рекох си обаче, след като видях очуканата ми стара веспа, опряна на бордюра. Навикът е голяма работа. Нали дойдох с мотопеда, а Питър отиде на работа с новата тойота супра?

Заковах на място и объркана се облецих на ключодържателя си. Тогава защо чух да бибитка колата ни?

Натиснах втори път бутона „Отключване“ и огледах автомобилите по паркинга. Обърнах се наляво, когато за втори път чух, макар и тихо, познатото ми двойно бибиткане.

Дявол да го вземе! Май идеше от отсрещната страна на улицата.

Заобиколих веспата, застанах на ръба на тротоара, опасващ паркинга на кварталния мол, и за последен път натиснах ключодържателя.

И видях как на отсрещната страна на булеварда присвяткаха мигачите на паркирана кола, заедно с познатия ми звук.

Ама че работа! Огледах возилото отдалеч: аеродинамично, черно, чисто ново. С номера от Флорида. Наистина бе нашата, новата ни супра.

Но защо е точно тук? — запитах се. Не трябва ли да е паркирана пред полицейското управление, където работи Питър?

А подир туй направих грешката да прочета неоновия надпис върху сградата зад колата.

При което нещо се сви на парализираща топка в стомаха ми и започна да се надува — навън, навън, — изпълвайки гръдния ми кош, все едно съм погълнала балон.

Хотел „Бест Уестърн“ пишеше.

ГЛАВА 19

Колите се разминаваха по „Норт Рузвелт“, а аз не можех да помръдна, забила поглед в лъскавия преден капак на колата на Питър, оставена на паркинга пред „Бест Уестърн“.

Окей, мина ми през ум след цели пет минути, които бяха нужни, за да поолекне шокът. А сега бавно, изкомандвах си. Обмисли всичко най-подробно.

Напънах се. Но нищо не се получаваше. Абсолютно безплодно беше. Нямах за какво да мисля. И най-големият идиот знае не по-зле от мен какво означава присъствието на колата на съпруга ти на един хотелски паркинг.

И само една дума се въртеше из объркания ми ум. Всяка една от буквите ѝ като че я набиваха силom върху повърхността на мозъка ми със старомодна пишеща машина:

Л-Ъ-Ж-Е-Ц.

Питър ме е лъгал.

Никаква пътно-ремонтна дейност на Биг Пайн. Никакви извънредни часове. Ясно ми ставаше, че и специален отряд на АБН няма и никога не е имало. Питър ме беше излъгал онази вечер така, както ме е лъгал и за другите двойни смени през последните два месеца.

Застанала в мрака на тротоара срещу „Бест Уестърн“, най-много ме порази — повече от болката, повече дори от гнева — внезапно осъзнаване на собствената ми незащитност.

Понеже целият ми живот се върти около Питър, помислих си. И къщата е негова, и колата, и яхтата. Какво бях успяла да си купя с шестте долара на час, които ми плащаха през последните две години за недеklarиран пред данъчните кетъринг? Някоя и друга дрешка от „Гап“? От време на време по някое излизане на ресторант?

Нищо си нямам, отчетох. Дори стипендията във Флорида Юнивърсити, от която сама се бях лишила в изблик на безумие, когато напълно се отказах да съм предпазлива, да хвана последния самолет и да започна чисто нов живот а ла Джими Бъфет.

Заложила бях всичките си чипове на Питър, но не беше нужно да си гений, за да изчислиш колко яко съм изгубила, след като колата му е отгатык улицата.

Момент. Стой така. Поправка, рекох и обхванах с две длани корема си.

Яката загуба беше не само моя.

На борда вече присъстваше и чисто новото ми бебче.

А ти какво очакваше, Дженийн? — изкрещя следващата ми мисъл.

И си дадох сметка, че новият ми вътрешен глас е гласът на мама — онзи незабравим, мрачен пиянски бяс, който все по-често бях чувала след смъртта на татко.

Ти наистина ли си толкова тъпа, Дженийн? Що за полицай е онзи, който скрива нечий смърт? Що за полицай ще тръгне да се отървава от нечий труп? Това да не са ти скаутите? Наистина ли си смятала, че можеш да натвориш една истински кървава бъркотия, без да си платиш за нея? И понеже сме на темата „кървави бъркотии“, какво да кажем за картечния пистолет, който намери на яхтата на красивия си съпруг?

Усетих как около тила ме стегна усещане за ужас, от което ми настръхна косата. Дадох на заден ход, докато опрях гръб в стената на видеотеката. Свлякох се по нея и дупето ми седна върху студения твърд бетон.

Трафикът си се движеше незаинтересовано по тъмната улица, а аз зарових лице в дланите си като детенце, което се мъчи да стане невидимо. И тъкмо в този миг осъзнах за пръв път и друго нещо.

Кое до този момент някак си ми беше убягвало.

Приемала бях като чиста монета всичко, което Питър ми бе разправял за себе си.

А нямах никаква представа кой всъщност е той.

ГЛАВА 20

Минаха десетина душегубни минути, преди една от партерните врати на хотела да се отвори и от нея да излезе мъж.

Колкото и да бях подготвена, когато установих, че е Питър, все едно някой ме изтресе по брадата.

Но и не беше само един удар. Питър беше в костюм. Добре ушит, тъмносин, какъвто не бях виждала да има. На „Армани“ или нещо такова.

И се разридах. Що за неправда? Как може мъжът, който ме запозна с песен като „Бренди“, с филма на „Дисни“ „Принцесата годеница“ и удоволствието да пиеш японска бира, да се окаже най-големият лъжец и гад на света?

Забелязах как Питър огледа внимателно паркинга. Убедил се, че е сам, затвори хотелската врата зад гърба си и се отправи към супрата.

Още не беше отворил вратата на колата, а аз вече тичах към мотопеда.

И все още шашардисана, се питах: онази, с която е бил, дали е още в стаята? А може и още да не са се срещнали. И тепърва да отива да я вземе.

„Ей, ще ме приемеш ли за резервна гума на срещата ти, копеле гадно? — зададох си наум въпроса и съвсем изперколясах. Навих до дупка газта на веспата. — Благодаря, Питър. С най-голямо удоволствие. Много секси костюм имаш между другото.“

По главната увеселителна улица на Кий Уест, Дювал Стрийт, бе пълно най-вече със залитащи люде, когато след минути се лепнах през две коли зад супрата на Питър.

С претъпканите си барове и уличните сергии, които предлагат бира и ром така, както онези на Кони Айланд продават хотдог, Дювал Стрийт играеше за Кий Уест ролята на нюорлианската Бърбън Стрийт. С основната разлика, че в Кий Уест фестивалът „Марди Гра“ се празнува всяка нощ.

Питър свърна и паркира в уличката до някакъв магазин за тениски, а аз спрях пред един оживен бар отвъд пряката.

И какво ще правим сега, Питър? — рекох си. Ще пийнем и ще потанцуваме ли? А после — късна вечеря?

Ръцете ми не спираха да треперят и да стискат хлъзгавите от потта ми ръкохватки на мотопеда. А аз все още не можех да повярвам, че не сънувам.

Седях и чаках и оглеждах петъчния нощен парад по тротоара: летци от самолетоносачите, травестити, студентчета, бездомници от плажа и почиващи по новата мода милионерски семейства. След известно време Питър се появи от уличката. Само че с малка зелена брезентова мешка в ръка.

Ново двайсет, рекох си, а той в това време си проправяше път в южна посока през тълпата. Да не би другото му „аз“ да е тръгнало на фитнес?

Двойна смяна ли? — блъсках си мозъка, следвайки го бавно отзад с мотопеда.

То май ще излезе, че Питър кара по-скоро двоен живот.

Спрях толкова внезапно, че одрах и мотопеда, и глезена си, когато видях, че Питър свърна рязко по Флеминг Стрийт покрай южната фасада на „Ла Конча“ — не толкова шикозен, колкото занемарен хотел. Слязох и се затичах леко към ъгъла, като гледах да се придържам към сянката от навеса на многоетажната сграда в стил „ар деко“. Надникнах в пряката.

Питър стоеше на силно осветения тротоар пред банкомата на банка „Хибискъс Сейвингс“. И пред очите ми извади от мешката дебел плик и го пхна в отделението за приемане на вноски.

Внасянето на пари късно по нощите би трябвало да е нещо съвсем нормално все пак.

С тази разлика, че „Хибискъс Сейвингс“ изобщо не беше нашата банка.

Нашият спестовен влог беше във „Фърст Стейт“. Поне онзи, за който аз знам, рекох си и завъртях глава.

Както се напъвах да смеля тази информация, покрай мен мина малка сребриста мазда със затъмнени стъкла. Намали ход и свърна по „Флеминг“. Свирна, Питър се извъртя, притича и се качи през предната дясна врата.

А аз хукнах към мотопеда.

Очевидно нощта на Питър бе още в самото си начало.

ГЛАВА 21

Съвсем бавно, както следвах маздата от оживената „Дювал“ към по-тъмните странични улици на съседния квартал „Бахама Вилидж“, в главата ми назря и друго обяснение.

И то — доста по-успокоително. Направо утешително предвид стеклите се обстоятелства.

Може пък точно това да е операцията на АБН, рекох си.

И Питър наистина да работи под прикритие, а да е измислил онова за ремонтните работи на Биг Пайн, за да не се тревожа излишно. Е, пак си беше лъжа, но не толкова лоша, колкото бях решила в началото.

Божичко, нека това да е причината, молах се наум и се носех подире му като тотална маниачка по непрогледните улички на Кий Уест.

След десет минути колата спря на празния паркинг на крепостта музей „Закари Тейлър“. Спрях на улицата до тухления портал на парка и не откъсвах очи от маздата, която спря наред паркинга с работещ на празни обороти двигател. След малко изгаснаха всичките ѝ светлини.

Оглед ли правят? — питах се. Или някаква сделка? Или пък чакат някого?

Между тъмните проскързващи палми повя вятър, а аз приклеках до зида, за да наблюдавам маздата. После извърнах глава към безлюдната улица зад гърба ми и се сетих за предупреждението на Елена да се пазя от Десантчика. Понеже някои хора си мислели, че е от Кий Уест.

Браво, ти наистина ме успокои, Елена. Много ти благодаря. Точно сега ми трябваше нещо, което да ме побърка от страх.

Неочаквано колата запали и излетя с пищящи гуми от паркинга, а аз се свих до стената.

И тъй като, докато стигна до мотопеда, изгубих дирите на маздата, реших, че ще е най-разумно да се върна при колата, която Питър бе оставил паркирана до Дювал Стрийт. Така че когато след десет минути взех завоя, успях да зърна как Питър слиза от маздата

точно пред уличката. Самата аз спрях пред пълния с народ бар на ъгъла да видя какво ще стане по-нататък.

И първото, което ми направи впечатление, бе това, че Питър вече не носеше онази зелена мешка, а много по-голяма черна кожена раница.

В гърдите ми се надигна отчаяна последна надежда. Означаваше ли това наистина, че е бил на работа по линия на АБН? Страшно ми се щеше да повярвам, че в действителност съм наблюдавала как Питър работи под прикритие.

Маздата излезе на „Дювал“ и спря близо до мен на червен светофар. Затъмнените ѝ стъкла се смъкнаха и отвътре изгърмя испанска музика. Чух как тръбите и бонгосите се надбягваха, но направо се облеших при вида на хората вътре.

Присвих очи и тръснах глава. Не може да бъде, рекох си.

Защото познавах и двамата. Мазният барман Тео с косата на кичури седеше на волана и правеше онова, което, изглежда, най-му се удаваше — разтриваше си носа.

Но още по-изненадващото бе, че до него шефката ми Елена припяваше със затворени очи на салсата и барабанеше върху предното табло.

После светна зелено и нагиздената мазда изпуши нагоре по „Дювал“.

А аз останах да си седя върху бръмчащия ми мотопед, вперила поглед в отдалечаващите се задни светлини и напъваща се да сглобя пъзела на видяното. За секунда дори изпитах облекчение от факта, че познавах всички участници в странното събитие. Дори за миг ми мина глупавата мисъл, че може би се крият от самата мен в желанието си да ме изненадат с някакво парти.

Но после реалността се наложи. За някакво парти не може да става дума. Напротив.

Нима съпругът ми е корумпиран полицаи? — запитах се.

Не, опровергах се сама веднага. Ако някой е корумпиран полицаи, това ще е Елена. А Питър разработва и нея, и Тео. Нали самата аз знаех, че Тео шмърка кока, а нищо чудно и да я продава. Само така ще е!

В този момент някой легна върху клаксона на колата зад мен.

Извъртях кормилото и дадох газ да се отдръпна от пътя ѝ, но, изглежда, прекалих с газта. Задната гума превъртя и поднесе и аз се стоварих върху асфалта. Останах да лежа за миг с адска болка в лакътя и коляното и с глава в канавката. После излязах изпод мотопеда и седнах на бордюра.

Загледах се като омагьосана в разкървавеното си коляно. От върха на пиццала ми се точеше тънка струйка кръв, която правеше ляв завой, щом стигнеше до глезена.

Наблюдавах кръвенето, а от претъпкания бар иззад гърба ми се носеше „Super Freak“ на Рик Джеймс.

„Щом се пренеса в стаята ѝ, моментът настъпва — ревеше пияната тълпа, — и се получава пълен чанч.“

— Ало, малката, добре ли си? Имаш ли нужда от помощ? — чух завалящ от многото бира мъжки глас някъде от тротоара зад гърба ми.

Завъртях глава, вдигнах мотопеда, яхнах го и подкарах към дома.

ГЛАВА 22

Прибирането ми отне двацет минути. Взех си душ и превързах коляното. Легнах си, взех дистанционното от нощното шкафче и пузнах новините по телевизията. Навила се бях да изчакам завръщането на Питър, но се унесох само след две-три минути.

Когато се събудих, ранното утринно небе зад щорите ми вече просветляваше, а по телевизията вървеше програма по аеробика: слаби, млади, прекалено гримирани жени, усмихнати широко като на конкурс „Мис Америка“, отброяваха колко пъти пипат палците на краката си.

В този момент се звънна на входната врата.

Повлякох се натам. Да не би Питър да си бе забравил ключовете?

Още повече се обърках, като зърнах през прозореца на всекидневната спрялата в алеята към гаража ни полицейска патрулка.

Отворих. Не беше Питър, а ниска жена в униформата на полицията в Кий Уест. Мислех си, че познавам всички колеги на Питър, но тази за пръв път я виждах.

— Дженийн Фурние? — попита ме.

Дори както си бях замаяна, от поведението ѝ и от съсредоточения ѝ поглед усетих, че се е случило нещо много неприятно.

И изведнъж се почувствах уморена и безсилна, напълно неподготвена за онова, което ми предстоеше да чуя. Само като гледах коравото ѝ женско лице, ми се прищя да се върна в спалнята и пак да си легна. В това време слънцето изскочи над хоризонта и бързо изпълни небето.

— Да? — отвърнах най-сетне.

— Налага се да дойдете с мен, Дженийн.

Ама как така? Какво има?

— Съжалявам, но се налага да ви го съобщя — каза полицайката.
— Съпругът ви Питър е участвал в престрелка.

ГЛАВА 23

Престрелка?!

Самотната тъпа мисъл отекваше из претръпналия ми мозък на задната седалка на движещия се бързо полицейски автомобил. През някоя и друга секунда се напъвах да оформя и друга мисъл, но възмутеният ми упорит мозък категорично отказваше.

Престрелка ли? — повтарях мислено. Престрелка?

Което ще рече, че Питър е бил прострелян, нали така? И вперих поглед в постелката на полицейската кола, видяла толкова много последствия от произшествия. Няма друг начин. В противен случай червенокосата полицайка зад волана нямаше изобщо да ме безпокои.

Трябва да говоря с Питър. Да разбере какво става. Как са го простреляли? Не знаех какво да мисля. В това време гумите на патрулката пицяха в поредния завой. Какво можеше да означава това?

И ако мислех, че пътуването с нея ме е дезориентирало, то изобщо не можеше да се сравни с удара по главата, който почувствах в мига, в който спряхме пред бензиностанция на „Шел“ на „Норт Рузвелт“.

От цялата лудница човек можеше да заключи, че светът е свършил по един определено насилствен начин. До половин дузината полицейски коли с включени пицящи сирени имаше и три линейки и пожарна. Жълтата полицейска лента, опасана около бензоколонките, се полюляваше от бриза откъм близкия северен бряг. А и целият квартал около бензиностанцията беше облепен с такива ленти, та приличаше на огромен подарък. Зад лентата се бяха скупчили туристи и бездомници от плажа, опрели се рамо о рамо като публика на някое необичайно състезание на открито, което всеки момент ще започне.

Останах с впечатлението, че са надошли всички ченгета от управлението. Оглеждах лицата им едно след друго и отмятах познатите. От софтболените ни мачове и барбекютата ги знаех като весели, спокойни хора. Сега обаче, докато обграждаха местопроизшествието в строгите си черни униформи, изведнъж ми се сториха студени, безсърдечни, гневни и почти отмъстителни.

Какво, по дяволите, е станало?

— Ето я — каза, щом ме видя, Били Мълфорд — полицай и добър приятел на Питър.

При последната ни среща, Били — рус и нисък като тапа мъж на средна възраст — въртеше салта с прегърнати колене от пълна с пиян народ лодка по време на празненство по случай нечие пенсиониране. Сега обаче можеше да се конкурира по веселост само с надзирател в концлагер.

— Дженийн, жената на Питър. Пуснете я да мине — нареди.

Бях прекалено шашардисана, за да питам какво е станало. Помня само, че някой повдигна лентата и ми направи знак да се пхна под нея. Защо ли се отнасяха към мен като към доброволец за първа помощ? Писна оглушителната сирена на поредната пристигаща линейка, а в това време Мълфорд ме преведе бързо покрай бензоколонките по избелелия от слънцето асфалт.

Вътре, до самия вход на магазина за хранителни стоки, половин дузина хора от „Спешна помощ“ бяха коленичили около човек, когото не можех да видя. От напрежението да проумея какво точно се е случило ми се разтрепериха ръцете. Наложих се да ги стисна в нещо като молитвен жест.

— Мръднете се! Дайте ми възможност да си гледам шибаната работа — излая едър черен медик и извади спринцовка от яркожълтата си аптечка.

— Пази се-е-е-е! — изкрещя друг с писклив панически глас само секунда по-късно. Чу се мощно дрънчене от вдигането на носилката в подвижно положение. Тълпата полицаи и медици се разтвори отпред й, та да мине.

Коленете ми насмалко да поддадат, когато Мълфорд престана да ми затулва гледката и най-после видях кой е на носилката.

И залитнах назад, въртейки глава.

Нещо се събра в гърдите ми, като видях как изтъркаляха Питър пред мен с безизразни, разфокусирани очи, целия в кръв по лицето и гърдите.

ГЛАВА 24

Полицаяте оформиха плътен кръг да затулят Питър и затъркаляха носилката към приближаващата се на заден ход линейка.

Няколко неща едновременно ми направиха впечатление. Беше побелял като платно. По бузата и врата му се виждаше нещо като паяжина от пръски кръв. Униформената му риза беше срязана и се виждаше още чернееща съсирена кръв, която капеше от лакътя му.

Питър няма вид на прострелян, рекох си, докато гледах как го качват в линейката. Има вид на мъртвец.

— Пазете се — крещеше Мълфорд и ме влачеше подире си. — Това е жена му.

— Не е сега моментът, мама му стара — озъби се чернокожият медик и го избута настрани.

— Божичко, божичко — вайкаше се Мълфорд и въртеше отчаяно глава. После ме стисна за рамото. — Съжалявам, Дженийн. Това не биваше да се случва.

— Какво е станало? — попитах.

— И ние не знаем със сигурност — отвърна ми с побеляло лице и сви рамене. — Самият аз съм съвсем отскоро тук. Предполагаме, че Питър се е отбил по време на смяната си да си вземе кафе. И е налетял на въоръжен грабеж. Двама типове от Ямайка. Имали нещо като автомат. Нашите попаднали в засада. Сега търсим ония двамата.

Мълфорд се извъртя рязко при появата на една жилеста, неочаквано яка медичка през вратата на магазина за хранителни стоки.

— Как е тя? — попита я.

Тя ли? — озадачих се.

Направих крачка вдясно и погледнах във вътрешността на магазина. И ги видях: още трима медици от спешна помощ, заобиколили друго тяло.

Пристъпих напред и мярнах разпилените руси коси до падналата полицейска фуражка. И ми се стори, че съм се блъснала с лице в невидима електрифицирана ограда. Абсолютно безпричинно взех да кимам на себе си.

На пода, сред локва от кръв, лежеше мъртва шефката ми Елена, с разкъсано на ивици от куршумите гърло.

ГЛАВА 25

Едно от неподвижните ѝ очи — непростреляното — се беше отворило широко и гледаше в тавана. Заобиколена бе отвсякъде с кръв, сякаш някой бе ритнал неволно пълна с кръв кофа. По униформата ѝ. По купчинката съборени флакони със синя течност за автомобилни чистачки. По хирургическите ръкавици, които един от санитарите сне с изречена на глас псувня. Петна, размазани дири и ужасната медна миризма на аленочервена кръв.

— Съжалявам — обърна се медичката към Мълфорд. — Горката. Надупчена е поне на шест места по лицето и врата, плюс още четири в долната част на корема. Починала беше от загубата на кръв, преди да успеем да дойдем.

— А онзи? — попита Мълфорд и посочи вляво от себе си?

Проследих жеста му: сочеше чифт боси кафяви ходила, щръкнали от края на прохода по начин, който напомняше нозете на лошата вещица изпод къщата на Дороти в „Магьосникът от Оз“.

— Обслужващият бензиностанцията ли? — попита медичката и завъртя глава. — Май е поел с врата си цял откос. Загинал е на мига.

Бавно кимнах при получаването на тези нови сведения. Значи, и трета жертва е имало?

Гледах с отворени уста оплисканите с кръв и сиво вещество стелажи с храни, месинговите гилзи от патроните, изпотрошените стъкла. Във въздуха се носеше мощната болнична воня на изпразнени вътрешности. За пръв път се приближавах така плътно до толкова много насилие и смърт. Пред очите ми беше истинска кървава баня.

Залитайки, последвах Мълфорд навън, за да се махна от вонята, и ми се стори, че тълпата отвъд жълтата лента е станала двойно по-голяма. Мъж на средна възраст, без риза, само по срязани шорти и панамена шапка, изведнъж се пресегна под лентата и приближи една гилза към зачервените си очи.

— Ей, не пипай нищо! — изкрещя Мълфорд и хукна към него.

А аз точно в този миг съзрях пистолета.

Върху омърляния с масла асфалт, някъде по средата между първата помпа и входа за магазина, до яркочълт полицейски конус, с каквито обозначават уликите, лежеше плосък черен пистолет.

Но когато се приближих да го огледам по-добре, се убедих, че бъркам. Не беше обикновен пистолет, а малко по-голям. Черен картечен пистолет с дупчици около цевта. Ръкохватката му беше омотана със сив изолирбанд, няколко драскотини личаха до надписа „Intratec Miami 9 mm“.

Застоях се приведена над оръжието. Буквално не можех да отлепя очите си от него.

Не толкова защото ми заприлича на пистолета, който бях видяла на яхтата на Питър.

А защото беше точно същият пистолет, който бях видяла на яхтата на Питър.

— Правилно чу — каза Мълфорд по радиото си, докато се приближаваше към мен. — Незабавно изпрати ония детективи. Тука е като проклетото чикагско клане в деня на Свети Валентин. Кажи им, че полицай Карденас е загинала по време на въоръжен грабеж с убийство. Това би трябвало да ги размърда.

Както си стоях там, белите мачти на платноходките в пристанището „Палм Авеню“ отгатък пътя изведнъж заблестяха ослепително на фона на синьото небе.

Пистолетът на Питър? Какво, по дяволите, търси тук пистолетът на Питър? Наистина ли е неговият?

— Да вървим, Дженийн. Питър е в болницата „Лоуър Кийс Медикъл“. Качвай се да те закарам.

Отидохме до колата му. В мига, в който се качвах, иначе буйното ченге изведнъж удари с юмрук по волана.

— Гадове мръсни! — След секунда си дадох сметка, че плаче. Но бързо обърса лицето си и подкара автомобила. — Прощавай, Дженийн. Елена беше страхотен човек, нали знаеш? Не мога да повярвам, че е мъртва. Слава богу, че поне са овладели кръвоизлива на Питър.

— Какво са направили! — Подскочих така, сякаш Мълфорд беше треснал с юмрук върху мен, а не по волана.

— Ама не ти ли казаха? — възкликна Мълфорд. — Медиците са успели да спрат кръвоизлива му. Има всички изгледи Питър да оцелее.

ГЛАВА 26

Бяха докарали Питър в медицинския център „Лоуър Кийс“, на пет минути път от Кий Уест, който се намира на Сток Айланд. И според санитаря от интензивното го вкарали директно в операционната.

Прекарах следващите два часа в изпълнената с полицаи чакалня на втория етаж.

По някое време полицаите взеха да се измъкват един по един в коридора, където си приказваха тихичко на групички.

А аз гледах по евтиния телевизор над вратата специалния репортаж за Десантчика по новините на телевизия „Канал 7“ от Маями. Някаква филипинка, физиотерапевт, била изчезнала от флоридския град Маратон и се предполагаше, че Десантчика пак се е развилнял.

Секунди след като репортажът свърши и започна „Семейни разпри“, в чакалнята влезе висок побелял униформен полицаи.

— Дженийн — рече, след като с две бързи крачки прекоси стаята. — Аз съм шефът на Питър, Джон Морли. Не мога да ти опиша колко съжалявам за случилото се.

Ръкувахме се. Бях виждала вече снимката му в тукашните вестници, но за пръв път го срещам на живо.

— Благодаря, господин началник.

— Наричай ме Джон. Как е Питър?

— Все още е в операционната. — Той си придърпа стол. — Сигурно се чувстваш като в ада — рече и съчувствено завъртя глава. — Изглежда, Питър и Елена са налетели на обир, но когато има убит полицаи, сме длъжни да огледаме нещата от всички страни. Нали не възражаваш да ти задам някой и друг въпрос?

— Не, естествено.

— Да е споменавал Питър, че има неприятности с някого? Със съсед? С човек, който му има зъб за нещо? Да са го търсили разни ненормалници по телефона? Сещаш ли се изобщо за нещо необичайно, което може да е довело до днешния случай?

Сетих се за всичко, което бях видяла предната нощ, за необяснимото поведение на Питър. Но реших да не споменавам нищо, преди да съм говорила с него.

— Не знам. Нищо не ми идва наум — отвърнах и свих рамене.

Морли не откъсваше поглед от моя и не преставаше да ме потупва по коляното.

— Може да е нещо съвсем несъществено, Дженийн. Да си забелязала нещо особено в поведението на Питър напоследък?

Присвих очи: той какво, мъчеше се да ме притисне ли? И се запритеснявах какво да му отговоря. Добре че ме спаси излязлата след секунда привлекателна азиатка в зелено хирургическо облекло.

— Казвам се доктор Пиенг — представи се тя. — Съпругът ви излезе от операционната и е в стабилно състояние. Елате с мен, ако обичате, госпожо Фурние.

— Успяхме да извадим куршума цял — обясни ми на излизане в коридора. — Има дълбоко разкъсване на мускулната тъкан на рамото, но, слава богу, няма засегната кост, нито разкъсване на главни кръвоносни съдове или нерви. Поради което съм убедена, че трайни увреждания няма да има.

Но вместо да се качим с асансьора, както очаквах, свърнахме надясно и минахме някакви автоматично отварящи се врати. Доктор Пиенг спря пред първата стая след празното сестринско помещение и отвори вратата.

Самата стая беше тясна и полутъмна. Сърдечен монитор с бял екран писукаше тихичко до полупълната интравенозна система. На голямата болнична кушетка на колела лежеше Питър със затворени очи. Под носа му минаваше тънка тръбичка с розов оттенък. Лявото му рамо беше яко бинтовано, а иглата от системата бе забодена под лакътя в здравата му дясна ръка.

— Кръвното му налягане е добро, което ще рече, че сме прескочили опасността от шок — прошепна доктор Пиенг и затвори вратата зад нас.

Очите на Питър ми се видяха безжизнени. Погледнах плика с инфузионната течност. РАЗТВОР ДИАЗЕПАМ, гласяха ярките червени букви, а сред по-дребния шрифт забелязах думичката „валиум“.

Той стисна ръката ми. После впери поглед в мен, въздъхна, а след това се засмя широко и ведро.

— Русалчице — прошепна.

Жив беше моят огромен плюшен мечо, моето другарче във веселието. Дори върху болничното легло изглеждаше красив. И ми хвърли момчешката си усмивка в стил „Брет Фарв дава победен пас в продължението“.

Дъхът ми спря, като се взрях в замаяните му сини очи — най-хубавото нещо у него, бледи и меки като избелял дънков плат.

След няколко секунди очите му се затвориха и той захърка.

— От обезболяващото средство е — прошепна в ухото ми доктор Пиенг. — Хубаво ще е да го оставим да си почине. Като дойде на себе си утре, ще е много по-контактен.

ГЛАВА 27

— Доколкото разбирам, познавала си и Елена — каза шефът Морли на излизане от паркинга на медицинския център със служебното му бронко.

Морли ме бе изчакал в коридора пред стаята на Питър. И настоя да ме закара до дома ми. Тъй като не можах да си измисля достоверно оправдание, наложи ми се неохотно да се съглася.

— С нея работехме заедно в кетъринга — рекох. — Не мога да повярвам, че вече я няма.

— Нито един от нас не е в състояние да го повярва — каза Морли и пое на юг по надморския мост по посока към Кий Уест. После кимна намръщен. — Ти не се тревожи. Залавянето на тия боклуци е само въпрос на време. Обявили сме ги за издирване по всички участъци от Лоуър Кийс чак до Маями.

Наостри слух, когато нещо извряка по монтираната върху таблото му полицейска радиостанция. Вдигна слушалката да отговори, но после, изглежда, размисли и пак я остави. И ми се усмихна уморено.

— Вие с Питър как се запознахте? Ако ми е позволен подобен въпрос, естествено. Щото ми се виждаш доста младичка, така да се каже.

— Дойдох тук за пролетната ваканция преди две години — рекох. — Срецнах Питър и повече не се върнах.

— А! Любов от пръв поглед. Фантастично. В извънработно време ли го видя? — захили се Морли. — Или те свали с униформата си?

— Цялата работа беше в униформата. — Пуснах неуверена усмивка. — Минах, без да спра, на знак „Стоп“ с взетия под наем скутер, той ме спря и останалото е вече част от историята.

Това се бяхме наговорили с Питър да разpravяме.

— Романс на местопрестъплението, а? — кимна Морли. — На полицаите им се случва най-редовно. Една от опасностите на професията. Закопчаваш я през нощта с белезниците на плажа, но

докато се усетиш — вече си я пуснал и ѝ поднасяш диамантен годежен пръстен.

Хвърлих му кос поглед. За втори път шефът на полицията създаваше у мен впечатлението, че нещо рови, че се мъчи по някакъв начин да ме изкара от релсите. Неговите очи обаче не се отделяха от пътя. И не долавях ни най-малката следа от ирония или обвинение.

Което не ми пречеше да спра да дишам от циркулиращия из главата ми израз *закопчаваш я през нощта с белезниците на плажа*. Случайни ли бяха думите му, или наистина знаеше тайната ми?

Изведнъж ми стана горещо в полицейския джип и въздухът взе да не ми стига. Изби ме пот по врата, подмишниците и под опашката. Опитах се да сваля стъклото. Безрезултатно. Морли, изглежда, беше изключил електрическата система да не си играят децата.

Пък и що за птица беше този Морли? — разсъждавах замаяно. Какъв му е на Питър? Само началник ли? Или му е и приятел? Или пък враг, като Елена? Ами ако му е съучастник?

В този момент колата намали ход, после спря. Погледнах навън. Бяхме стигнали до нас.

— Благодаря ти, че ме докара — рекох на слизане.

— Моля, моля. Съжалявам, че се запознахме при такива неприятни обстоятелства. И не забравяй: ако се сетиш и за най-дребното нещо, което би ни помогнало да разберем защо са били простреляни Питър и Елена, веднага ми се обади. Независимо по кое време на денонощието.

— Обезателно — рекох.

Кожата ми се смрази от хладния пасат, който прави живота в Кий Уест поносим, и едва се сдържах да не хукна към къщата. Щом влязох, заключих след себе си вратата и първата ми работа беше да застана на прозореца на всекидневната.

Морли все още стоеше на улицата пред алеята ни с включен двигател. Изпитах неописуемо облекчение, когато си тръгна след цели три-четири минути, през което време червата ми буквално се бяха оплели.

Доста време останах прикована към прозореца и оглеждах улицата и в двете посоки. Наблюдавах поклащащите се палми отвъд песъчливата ни алея поне още пет минути, преди да се отдръпна.

Но както се извъръцах, нещо се мярна в периферното ми зрение. Полицейският джип на Морли забави ход и спря на ъгъла със съседната пряка.

Лицето ми изтръпна. Усетих иглички по бузите и по устните си.

*Какво става, по дяволите? Нима Морли наблюдава къщата?
Нима ме следи?*

Взе да не ми стига въздух. Направо не беше за вярване. Отдръпнах се от прозореца, блъснах се гърбом в някакъв стол и рухнах върху ръчно декорираните мексикански плочи.

ГЛАВА 28

Събудих се на дивана по залез-слънце от крясъците на чайки. Две се биеха за нещо си върху зида, отделящ задния ни двор от морето. Наблюдавах с хипнотичен ужас как се деряха с нокти и се кълвяха с остриите си клюнове.

Напълних чаша вода от чешмата и я изгълтах. Вече не помнех кога за последно съм яла. В момента, в който отварях хладилника, чух как автомобилни гуми изхрущяха по натрошените миди на алеята към гаража.

Обзета от паника, се втурнах към прозореца на всекидневната. Бяло-черното бронко на Морли си беше заминало, но затова пък на алеята спираше патрулна кола.

Дясната ѝ врата се отвори и аз насмалко пак да припадна.

Патрулката вече се измъкваше на заден ход, а към входната ни врата вървеше Питър с неподвижна лява ръка.

Питър ли?

Той пък откъде се взе? Нали трябваше да лежи на онова шибано болнично легло? Кой, по дяволите, го е изписал толкова скоро? Нали беше с огнестрелни рани!

Отдръпнах се от прозореца и взех да преглъщам с усилие при звука на ключа в бравата.

Тя щракна и кръглата дръжка се завъртя.

Още щом ме съзря, Питър застина на място, сякаш играеше на детската игра „замръзванка“.

Замръзнах и аз. Всичко беше толкова необичайно, непредвидено. Дори светлината не бе такава, каквато се предполагаше да е. С нищо не напомняше на залез. По-скоро беше утринна светлина.

Питър затвори вратата зад себе си. Пусна ключовете си на пода и сините му очи се насълзиха. Приклезна, след което рухна върху плочките в преддверието.

— Ония задници от болницата настояваха да остана, ама няма начин — рече и огледа с присвити очи тавана. — Още със събуждането си извадих ония гадости от ръката си и си тръгнах. Да вървят по

дяволите — и те, и ония, дето се опитаха да ме пречукат. Оцелях. Победата е моя. Те губят. Върнах се, Дженийн.

А пък аз се замислих за всичко, което бе преминало пред очите ми. За всички необясними неща, които Питър не беше споделил. Ставаше ми ясно, че онова, с което Питър се занимава, може да не е съвсем в рамките на закона, но и че каквото и да е то, вероятно го върши по ред уважителни причини.

Може пък да е закъсал по някое време, мина ми изведнъж през ум. Нали той ръководеше финансите ни. Нищо чудно по някое време да е направил някоя погрешна инвестиция и сега да се мъчи да възстанови загубата по не съвсем законен начин. Дали пък нощните му деяния не са един вид опит да опази семейството ни от последствията?

Аз поне, за разлика от всички други хора, трябваше да съм наясно, че той невинно спазва служебния устав. Питър не се плашеше от рисковете. Нима в моя случай не бе поел сериозен риск? Ако толкова не ми беше по сърце, защо тогава се омъжих за него?

Усетих колко силно го обичам и му съчувствам. Не бива да го пускам повече на работа — за цял живот. Да си стои вкъщи и да не се излага повече на опасности. Тук, в нашето убежище, където лошото няма място и всички грешки се опрощават.

Отидох и седнах до него. Хванах го за ръка, а той зарови лице в косите ми и се разплака.

— Страшно се уплаших, Питър — рекох му. — Помислих, че съм те изгубила завинаги.

ГЛАВА 29

Бдението над тялото на Елена се състоя на следващата вечер в погребалната кантора „Дийн — Лопес“ на Саймънтън Стрийт. Още от улицата двамата с Питър бяхме наобиколени от заелите целия тротоар полицейски служители в парадни униформи.

И Питър си беше облякъл току-що изгладената парадна униформа. Прихлупил бе фуражката ниско над очите си, а синята му куртка бе наметната като пелерина върху раненото му рамо. Вървах редом с него в траурна черна рокля и го държах за здравата ръка.

Тълпата се разделяше, за да минем, и стотици ръце го потупваха насърчително по гърба.

— Ще ги спипаме тия копелета — обеща му един плешив пътен полицай със засукан по циркаджийски мустак.

— Дръж се, приятелю — пожела му ниска чернокожа полицайка с униформата на управлението в град Маратон.

Откъм другата пряка прииждаха на тумби опечалени чернокожи, включително куп младежи в колосани бели ризи и папийонки и момичета с рокли като за първо причастие. На багажника на някакъв пикал се беше настанил цял креолски духов оркестър и изпълняваше музика за опечалените.

Като че целият остров се беше насъбрал да изпрати в последния му път човека от бензиностанцията — петдесет и три годишен имигрант от Хаити на име Пол Филип Батист.

Питър приемаше с тъжно кимане прегръдките и съболезнованията.

— Добре че си с мен, русалчице — прошепна ми, когато най-сетне се добрахме до погребалната кантора. — Иначе надали щях да издържа.

Стиснах ръката му.

— Че къде другаде да съм, Питър? — рекох, докато чакахме реда си да се подпишем в траурната книга.

Вчерашният ден всъщност бе завършил по един прекрасен начин. Отдавна не ни се беше случвало да прекарваме толкова дълго

заедно, без никой да ни прекъсне. Хранихме се вкъщи, а ако не бяхме в леглото, се наслаждавахме на залеза. Той понечи два-три пъти да ми обясни какво е станало, но явно се отказваше и сменяше темата. А и аз не му давах зор. Май изобщо не ми се щеше да знам. Просто ми беше хубаво да сме заедно. Майната му на света.

Освен това бях сигурна, че рано или късно той всичко ще си каже. Както се полага между най-добри приятели.

Макар същата сутрин все пак да възникна един особен момент. Допих си сутрешното кафе на двора, а като се връщах в кухнята, заварих Питър да говори по телефона тихо, с гръб към мен. Замръзнах на прага, когато изведнъж той повиши глас.

— Пет пари не давам за плановете ти, Морли — излая Питър с тон, който беше едновременно и зъл, и леден.

Само веднъж дотогава го бях чувала да говори така. През нощта, в която ме арестува.

— Длъжен си да дойдеш — чух съвсем ясно думите му, при все че заотстъпвах назад. — И няма да ти повтарям.

Странно ми се стори, че Питър говори по този начин на началника си. После се сетих как Морли наблюдаваше къщата. И нищо не проумявах.

Когато дойде нашият ред да се помолим, двамата с Питър коленичихме пред затворения, отрупан с цветя ковчег на Елена. Всички зад нас млъкнаха от уважение. С крайчеца на окото си забелязах, че Питър сне фуражката си. Само миг по-късно лицето му като че се подчини на някаква непоносима вътрешна мъка, та се наложи да взема фуражката от ръката му.

После се разделихме. Питър остана да си каже някоя и друга дума с Елениния съпруг Майкъл Карденас. А аз се ръкувах със свещеника до него и с още неколцина непознати.

— А, Дженийн — възкликна готвачът от кетъринга Гари и ме награби в мощните си обятия. — Можеш ли изобщо да повярваш това, което виждаш?

— Не мога, Гари. Пълен ужас е — рекох и се огледах. — Защо не виждам Тео. Толкова силно ли страда?

— Няма го — завъртя глава Гари. — И с него става нещо необичайно. Обади ми се по телефона през нощта след престрелката. Бил си намерил работа в някакъв хотел в Доминиканската република и

заминавал незабавно. Явно смъртта на Елена го беше съкрушила окончателно. Не мога да ти опиша как звучеше по телефона. Страшно ми домъчня за него. На другия ден отидох до квартирата да му занеса чека със заплатата, но вече беше заминал. Зарязал бе всичките си дрехи и вещи.

Неволно изпуснах фуражката на Питър, като се сетих кога за последно бях видяла Тео: в онази нощ, когато следях Питър. Тъкмо Тео шофираше маздата, в която беше и Елена.

Елена е мъртва, а Тео просто е изчезнал?

Гари взе да се ръкува с друг от присъстващите, а аз обърнах глава към ковчега в предната част на залата. Пристигнал беше и Морли и Питър стоеше до него. Говореха си тихо, но напрегнато.

— Госпожа Фурние? — чух нечий глас.

Извърнах се и за миг изпаднах в паника. Току до мен стоеше хубав мъж с дълги мръснорус коси и брадичка като на Исус Христос. Двойникът на Бьорн Борг, който ме беше стреснал, когато обслужвахме партито пред къщата музей на Хемингуей. Имах чувството, че оттогава са минали хиляда години.

— Познаваме ли се? — попитах и отстъпих крачка назад.

— Не — отвърна мъжът с по-плътен глас, отколкото очаквах. — Макар аз да ви познавам. В известен смисъл.

Това пък какво трябваше да означава?

— Полицай ли сте? — попитах недоверчиво.

— Агент съм от ФБР — каза и пхна дискретно визитна картичка в шепата ми.

След секунден шок я погледнах. На нея имаше релефна емблема на Бюрото. Освен това пишеше „Специален агент Тийдър Мърфи“, последвано от телефонен номер.

— Защо ми я давате? — попитах.

А той продължи да оглежда помещението, като в същото време сви рамене.

— Хубаво е човек да знае, че може да разчита на помощ, ако закъса. — Посочи с очи картичката. — Скрийте я, преди да я е видял някой.

— Моля? Преди кой да я види?

Мърфи погледна към предната част на залата, където Питър и Морли си приказваха. После пак сви рамене.

— Пазете се, Дженийн. — След тези думи ми обърна гръб и се отдалечи.

ГЛАВА 30

В седем сутринта, седмица след погребението на Елена, чух как заработи двигателят на „Стингрей“ — яхтата на Питър. Изскочих изпод душа, изпуснах хавлията си на пода и хукнах към прозореца.

Мярнах през щорите мъж, който тикаше голяма хладилна кутия на колела през задния ни двор по посока на риболовния съд. Висок мъж с къси посивели коси. Шефът Морли.

И докато се качваше на яхтата, си спомних онова особено телефонно обаждане и гласа на Питър: „Пет пари не давам за плановете ти, Морли. Длъжен си да дойдеш. И няма да ти повтарям.“

Някой почука тихичко на вратата на спалнята.

— Ооо! Дженийн! — възкликна надникналият Питър, като ме видя гола. — Чакай, че ми излезе от главата какво щях да ти казвам. А, сетих се. Съвсем забравих да ти спомена, че отивам на риба с шефа Морли.

— Къде?

— Знам. Знам, че трябваше да те предупредя. Лошо момче — скара се на себе си и се плесна по ръката. — Но шефът го предложи. Да сме се поразсеели след престрелката, а и да сме се опознаели по-отблизо. Хубава идея, нали? Да се сближиш с началството. Кой знае, може и за повишение да ме предложи. За рамото ми не се безпокой. Ще оставя старият лешояд да вдига всичко по-тежко. — Питър ме целуна по челото и ме пусна. — И много ти благодаря за подкрепата, която ми оказваше през изминалата седмица, Дженийн. Без грешка си. Нямам търпение да се усамотим в „Брейкърс“. Подлютени пържоли, хубаво червено винце. Обичам те — рече и затвори вратата след себе си.

— Чакай! — викнах.

Питър се върна ухилен:

— Какво? Един път набързо ли? — попита и ме прегърна. — Не би било лошо, но се налага да тръгвам на бегом. Не мога да оставя шефа да ме чака.

— Не това, бе, идиотче мое — бутнах го игриво по гърдния кош.
— Но много внезапно изчезваш. Кога смяташ да се върнете?

— Не знам. По обичайното време. По залез? — каза Питър. —
Ще вечеряме риба на скара. Нали знаеш, че ние, суровите полицаи, на
които им предстои повишение, обичаме да ядем онова, което сме
уловили?

— Довиждане до залез-слънце тогава.

— Гледай само аз да не те видя пръв — захили се Питър и ме
щипна на раздяла по дупето.

ГЛАВА 31

Два часа по-късно, плувнала в пот не само заради нарастващата жегга, стоях на кораловорозовите стъпала пред обществената библиотека на Кий Уест на Флеминг Стрийт. Точно в девет и трийсет ключалката зад гърба ми се превъртя, при което рипнах с двете големи кафета, закупени от „Дънкин Донътс“.

Дребничката библиотекарка Алис Дауд се изненада, когато се приближих до бюрото ѝ и ѝ връчих едното кафе.

— Дженийн носи дарове — засмя се по-възрастната ми приятелка. — И с какво мога да съм ти полезна, скъпа, в това прекрасно утро?

— Искам да направя някои проучвания във връзка с покойния ми баща, Алис — излъгах я.

— Е, щом става дума за проучвания, дошла си точно където трябва — каза Алис и постави кафето върху книжната салфетка, която извади ловко от чекмеджето на бюрото си. — И откъде възнамеряваш да започнеш?

— Имаш ли достъп до бостънските вестници? — попитах.

— Голям късмет извади — отвърна Алис и ми направи знак да я последвам по изпълнения с книги коридор зад бюрото ѝ до някаква малка стая. — Съвсем наскоро ни монтираха нови компютри с една нова програма, която се нарича „Нетскейп Навигейтър“. С нея можеш да сърфираш из световната мрежа, в която има хиляди вестници и списания, бази с данни и архиви. Сега ще ти покажа как става.

След като ме настани пред единия от компютрите, изчаках тя да се върне на бюрото си и едва тогава отпих от горчивото си черно кафе, като в същото време обмислях следващия си ход.

А после го направих.

Извадих картичката, дадена ми от Бьорн, сиреч от агента Тиъдър Мърфи или каквото му е там името, по време на поклонението.

На чийто гръб беше написано на ръка:

„Бостън Глоуб“ — 22 септ. 1988 г.

„Бостън Глоуб“ — 29 окт. 1988 г.

В опасност си. Мога да ти помогна. Обади ми се.

Откакто ми беше пъхнал тази картичка, се чувствах съвсем дезориентирана и напрегната. Какво общо можех да имам с „Бостън Глоуб“? И защо с мен се беше свързал този агент на ФБР? Да не би да следеше Питър? И дали не провеждаше наблюдение тогава, когато го видях за пръв път, на сватбата в къщата музей „Хемингуей“? И ако е наблюдавал, кой е бил на мерника му? Елена? Аз? Да ме вербува ли иска, или какво?

Не знаех отговорите на въпросите си, но бях скрила картичката му.

Поех дъх и нащраках в търсачката „Питър Фурни“ и „Бостън Глоуб“, после натиснах „Enter“.

Екранът примига. А когато се появиха две отправки, направо се задавих.

И двете сочеха към „Бостън Глоуб“. А датите бяха същите като на картичката.

Проследих бързо първата, преди да съм се разколебала. Екранът потъмня за секунда и се появи нещо като пясъчен часовник. Тъкмо се канех да попитам Алис какво се е повредило, когато излезе някакво изображение.

„БОСТЪН ГЛОУБ“ 22 СЕПТЕМВРИ 1988 Г.

СЪПРУГА НА МЛАДО ЧЕНГЕ УБИТА ПРИ ОБИР

ГЛАВА 32

„22 СЕПТЕМВРИ 1988 Г.

СЪПРУГА НА МЛАДО ЧЕНГЕ УБИТА ПРИ ОБИР

Аманда Фурние, съпругата на новопостъпилия в Бостънското полицейско управление служител Питър Фурние, е загинала по време на обир в местен деликатесен магазин в четвъртък. Очевидци разправят, че около обяд в заведението нахлул маскиран мъж с ловна пушка и заповядал да му дадат наличните пари. Нападателят грабнал чантичката на госпожа Фурние и в схватката пушката гръмнала. Двайсетгодишната жена загинала на място. Предполагаемият убиец избягал със син пикап шевролет. Според източници от полицията семейство Фурние очаквали бебе.“

Неволно преглътнах, а ръката ми се разтрепери. Идеше ми да повърна, сякаш някой ме бе изритал в корема.

През капака на чашата ми изригна кафе и изпари непослушната ми ръка, но аз изобщо не го усетих.

Датата се връзваше. И несъмнено ставаше дума за Питър. Усецах го до мозъка на бременните ми кости.

Значи, е имал жена? Която е загинала?

А защо на мен не ми беше казал, че е вдовец? Вярно, споменал беше, че съм първата, с която излиза от повече от месец насам. А на всичко отгоре каза, че бил от Ню Йорк, а не от Бостън. Нещо, което бях приела като чиста монета въпреки крайно подозрителния факт, че беше заклет привърженик на бостънския бейзболен отбор „Ред Сокс“.

— Не! — извиках, без да искам, към екрана. Обърсах с китката си стичащата се по лицето ми пот.

Когато се обърнах, забелязах, че Алис ме наблюдава с един особен поглед иззад бюрото си.

— Да няма някакви проблеми? — попита.

— Всичко е наред — излъгах я отново и се обърнах пак към екрана.

Голяма работа! — взех да се коря. Нищо не е доказано. Сигурно е някакво съвпадение. Някой си Питър Фурние бил полицай в Бостън. Та малко ли хора има на тоя свят с името Питър Фурние? Чиста случайност.

И изобщо какво търся аз тук? — запитах се. Губя си времето, нищо друго. Докарвам се до лудост, нищо повече.

Скочих и грабнах недопитото си кафе. Имах нужда да се махна от тази тясна бетонна кутия и да потичам покрай брега или да поплувам навътре в морето. Що не взема да отскоча следобед до някой от кейовете в Стария град и да купя някоя прясна ухаху в случай, че Питър и Морли се върнат с празни ръце?

Не е изключено той да се занимава с нещо нередно, но ще се разберем в края на краищата. А да го проучвам така, като девойката детектив Нанси Дру от романите, никак не е нормално. Майната му на Бьорн и на тайнствените му глупости. Стига съм вилняла из земята на лудите. Не ми е тук мястото. А у дома. Веднага.

Но още със ставането се сетих, че на екрана имаше и втора отправка.

Натиснах стрелката за връщане на предишната страница и вперих поглед в клавиша „Enter“ така, сякаш на него пишеше „Самовзривяване“. После оставих кафето и го натиснах.

— Хайде, показвай каквото ще ми показваш!

Играех си нервно с ръба на капачката на кафето и чаках екранът да реагира.

Нещо тихо изжужа, а стомахът ми се обърна, когато екранът побеля. И първото, което видях, когато плъзнах курсора надолу по факсимилето от статията, беше разфокусирана снимка.

Спрях курсора, а ръката ми върху мишката се разтрепери.

На снимката беше Питър.

Няколко години по-млад и в униформата на Бостънското полицейско управление.

Гледах го в очите и усетих как гърлото ми постепенно се стяга, докато накрая се сви колкото сламка за пиене.

По едно време затворих очи, за да прогоня и снимката, и целия останал рушащ се около мен свят.

Невероятно, повтарях си и стисках очи.

Очаквах полека-лека да се свестя, но не се получаваше. Библиотечният стол под мен изведнъж се разклати, сякаш някой му беше махнал всички винтове.

Мислех си, че съм съзряла в деня на татковата смърт, но очевидно съм се заблуждавала дълбоко. И сега, седнала пред портрета на съпруга ми, който го изобличаваше като лъжец, усетих как сърцето ми отстъпи пред разума.

Тръснах глава, вперила поглед в брачната си халка и годещия пръстен. Трябваше да се измъкна от пясъка. Да се пробудя, и то — незабавно.

Повече нямаше накъде да отричам. Снимките не лъжеха.

Факт: Питър беше от Бостън, а не от Ню Йорк.

Факт: Питър вече е бил женен, за жена, която е била убита.

Факт: Питър ме беше лъгал от самото начало.

Факт: затънала съм до гуша в лайна.

А когато погледнах надолу и видях ново заглавие до снимката на Питър, ми се стори, че времето спря. Очите ми пробягаха по седемте думи и имах чувството, че бързо въртящият се свят се е заковал на място точно тук, под луминесцентното библиотечно осветление.

Бях решила, че по-лошо не може да бъде.

Божичко, колко съм се заблуждавала.

„Разпитват ченге за смъртта на жена му“ гласеше заглавието.

ГЛАВА 33

„БОСТЪН, МАСАЧУЗЕТС

РАЗПИТВАТ ЧЕНГЕ ЗА СМЪРТТА НА ЖЕНА МУ

Бостънската полиция е разпитвала съпруга на жената, загинала миналия месец по време на обира на деликатесен магазин. Късно снощи, на излизане от управлението заедно с адвокатата му, Питър Фурние, патрулиращ полицай от помалко от година, отказа да отговаря на въпросите на репортери.

Двайсетгодишната Аманда Фурние била простреляна многократно с ловна пушка по време на обира, станал посред бял ден на 21 септември. Госпожа Фурние — рецепционистка в педиатричен кабинет на Кресънт Стрийт — влязла в съседния «Джейкс Деликатесен» малко преди обяд. Очевидци твърдят, че след нея нахълтал маскиран нападател и я прострелял многократно, когато тя отказала да му даде чантичката си. Други пострадали при инцидента няма.

Докладът от аутопсията, извършена от съдебния лекар на окръг Съфък, потвърждава, че госпожа Фурние наистина е била бременна.

Следователите отказаха да разкрият дали разпитът е бил рутинен, или не. Но според информирани източници имало нещо «подозрително» в обстоятелствата около убийството.

Съседите описват семейство Фурние като влюбена двойка и са шокирани от факта, че господин Фурние е бил разпитван. Сходно е мнението и на колегите на господин Фурние от бостънската полиция, един от които описва два̀сет и шест годишния новак и бивш рейнджър от

американската армия като изключително компетентен полицай «до мозъка на костите си».

Спрях да чета. Светът ми посивя, все едно някой бе затъмнил осветлението. Примигвах, не ми стигаше въздух, чаках сърцето ми да започне отново да бие.

Забелязах и втора снимка под дописката. И потръпнах, когато видях младата жена над текста „Аманда Фурние“.

Жената бе събрала косите си на тила и беше с тъмен грим по очите. На мен обаче ми направиха едновременно впечатление две неща: имах чувството, че снимката е взета от годишника на гимназията, която е завършила; а освен това дяволски много приличаше на самата мен!

Сетих се и какво ми беше казал Питър, когато му поставих ребром въпроса за двойните му смени: *Точно тогава... те погледнах в очите. И макар да не съм стъпвал в черква от първото ми причастие, Дженийн, усетих някакво благоговение. Сякаш Господ ми беше изпратил ангел небесен.*

Да бе, да! — виках си и не можех да откъсна очи от снимката на загиналата млада жена върху екрана.

Нямам спомен дали разпечатах статията и как излязох от библиотеката. Нито как яхнах веспата. И чак когато шокът спадна дотам, че да мога да заформя поне една мисъл, се запътих право към централната поща на Уайтхед Стрийт.

Внезапното ми спиране вдигна пушилка, която привлече за секунда вниманието на бездомника с як тен, седнал на бордюра да плете сламена шапка. Сетих се, че в пощата има телефонен автомат в тъмна старомодна кабина със затваряща се врата, като на изповедалня. Тъкмо от тази затулена кабина се бях обадила навремето в университета, за да им съобщя, че няма да се връщам.

Точно от това се нуждаех в този момент: усамотение, тъмнина, изповед.

И както влизах в пощата с вид на зомби от някой филм, в ума ми проблесна ново заглавие: „Съпруга на ченге откача“.

ГЛАВА 34

Движейки се като в транс, влязох в пощата и измъкнах шепа монети по двайсет и пет цента. Рухнах в ъгъла на телефонната кабина, поставена тук сигурно около 1930 година, и затворих зад себе си сгъваемата врата. Докато набирах 411, номера на „Услуги“, няколко от монетите ми издрънчаха по прашния мраморен под.

Необходимо ми бе да науча какво е станало след разпита на Питър от детективите. А за тази цел трябваше да се добера до първичния източник, до дъното на цялата история.

Ако тя изобщо имаше дъно.

Сдобих се с номера на Бостънското полицейско управление, набрах го и започнах да пускам монетите от четвърт долар една по една.

А в същото време получавах спазми като при повръщане, тъй като през мозъка ми протичаше постоянно една мисъл, сякаш изписана върху лента в долния край на телевизионен екран: *Аманда Фурние е била бременна.*

Точно като мен.

Когато и последната монета падна в касичката и телефонът иззвъня, слушалката за една бройка да се изплъзне от потната ми длан.

— Бостън.

— Ало. Бихте ли ме свързали с детектив... Йоргенсън? — изрекох, прочитайки името от разпечатаната статия в ръката ми.

— Изчакайте така — отвърна ми дрезгаво бостънското ченге.

— Йоргенсън — чух друг, още по-неприветлив глас само след секунда.

— Казвам се Дженийн Бейкър — представих се с убедително провлачен южняшки акцент. Лудостта, която ме владееше, очевидно оказваше чудотворно влияние върху актьорските ми заложби. — Работя тук, в Маями, за „Тонис Бейл Бондс“^[1]. Проучваме лице на име Питър Фурние, което кандидатства за работа при нас. Говори се, че бил замесен в някакво непредумишлено убийство. Попаднах на името ви в

една дописка в „Бостън Глоуб“. И искам да ви помоля за малко подробности по случая с господин Фурние.

Дори в този момент все още се надявах да чуя добри вести. Разчитах да получа някакво разумно обяснение за всичките му лъжи и необичайното му поведение. Оказа се поредната ми голяма грешка.

— От Маями ли? Чак там ли е стигнал този вирус Фурние? С най-голямо удоволствие ще ви дам малко подробности по отношение на Пийти. Копелето пречука жена си, но успя да отърве кожата. А сега трябваше да гние в пандиза.

[1] Bail bondsman — в САЩ лице или фирма, която предоставя срещу лихва паричната сума за пускане на задържан под гаранция. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 35

Отворих вратата на кабинката в прашната поща, тъй като се задушавях. Въздухът се беше сдобил с някакво ново налягане, нова тежест, все едно че някой беше напълнил изведнъж помещението с вода и аз започвах да се давя.

— Шокирах ви, а? — попита ченгето. — Така и очаквах. Понеже наш Пийти изобщо няма вид на психопат, нали? Напротив, безкрайно обаятелен е, особено спрямо дамите.

— От къде сте толкова сигурен, че той я е убил? — попитах.

— След като жена му загина, се задействахме изцяло по устава: първо разследвахме Пийти, и то най-вече с намерението да се убедим, че е невинен — каза Йоргенсън. — Установихме обаче куп любопитни неща във връзка с господин „млад полицаи на годината“. От рода на това, че срещу него са били подадени десетки оплаквания за прилагане на прекомерна сила. И че обичал да купонясва с шмъркане на бяло прахче. Че с Аманда били всъщност разделени. Според една от приятелките на Аманда — именно заради бебето. Той настоявал тя да направи аборт. А тя вместо това подаде молба за развод. Заплашвал я в продължение на няколко месеца, преди да се стигне до стрелбата. Ходел в местоработата ѝ. Следял някои от мъжете, с които работела, докато се прибирали. И няколко пъти я предупредил: „Ако аз не мога да те притежавам, няма и на никой друг да те дам.“ — Йоргенсън млъкна, за да мога да смеля всичко чуто до този момент. — Вече не помня дали го писаха във вестниците, но Аманда беше простреляна многократно. Първия път — в корема. Полицаят, който пръв отишъл на местопрестъплението, скоро след това се пенсионира поради психично разстройство. Чувам, че напоследък живеел в станцията на метрото до сградата на щатското правителство. — Тук Йоргенсън се изсмя горчиво. — Ама да не си мислите, че като дойде на разпит, Пийти беше притеснен? Нищо подобно. Седеше насреща ни с огромните си студени бебешки очи и гнусната си усмивка, сякаш е седнал да гледа мач на „Ред Сокс“ с приятели в кварталния бар. И алиби си беше осигурил и само чакаше да ми го сервира. Дери не си направи труда да

попита дали нямаме и други заподозрени. Имах чувството, че цялата история го забавлява.

— Но той защо не...? — понечих да попитам.

— Не е в затвора ли? — довърши въпроса ми Йоргенсън. — И аз се питам същото всеки божи ден. Класически случай: дебнещ съпруг пречуква съпругата си. Просто и ясно, нали? Да, но се оказа съвсем друго. Прокурорът реши, че няма състав на престъпление, и дори ни отказа разрешително за обиск да търсим оръжието, с което я е убил. Бас държа, че чичото на Питър, Джак, който завеждаше вътрешния отдел на Бостънското полицейско управление, е използвал всичките мръсни тайни, с които е разполагал, и всичките си възможни връзки, само и само да потули случая. Но воят, който надигнах, поне принуди копелето да напусне полицията.

Затворих очи и така силно издишах, че челото ми се тресна в коленете.

— Мен ако питате... — подхвана Йоргенсън. Парите ми обаче бяха свършили и линията прекъсна. Щракането, с което слушалката увисна на вилката, ми прозвуча като пистолетен изстрел в пълната тишина. А куршумът направо прониза мозъка ми. Погледнах ръцете си: подскачаха в болезнения ритъм на сърцето ми.

Излязох като замаяна навън. Запримигах на силната слънчева светлина. Силите ми бяха изцедени докрай, сякаш току-що бях излязла от каторга. По напечените от слънцето стъпала и по тротоарите нямаше жива душа. Двойникът на киноактьора с вечния тен, Джордж Хамилтън, бе изчезнал нанякъде заедно със сламените си шапки.

Ама че съвпадение, помислих си и погледнах към болезнено синьото небе. Щото и мозъкът ми бе отлетял нанякъде.

Зарязах мотопеда. Реших да походя пеш. Тръгнах в южна посока покрай някакъв строителен обект, където куп чернокожи и мексикански работници седяха върху метална количка с инструменти в сянката на една кралска палма и ме огледаха най-безочливо, тихо и хищно. Мен подобни сцени поначало ме притесняват, но тази сутрин и аз ги изгледах предизвикателно — само да са посмели да ми подсвирнат или да ми подвикнат, и гледай какво става.

Накъде съм се запътила и аз? — зачудих се и в същото време свърнах по непозната улица с огради от колове. Вече си нямах дом. Никога и не бях имала всъщност.

Как можах да съм толкова глупава? Червените предупредителни флагчета се бяха вдигали едно подир друго, а аз само ги бях избутвала настрана. И сега — край на всичко. Оказах се изиграна, измамена, ограбена. А най-странното и далеч най-лошото в живота ми бе това, че всъщност самата аз бях подвела себе си.

Оказа се, че Питър не е нито най-добрият ми приятел, нито най-голямата любов в живота ми. Сетих се за щастливия живот в мързел и плажни масла на палубата на яхтата му, който си бях представяла допреди по-малко от двайсет и четири часа, и се изсмях. Вместо да се припичам на слънцето, бях се навряла във възможно най-дълбоката и тъмна дупка на този свят и няхах и най-малка представа как ще се измъкна.

В заешка дупка съм попаднала, разсъждавах, както вървах по окъпаната от слънцето улица и се пързях по ръба между здравия разум и лудостта. Аз съм Алиса, а Питър е Белият заек. А Елена коя роля беше играла? Вероятно Царицата на сърцата. Затова ѝ отсякоха и главата.

Кий Уест е всъщност Страната на чудесата, мислех си. Тя, тази теория, е всъщност крайно правдоподобна, особено ако си минавал по Дювал Стрийт след полунощ.

ГЛАВА 36

Върнах се при мотопеда си и само след двайсет минути си бях у дома. Забих право в килера до спалнята и свалих един куфар. Отворих го на пода още в килера и взех да хвърлям в него бельо, ризи, джинси.

Погледнах към голямата бяла кутия на най-горния стелаж, която съдържаше сватбената ми рокля, и завъртях глава. Тя остава. Подарявам ти я, Питър!

С автобус на „Грейхаунд“ щях само за някакви си четири-пет часа да стигна до Хоумстед — родното ми градче във Флорида. Мама можеше да я няма, но все още познавах хора там. Имах и една пралея, при която можех да отседна някой и друг ден. Вдигнах слушалката да си поръчам такси. Сигурно нямаше да е проблем да си намеря работа в местния магазин на „Гап“, където вече бях работила няколко лета, поне докато си изясня накъде да поема.

И пуснах слушалката върху вилката.

Чакай малко! Какви ги върша и аз? Та нали това ще е първото място, на което Питър ще ме потърси.

Понеже приемах за даденост, че Питър чисто и просто ще преглътне заминаването ми. Но нали бостънското ченге каза, че когато жена му се опитала да се измъкне, той започнал да я преследва? Хванах се с две ръце за главата и приседнах на ръба на леглото.

Такова бъдеще ли чака и мен? Нима Питър и мен ще вземе да преследва? И да ме пречука по време на инсцениран обир?

И запуших с длан устата си.

Чакай! Не!

Щеше да ме сполети същото, което бе сполетяло и Елена.

Тя и работникът от бензиностанцията изобщо не са били убити от някакви хора от Ямайка. А от Питър.

Ето че всичко си идваше на място. Питър разстрелва Елена с картечния пистолет от яхтата и измисля историята с въоръжения обир.

И сигурно всичко е свързано с наркотици. Което пък обяснява намесата на ФБР. Тоест те разработват Питър!

И както си седях на леглото, си дадох сметка, че всичко това е самата истина. Абсолютно. Не можех да се начудя до каква степен на отрицание бях стигнала.

Питър не е никакъв мой герой. И не е най-голямата любов в живота ми. Той е корумпирано ченге и контрабандист на дрога, а освен това — и жесток, безмилостен убиец.

И какво ще правиш сега, русалке? — попитах се и се проснах по гръб на леглото. Полежах така известно време с втренчен в тавана поглед.

После пак седнах и извадих картичката на агента от ФБР. И взех да я въртя между пръстите си, без да откъсвам очи от телефона. Дали да не му се обадя? Той поне знае доколко съм закъсала. И е в състояние да ми помогне. Нали така каза. В никакъв случай — чукнах се с картичката по челото. Понеже тогава всичко ще излезе наяве. Какво направих... И после как двамата с Питър се отървахме от трупа на Рамон Пеня.

Хванах с две ръце корема си. Вече беше понараснал и си представих как ще родя в затвора.

Невероятно! Смачках картичката и се свих върху леглото. И на ФБР не идеше да се обаждам. Със същия успех можех да си поръчам такси до най-близкия затвор.

Мина повече от час, преди да измисля трети вариант какво да предприема. И как точно да го изпълня. Абсолютно луда идея.

И точно в мой стил, рекох си и станах.

ГЛАВА 37

Първото, което направих, бе да върна най-прилежно дрехите по местата им. Куфарът — също. Бръкнах на дъното на чекмеджето с чорапите ми и събрах всички монети, които бях получавала като бакшиши от кетъринга и които трупях, за да купя на Питър часовник за годишнината ни. Двеста и единайсет долара не бяха кой знае колко пари, но други няха.

Пъхнах парите в чантичката кенгуру и се преоблякох в тренировъчен екип — тениска, маратонки и шорти. Накрая влязох в банята, намазах устните си с гланц и вързах косата си на симпатична конска опашка.

Целта ми: да изглеждам колкото се може по-привлекателна.

За да ме отвлече следобед Десантчика.

Вдъхновението ми дойде от телевизионния репортаж, който бях гледала в болницата. За изчезналата жена в Маратон. И от факта, че се предполагало в момента Десантчика да върлува из южните флоридски острови.

Дотук броят на изчезналите млади жени бе стигнал до деветнайсет.

А аз щях да съм двайсети номер.

Давах си сметка, че Питър хич не е глупав. И че за да успее, планът ми трябва да е безгрешен, перфектен във всяко едно отношение. Понеже той още от първата секунда щеше да се усъмни. Както и новият ми приятел от ФБР.

Но няха друг избор. Длъжна бях да опитам, ако исках да се отърва от Питър, да се измъкна от огромната дупка, която си бях изкопала. Друга възможност нямаше да ми се удаде.

Погледнах за последно огледалото, а след него — ръчния ми часовник. Наближаваше обед. Отидох в спалнята и огледах през плъзгащите се щори морската шир. Нямаше и помен от яхтата на Питър. Поне засега. Тоест имах аванс от шест-седем часа.

И няха никакво желание да закъснявам за собственото си погребение.

Заклучих външната врата, навих нагоре сивата тениска и потупах коремчето си.

— Пожелай ни успех — казах на бебето. — Защото мама трябва на всяка цена да успее.

ГЛАВА 38

Десетина минути по-късно пердаших с пълна газ на мотопеда си покрай плажа Смадърс. За моя изненада, по захарно белия пясък имаше много малко хора: жена, която сплиташе мокрите коси на дъщеря си, и двама дебели старци с цвят на телешки бокс, които замятаха с рибарски пръчки по неподвижната като огледало вода. Вдигнах поглед към бръмчащия над главата ми самолет амфибия. „ДОБРЕ ДОШЛИ В «ЗЕЛЕНИЯ ПАПАГАЛ»! НА НУЛЕВИЯ КИЛОМЕТЪР ОТ ШОСЕ 1! НАЙ-ЮЖНИЯТ БАР В ЦЕЛИТЕ СЪЕДИНЕНИ ЩАТИ!“ — пишеше на транспаранта, който теглеше след себе си.

На нулевия километър — ето къде се намирам и аз в момента, мина ми през ум. Или, още по-точно — под нулата на нулевия километър.

Изведнъж видях точно онова, което ми трябваше, и набих спирачките. Насред бетонния тротоар седеше висок и кльощав бял младеж в нещо като йогийска поза. Един от безбройните улични хлапаци, скейтъри и пънкари от улиците на Кий Уест. Поредният живеец на плажа скитник, дошъл бог знае откъде до най-долния десен ъгъл на страната, избягал бог знае от какво.

И аз бягах, само че в обратната посока, и се нуждаех от помощта му.

— Извинявайте — рекох и се изтъпаних току отпред му.

Младежът вдигна предупредително показалец, без да отваря очи. Малко след това стана с невинна усмивка върху загорялото от слънцето лице.

— Добро утро, госпожа — отвърна ми с тексаски акцент. — Упражнявам се в дзен дишане. Извинявайте, че ви накарах да ме чакате. С какво мога да съм ви полезен?

Най-нормално начало на разговор с непознат в Кий Уест.

— Може и да ви се стори необичайно — рекох, — но се чудя дали няма да можете да ми купите нещо, от което се нуждая.

— Дрога? — огледа ме с подозрение младежът.

— О, не. Нищо подобно. Имам нужда от малко въже.

— Въже ли? — изгледа ме още по-учудено онзи. — Да не сте тръгнали да се бесите? Не си падам по подобни извращения щото.

— Ни най-малко не възнамерявам да се беся. Имам нужда от въже за парашут. Занимавам се с делтапланери, но запасите от въже ми свършиха. Съпругът ми е собственик на единствения магазин за ветроходни съоръжения на целия остров, но не искам да се издам пред копелето, че съм закъсала. Иначе и сама щях да си го купя.

Парашутното въже беше съществена част от плана ми за бягство. Фигурираше в няколко от случаите, приписвани на Десантчика.

Наясно бях, че подобна молба и придружилите я обяснения звучат доста съмнително, но в същото време съзнавах маловажността на подобен факт. Колкото и малък да е островът, в Кий Уест съществува едно здравословно левичарско настроение, като в голям град, спрямо „гадните ченгета“. Та дори този откаченяк да събереше две плюс две, ако научеше за изчезването ми, надали щеше да хукне да уведомява полицията. Тъкмо затова разчитах някой бездомен хлапак като него да ми свърши работа.

— Ще стане ли? — подсетих го.

— Парашутно въже, казвате. Доста странно ми звучи — рече младежът и намести растафарските си къдрици. — Но пък, откакто дойдох преди месец, съм чувал и много по-шантави неща тук. И за ваш късмет тъкмо тази сутрин съм в бизнеса с парашутни въжета. Готова ли сте да заплатите десет долара за услугата?

— Дадено — отвърнах и му направих знак да ме последва до скутера.

ГЛАВА 39

След като моят млад приятел, практикуващият дзен каубой, ме снабди с парашутното въже, забих първо в един магазин за стари дрехи в Бахама Вилидж, а след това си купих и сак. На излизане от аптеката с две препълнени книжни кесии ме спря кльошаво бездомно двацет и нещо годишно момиче с помътнели от слънце и дрога очи и с бебе на ръце и ми поиска пари.

Макар да нямах такива в излишество, спрях и ѝ дадох един долар, като същевременно си казах наум молитва дано скоро и аз да не изпадна в нейното положение.

Минах с веспата обратно по Флаглър Стрийт и спрях да обядвам в любимата ми кубинска кръчмичка. Изядох бавно сандвича кубано със свинско и кашкавал, а в това време слънцето приближаваше зенита си.

По мои изчисления Питър надали щеше да тръгне да ме търси преди полунощ. Ако ми проработеше късметът, можеше да изчака и до сутринта.

След като се наобядвах, се върнах на плажа Смадърс, който е на югоизточната страна на острова. И в най-безлюдния му край, в близост до аерогарата, отбих мотопеда, слязох и тръгнах пеша по пясъчната пътека между дюните.

Намерих място, където морската трева ми стигаше до гърдите, и се сниших.

Нямаше жива душа нито по плажа, нито във водата. Моментът бе настъпил.

Първата ми работа бе да изсипя ключовете и портфейла ми от чантичката кенгуру. После със закупената за целта ножица отрязвах парче парашутно въже и го пуснах върху сиди уокмена ми.

Сега беше ред на нещо, което ме ужасяваше, но и беше най-съществената част от плана ми. Извадих от сака едно пакетче и го отворих.

В него имаше ножчета за самообръсначка, които блестяха като парченца огледало на слънцето. Взех едно и замислено огледах тялото

си, все още несигурна какво точно да направя. По някое време преглътнах на сухо и се спрях върху левия ми прасец.

Прехапах устна и направих срез от горе до долу. Изсъсках през зъби и почнах малко под коляното. А като усилих натиска върху острието, от очите ми бликнаха сълзи.

В началото по прасеца ми се процеди съвсем слаба струйка кръв, но със стягане и разпускане на мускула успях да се сдобия с едно съвсем прилично поточе, което взе да капе от петата ми и да оставя тъмни петна по пясъка. Подскачах известно време на един крак в желанието да опръскам с кръвта чантичката кенгуру, пясъка, морската трева и парчето парашутно въже.

Само след десет минути районът доби идеален вид: сцена на кървава схватка.

Така де. Питър нали се беше прострелял сам, за да направи местопрестъплението си по-убедително? Нима аз също не можех да се самонараня в името на достоверността?

Направих няколко подскока настрани и седнах на пясъка. Почистих внимателно раната със закупената от аптеката кислородна вода, сложих марля и я бинтовах, като се стараех да не оставям никакъв боклук след себе си.

Вече бинтована, подритнах малко пясък върху вещите. Постоях около минута с подпряна на палеца ми брадичка, като художник пред платно.

Всичко беше така, както трябва.

„Заклучих“ пръсти за късмет и се отдалечих.

ГЛАВА 40

Беше тъмно, като в пещера. Циментовият под беше осеян с угарки, а сред тях лазеше нещо, което изобщо не желяех да гледам. Очите ми се насълзяваха от вонята на урина.

Идеално, мина ми през ум, докато затварях вратата на обществената плажна тоалетна на известно разстояние от нагласената сцена на отвличането ми.

Мястото беше гадно и страшно, но далеч по-важно бе това, че женското отделение можеше да се заключва отвътре, а от умивалника течеше вода. Завъртях ръждясалото кранче и бръкнах в сака.

След двайсет минути се погледнах в огледалото.

Онова, което видях, успя да предизвика у мен тъй нужния ми разтоварващ смях.

Все още мокрите ми, подстригани от самата мен и изрусени коси вече придобиваха платинен блясък, а около очите имах повече черно и от миеща мечка. С плисираната пола на ученичка от католическо училище, черната тишъртка от концерт на „Соушъл Дисторшън“ и кубинките „Док Мартенс“ от магазина за стари дрехи приличах на мелез между Кортни Лав и бездомна врачка.

Дегазацията ми беше готова. Можех да мина за една от многото избягали от дома пънкарки, които просеяха по „Дювал“. Време беше да тръгвам.

До Маратон вървяха редовно автобуси, но ако местопроизшествието се стореше неубедително на Питър, първото място, където щеше да ме търси, беше именно там. Затова възнамерявах да тръгна на автостоп с надеждата да попадна на някой попътен турист, който за нищо на света не би свързал изчезването на привлекателната млада полицейска съпруга Дженийн Фурние с новата ми пънкарска персона.

Когато излязох на плажа, вятърът се беше усилил и първите златисти сенки започваха да се прокрадват по пясъка. Нещо избуча над главата ми: пътническото витлово самолетче, извършващо редовния си курс с щастливи туристи, готови за кацане в рая.

— Едно само ще ви кажа — провикнах се по посока на самолетчето. — Избягвайте шотовете с желе.

И завъртях глава при вида на океана и на кривината на света, в който ми предстоеше да навляза почти без пари, съвсем без приятели и с бебе в утробата ми.

Затропах с кубинките по бетонната пътека за бягане и се насочих към първия мост и към ада, който вероятно ме очакваше.

ГЛАВА 41

Яхтата „Стингрей“ подскачаше като плоско камъче по водата с надут докрай двигател от триста конски сили. Ето точно това му обичам на Кий Уест, мислеше си Питър и наблюдаваше през пръските златистия залез: вятър в косите, студена бира в ръката и хладилна кутия, натъпкана със сафрид.

Розовите облаци откъм десния борд му напомниха за кръвта във водата, когато следобед бяха нахранили акулите с трупа на Тео.

Стоката, която Тео и Елена му продадоха, трябваше да е чиста. За такава беше им платил. Но се оказа, че не е. Не кой знае до каква степен, но достатъчна, за да ги очука и двамата.

Опъна още една глътка от ледената „Корона“ и остави бутилката в държателя, без да отлепя поглед от хоризонта. През ума му минаваха всички онези мисли, които винаги го спохождаха, когато играта загрубееше и му се налагаше да се отърве от някого.

Жалка шибана ситуация.

До залива стигнаха на здрачаване. Питър угаси двигателя, сви майсторски покрай морската стена и отбеляза, че в къщата не свети нито една лампа. Скочи на пристана и влезе вкъщи, като остави Морли да привърже яхтата и да я разтовари.

— Дженийн? — провикна се от прага.

Още с влизането в спалнята му направи впечатление, че маратонките ѝ не са в килера. А с бегъл поглед през външната врата установи, че и веспата не е в гаража.

Върна се в спалнята и вдигна телефона. Никой не отговори на позвъняването му. След време остави слушалката и седна замислен на ръба на леглото. Пак надникна в килера. Всички куфари и чанти бяха по местата си. И всичките ѝ дрехи.

Накрая погледна и сватбената им снимка на етажерката до леглото.

— Мамка му — рече.

Морли вече разпределяше улова в торбички за фризера върху сгъваемата масичка, когато Питър застана до него.

— Какво има? — попита Морли.

— Нещо се е случило с Дженийн — отвърна Питър.

ГЛАВА 42

Като чух воя на приближаващия се камион, скочих в последния момент на възтесния бетонен банкет на шосейния мост. Заслепена от фаровете, блъскана в лицето от вдигнатия прахоляк, можех, ако искам, да докосна борда на трещящото, скърцащо, забързано чудовище, което префуча край мен.

Или да загина под гумите му.

Коленете ми се подкосиха от удара на завихрената въздушна струя, която насмалко да ме метне през стигащия едва до глезените парапет на моста право във водата. Но човекът имаше поне добрината да не надуе оглушителните си тромби като предишния, който ме подмина на висока скорост.

Слязох от банкета върху платното и поех с уморени нозе подир отдалечаващите се стопове, праметнала през рамо сака. А той почти се беше изпразнил: половин пакетче дребни бисквитен „Комбос“ и намаляващото количество вода в една бутилка. Запасите ми сериозно чезнеха. Краката ми бяха все още в добро състояние, но след четири часа трамбоване с кубинките по ходилата ми бяха започнали да се образуват мехури.

Далеч навътре в морето мярнах сигналните светлини на застанал на котва танкер. А над тях в кристалночистото небе блещукаха стотици милиарди сребристосинкави звезди. Спомних си как след бракосъчетанието ни в кметството двамата с Питър лежахме в задния ни двор, пиехме бира „Куърс Лайт“, целувахме се в мрака като някакви тийнейджъри и наблюдавахме за метеори.

В момента той вероятно бе започнал да ме търси.

По мои изчисления бях изминала 30 от 170-те километра на презморското шосе, но ми се щеше да увеличи колкото се може повече отдалечеността ми от Кий Уест, преди да тръгна да стопирам. Да съм достатъчно далеч, че онзи, който ме качи, да не може да ме свърже с планираното ми изчезване.

След още десетина минути спрях, седнах върху пясъка и довърших останалите ми бисквити. Но като усетих, че за секунда съм

се унесла, пак рипнах на крака. Няма за кога повече да отлагам, рекох си. Започвам да стопирам. Иначе, току-виж, съм заспала.

Питър сто на сто вече се е прибрал, а от Кий Уест се излиза само по това шосе. И ако съм още тук на сутринта, той неминуемо ще ме намери. В никакъв случай не бива да допусна такова нещо.

Щом видях отдалеч приближаващите в северна посока фарове, излязох на пътя и плахо вдигнах палец.

Водачът ме забеляза и мина на къси. И чух надутото докрай радио.

Кой ли би спрял да качи някого на това самотно място по пътя? — запитах се със затаен дъх. Някой добър самарянин? Или някой извратеняк? Ами ако е Питър?

Прехапах устната си да не трепери. Обля ме светлината и автомобилът спря.

Моментално забелязах, че не е обикновена лека кола, а стар тунингован пикап с щръкнали през черешовочервения заден капак уиндсърфове и платна. А от радиото дънеха „Ей Си/ Ди Си“.

Дъхът ми спря, като срещнах погледите на двамата в пикапа. Шофьорът ми се стори сравнително дружелюбен — млад мъж с къса червеникаворуса коса. Гол до кръста. Като приятеля си — по-жилав, по-възрастен и по-зъл на вид мъж с бутилка между краката и татуировка на надарена русалка под лакътя. Стреснах се, щом забелязах замъглените им кървясали очи и долових уханието на марихуана.

По дяволите! Точно на такива ли трябваше да налетя?

— Ей, пънкарке, да те качим ли искаш? — провикна се надрусаният шофьор и намали силата на звука.

Приятелят му, със скапания вид на фен на „Ред Хот Чили Пепърс“, отпи от ликьора „Садърн Камфърт“ и се оригна.

— В кабината е малко тесничко, но ще ти направя място да седнеш — рече татуираният и обърса уста с русалката.

Не трябваше да бързам, укорих се и усетих как ледените иглички на страха се разходиха по гръбнака ми. Не биваше да стопирам, преди да съм стигнала до някое място с повече къщи, повече светлини.

— Не, отказах се, момчета — рекох и се отдалечих. — Ще си продължа пеша. Благодаря ви. Пък и гаджето ще ме настигне всеки момент.

Усетих как сърцето ми бие лудо в гърлото, когато пикапът включи на скорост. Но ми се прищя да ревна, като установих, че пълзи успоредно с мен.

— Честна дума. С най-голямо удоволствие ще те качим — провикна се шофьорът.

Внезапно пикапът се изстреля встрани и се извъртя на сто и осемдесет градуса точно пред мен.

— Хайде, стига си се правила на кучка, ами се качвай — захили ми се кльоцавият и отвори вратата си. — Няма да те изнасим. Обещаваме ти.

ГЛАВА 43

Пуснах сака, извърнах се и хукнах в обратната посока. Кльощавият гадняр се изсмя, а когато пикапът пак включи на скорост, нададе боен вик. Хвърлих поглед през рамо и видях, че ме преследват на заден ход.

Дали пък просто не искаха да ме уплашат? В такъв случай дяволски добре се справяха.

Вече се колебаех дали да не скоча в храсталака, че да се скрия, когато видях нов чифт фарове да се приближават по моста от юг. Изскочих на платното и панически размахвах ръце. Колата намали ход и спря на три метра от мен. Беше тъмен на цвят мерцедес.

— Ей, добре ли си? — викна мъжът иззад волана. Имаше английски акцент. От задната седалка се разджавка лудо един Джак Ръсел териер.

Докато успея да му отвърна, пикапът вдигна пушилка и закова на заден ход пред луксозната лимузина. Отвътре изскочиха двамата голи до кръста младежи.

— Махай се, бе глупак. Да не искаш да те пратим в болница? — изсъска оня, злият, и размаха бутилката като боздуган.

Но вместо да се отдалечи с писък на гумите, както се боях, че ще стори, водачът на мерцедеса само се надвеси през прозореца и се засмя.

— О, не изпитвам ни най-малкото желание да ходя в болница — рече им с превзет, капризен шекспировски глас. — Но ако желаете, можем да си поиграем на „Чичо доктор“ отзад в пичовския ви пикал. Пу пръв да съм чичо доктор! Кой желае да го прегледам?

Осъзнах моментално, че е от многолюдната гей общност на Кий Уест.

Жилавият с татуировката подхвърли нещо бутилката във въздуха и се приближи към вратата му.

— Ще ти прегледаме само портфейлчето, педераст мръсен. Но първо ще ти начукам зъбките в гърленцето.

В този момент шофьорът на мерцедеса отвори вратата си, а на мен ми провисна ченето.

Чернокосият хубавец се оказа масивен, над метър и осемдесет на ръст, с гръден кош на бодибилдър и бицепси, които едва се вместиха в черната му ризка.

— Извинете ме за нетактичността, млади момко — каза и приближи оня уиндсърфист, кръстосал възлести ръце пред гръдния си кош с обиколка най-малко сто и трийсет сантиметра. — Но казвал ли ви е някой какви прекрасни очи притежавате? Чакайте да видя дали ще позная: вие сте зодия Стрелец, нали?

Двамата глупаци първо зяпнаха в англичанина гей с фигура на борец от Световната федерация по кеч, после се спогледаха с ужас в очите и хукнаха към пикапа си. Докато се отдалечаваха с мръсна газ, един от сърфовете се изсипа през задния капак право на шосето.

— Намекът е ясен. Двама са малко, трима са много — рече ми огромният англичанин, ухили се и ми намигна. — Цял живот все така ми върви.

ГЛАВА 44

— Сър Франк на вашите услуги, милейди — приближи се англичанинът и ми подаде десница. — А онова дребно гаменче в колата ми — и посочи териера — е моят верен оръженосец Рупърт. Надявам се, че онези двамата не бяха ваши приятели?

— Ни най-малко — отвърнах и поех огромната му длан. — Просто двама простаци, които предлагаха да ме качат. Много ви благодаря, че спряхте. Вие с Рупърт с това ли се занимавате — да спасявате девиси в беда?

— Честно казано, бихме предпочели да спасим някой принц, но в конкретния случай, само този път, допускаме изключение. Качвайте се. Отивам само до Литъл Торч, но с удоволствие ще ви позволя да ме придружите.

— Първо ме спасявате, после ми предлагате да пътувам с вас! — възкликнах. — Ако не бях толкова прашна от пътя, щях да ви прегърна.

— Ако не бяхте толкова прашна от пътя, щях да ви позволя — засмя се отново Франк. — Всъщност имам една малка молба към вас. Боя се, че тази вечер с Рупърт попрекалихме с празненствата. А по този участък от пътя понякога дебнат полицаи и никак не ни се ще да ни хванат, че шофираме в нетрезво състояние. Вие, от друга страна, ми се струвате съвсем трезва. Бихте ли седнала зад волана?

Да седна зад волана ли? И то на мерцедес? Че как?!

— Няма проблем — отвърнах. — Стига Рупърт да не възразява.

Сър Франк се надвеси и се допита до кучето.

— Рупърт каза да седате и да давате пълна газ.

Пуснах една усмивка на моя загорял от слънцето мускулест приятел и се настаних на шофьорското място.

Спасена от англичанин гей в ролята на Чаровния принц, рекох си. Само в Кий Уест може да ти се случи подобно нещо.

Интериорът на купето бе от естествено дърво, а седалките бяха тапицирани с висококачествена кожа, която ухаеше на скъп одеколон. И на камион с кокошки съм готова да се кача, помислих си и затворих

вратата с тихо, солидно щракване като на банков трезор. Безспорно късметът ми най-после бе проработил.

Превключих лоста за скоростите и леко докоснах педала на газта. Колата изрева, изхвърли зад себе си струя пясък и се понесе по шосето като изтърван от клетката лъв.

— Малко по-полекичка, ако обичате? — подсказа ми Франк, извади от жабката плоско сребърно шише и отпи. — Боя се, че не чух името ви.

— Нина — изтърсих първото, което ми дойде наум.

— За здравето на прекрасната Нина! — вдигна тост той и пак отпи.

А пък аз се кефех на колата. До този момент не бях се качвала в мерцедес, камо ли да бях карала. Опивах се от лекотата, с която се управляваше, и най-вече от това как парапетът на шосето се размазваше покрай очите ми и от двете страни, а разстоянието между мен и Питър нарастваше все повече. Планът ми за бягство се развиваше далеч над очакванията ми.

— Пътуването на стоп по презморското шосе ми се струва доста опасна работа, Нина — каза Франк. — Я ми кажете, вие бягате ли от нещо, или бързате да стигнете някъде?

— Нито едното, нито другото — излъгах отново. — Дойдохме от Ню Джърси на почивка. С приятелките ми бяхме отседнали на остров Биг Пайн. И се изгубихме една друга по време на парти в Стария град.

— От Ню Джърси ли? — Франк огледа евтиния ми тоалет и направи невярваща гримаса. — Ами да, защо пък не, всъщност...

— Страхотна кола имате — реших да сменя темата.

Франк се изсмя и отместил падналия небрежно над окото му черен кичур. В тъмните му очи имаше нещо почти азиатско. А и зъбите му май бяха прекалено идеални. Дали пък не са с фасети? — зачудих се.

— Хм. Много странен коментар — каза. — Точно същите думи изрекох и аз преди час на собственика ѝ, след като ме качи. Голям зор видях да натикам едрото копеле в багажника, ще знаете.

Моля? Това пък какво беше? — помислих си, но пузнах лек, неуверен смях.

Извърнах се да го огледам. Но той само отпи от шишето и продължи да гледа безмълвно напред. Единственият шум идваше от

вятъра в мрака. След продължителна, неловка и напрегната пауза той най-после се изсмя на глас.

— Ду-ду-ду-ду. Ду-ду-ду-ду — изимитира темата от сериала „Зоната на здрача“, преди наново да избухне в смях. — Извинявайте. Не можах да се сдържа. Де да можехте да си видите физиономията. Научете се да усещате, когато ви занасят, красавице Нина. Макар автостопът наистина да е опасно нещо. Имахте късмет, че в мое лице попаднахте на добър човек. Ами ако някой откачен чекиджия ви беше сгацил там, сред онази пустош?

— Още веднъж... много съм ви благодарна — рекох, след като преглътнах.

Аз ли съм пренапрегната? — зачудих се. — Или нещата стават страшни с главоломна скорост?

Полагах всички усилия да не откъсвам поглед от пътя пред себе си, когато до мен нещо проблесна и се чу силно изщракване.

Франк издърпа моментната снимка от полароида, който изведнъж се озова в ръцете му, и взе да я размахва във въздуха.

Мамка му! Тоя сега и ще ме снима ли?

— Фотографията ми е нещо като хоби — обясни и взе да духа на кадъра. — И знаете ли кой ми е любимият американски израз? „Прави само снимки, оставяй само следи“ Виждате ми се шокирана. Нима едно хубаво момиче като вас не обича да го снимат?

В този миг в съзнанието ми изплува откъс от новинарския репортаж за Десантчика, който бях видяла в болницата. Дробовете ми спряха да работят и насмалко да изскоча от шосето.

За откраднатата кола и трупа в багажника може и да се беше пошегувал, но на мястото, от което бе отвлечена една от проститутките, бяха намерили фолиото от моментална снимка с полароид!

— Кажу „зеле“ — рече Франк и пак насочи фотоапарата.

ГЛАВА 45

— Притежавате хубава костна структура — каза Франк, докато карах, а той развяваше втората моментална снимка. — Един мой приятел се занимава с издирване на манекенки. Какво ще кажете, ако попроменим малко външността ви? Ефектът ще е направо невероятен. Ще ви направя няколко портрета на лицето. Но първо ще трябва да оправим ужасната ви прическа. Да не сте попаднали на някой сляп фризьор, когато я боядисвахте? В караваната ми ще можете да си вземете душ.

При думата „каравана“ гърлото ми съвсем се затвори, сякаш му бяха натикали парцал. Понеже и за Десантника се предполагаше, че ползва каравана. И едва тогава забелязах ключодържателя, който висеше от таблото.

Не.

Затворих очи, а ръцете ми се разтрепериха върху кожения волан.

Орел върху черен щит. С достатъчно военни бях контактувала в Кий Уест, за да знам, че това е емблемата на въздушнодесантната дивизия. А „въздушнодесантна“ ще рече парашути и парашутни въжета. Но какво пък ще търси един англичанин в американската армия?

— Е, какво решавате? За портретите имам предвид. Да ги направя ли? — попита Франк, а на мен мигновено ми се изпариха всички молекули от слюнка в устата ми.

Видях пред себе си светлини. Червен неонов надпис в малка витрина. Крайпътен бар. Дадох газ.

— Имам нужда от тоалетна. Ще спра тук — рекох едва-едва.

— Няма смисъл — отвърна Франк. — Вече почти стигнахме до караваната ми. Има и тоалетна. Само след секунди ще сме там.

Не вдигах крак от газта, включих мигача.

— Наистина не мога да стискам повече.

— Добре — рече Франк и остави фотоапарата. — Както казвате вие, янкитата, „Щом си на зор, няма как“.

Може пък и да съм го преценила погрешно. Дали не избързвах с изводите си? Няма значение, рекох си. Така или иначе, нещата се развиваха по-гадно от очакванията ми.

Франк завинти капачката на плоското шише и го върна в жабката, а аз намалих и отбих в паркинга на заведението. Но когато той извади ръката си, държеше в нея къс черен пистолет. И натика дулото в едната ми ноздра.

— Всъщност я по-добре карай напред, мръснице — изрече неочаквано с нюйоркски акцент. Английското в речта му категорично се беше изгубило. Да не говорим, че и като гей беше престанал да говори. — Не спирай, да ти го...

ГЛАВА 46

Джак Ръсел териерът се разляя измежду двете седалки, а червените светлини на бара се заотдалечаваха от лявата ми страна.

— Това пък какво е? — успях да изпелтеча въпреки пълния ми шок.

— Това ли? Това е „Валтер П-99“ — каза Франк и размаха грозното оръжие пред очите ми. И капризните нотки се бяха изпарили. Гласът му бе станал по-плътен и леден.

— Ама защо?

Вече дишах на пресекулки. Взех да хипервентилирам. Не можех да повярвам, че всичко това се случва с мен. Сигурно съм заспала край пътя и сънувам. Поне такова чувство имах.

Иначе как пък точно това ме сполетя? Нали трябваше само да се преструвам на отвличена?

А излизаше, че наистина ме отвличат!

— Знаеш ли кое най-много мразя? — попита ме той с глас като на Робърт де Ниро. — Сладуранчета като теб, дето си мислят, че само като раздрусат сладкото си дупенце, целият свят ще се юрне да им угажда. Ако аз бях жена, щях да се обеся в мига, в който навлезех в пубертета. Честна дума, пред Бога се кълна. Не мога да ти опиша колко си отвратителна.

Из дълбините на причинената ми от терора музикална фуга изплува споменът за нещо, което бях чела навремето, как жертвите трябвало да се помъчат да си придадат по-човешки вид. Понеже ако похитителят се убедял в човечността им, щяло да му е по-трудно да им навреди.

— Моля ти се, недей. Бременна съм. Пусни ме.

— Бременна ли? А бащата знае ли?

— Ти ли си онзи? — попитах в желанието си да отклоня вниманието му от себе си. — Онзи от вестниците? Който отвличал жени?

— Ти как мислиш? — въздъхна той.

— „Десантника“. Ама че тъп прякор. Не можа ли поне един репортер да измисли нещо по-свястно? Ти как би се нарекъл?

В устата ми разцъфтя болка, след като той прекара с всичка сила дулото на пистолета по устните и зъбите ми.

— А ти що не млъкнеш, преди да съм натрошил фините ти скули, а?

Зави ми се свят. Асфалтът като че се надипли през предното стъкло. Стомахът ми се сви на най-стегнатия възел на света.

Само след миг осъзнах, че наистина ще повърна — от бисквитките, от преумората и от най-големия ужас, който бях преживявала през живота си. Съдържанието на стомаха ми се записка и завихри и взе да търси моментален излаз.

Наклоних се наляво, че да повърна през прозореца, когато ми щукна друга идея. Пък и какво повече имах да губя?

Извърнах се и се издрайфах с всичка сила в скута на Десантника.

Той взе да вие от отвращение, а в това време аз се пресегнах импулсивно и откопчах предпазния му колан. Двигателят изпищя, като настъпих газта до тенекията и рязко извих волана надясно.

И въпреки че въздушната възглавница се наду, минаващият през рамото ми колан успя да прежули врата ми, когато се ударихме челно в един телеграфен стълб. Предният капак се сгъна на две и разби предното стъкло на парченца, преди инерцията да извърти колата нагоре и надясно. Ушите ми писнаха от най-силното стържене на пирони върху черна дъска в света, докато се пързалихме покрай бетонния парапет.

А после се праметнахме назад през мантинелата и полетяхме надолу.

ГЛАВА 47

По време на свободното ни падане звездите блещукаха през предния, останал без стъкло отвор. В мига, в който се плъснахме мощно във водата, главата ми се блъсна назад в облегалката. Все едно някой ме удари с бейзболна бухалка по тила.

Студената черна вода нахлу в колата с невероятна бързина. Много по-бързо, отколкото решението ми как да постъпя от тук нататък.

Напънах се да отворя вратата, но се оказа прекалено тежка, а вече бях до шията си във вода. Поех за последно въздух и водата ме заля напълно.

Нищо не виждах. При потапянето колата като че се въртеше странично, но в същото време и навирваше задница.

А аз, освен от паника бях обзета и от внезапна парализа. Мина ми през ум глупавият въпрос дали ще успея да намеря въздушен джоб. И дали да не се опитам пак да отворя вратата?

Установих, че страничното ми стъкло е свалено. Напънах се да се измъкна от там. Изключено. Бях заклещена. И едва тогава съобразих, че не съм си откачила предпазния колан.

Болка прониза десния ми лакът при опита ми да се откопчая. Джак Ръсел териерът ме хапеше под водата. Отблъснах го в тъмното и най-после успях да се освободя. Но докато излизах, песът ухапа кубинката ми. Извърнах се и бръкнах зад себе си. Сграбчих каквато козина ми попадна под ръката и го повлякох със себе си.

Не мога да кажа кой от двамата ни — кучето или аз — дишаше по-шумно, когато изскочихме на повърхността. Териерът пак се опита да ме ухапе, когато го затеглих за нашияника към мангровите дървета под бетонната естакада на останалото вляво от нас шосе.

— Престани! — изкрещях му. — Ха си ме ухапал още веднъж, ха съм те зарязала!

Той като че се вразуми най-после. Изскимтя в знак, че се предава, и ме остави да го тегля. Но с тия тежки кубинки едва успявах да държа и двамата ни над водата.

Когато най-сетне краката ми опряха в дъно близо до брега, се извърнах да погледна мястото, където бяхме потънали. От Десантчика нямаше и следа. Дали е успял да се измъкне? Божичко, дано не е. Всичко стана толкова бързо. Аз май все още бях в шок.

Джак Ръсел териерът изляя и ме последва по петите. Преджапах през водата към храсталака и пясъка в близост до пътя. Вървах и ругаех. Трудно щях да се изкатеря по тая стена с нейния обратен наклон. Горният край на мантинелата бе на около метър над главата ми.

Четири пъти отскачах от едно плаващо във водата дърво и най-накрая успях да се хвана. Но при този ъгъл беше невъзможно да се отгласна с крака. Висях на ръце от мантинелата, люлеех се напред-назад и напразно се мъчех да прехвърля отгоре й огромния си, обут в тежка обувка крак. В този момент чух плясък във водата зад себе си.

Божичко, дано е някоя морска костенурка, замолих се.

— Нина? Ето къде си била. Чакай ме — провикна се от водата Десантчика със странно спокоен глас.

ГЛАВА 48

— Нали се чудеше как съм? — продължи той да шляпа през водата. — Чакай да проверя. Счупена ключица, нарязано на ивици лице и едното око пълно със стъкла. Но иначе съм кукуряк.

Ревнах и заметнах крака си с пълна сила. Най-после успях да закача металната мантиanela с прогизналото бомбе на кубинката. Но то се изплъзна, продължих да вися най-безпомощно, а шляпането зад гърба ми се усилваше. Изпищях и направих нов опит, много по-неуспешен. Ужасът ме беше сковал.

— Ръчичките ти се поумориха, а? — попита Десантчика, който вече не шляпаше, а си проправяше шумно път през шубрака зад мен. — Но даваш ли си сметка какво точно вършиш? Нима не знаеш, че да бягаш от местопроизшествие е престъпление?

Секунда още, и щеше да ме настигне. Ръцете ми обаче имаха силата на мокри спагети. Да се опитам още веднъж! Замахнах с крак. И пак не успях!

— Добър опит, Нина. Почти сполучлив — каза Десантчика току зад мен, докато кракът ми падаше.

Ритнах силно назад, наслуки. И усетих с удоволствие как тежката пета на кубинката го фрасна по лицето. Чух приглушен животински рев, при което той се свлече на колене и се хвана за носа.

С последни сили промених хватата и се набрах на мускули до мантиnelата. Обгърнах я с дясната си ръка. Стори ми се, че скъсах коремен мускул, докато се претърколих отгоре ѝ и се тръшнах на шосето.

При което току над мен изрева гръмовно приближаващ се камион.

Е, само това ми липсваше, успях да си помисля, както лежах по корем пред заслепяващите ме фарове на носещото се право към мен чудовище. Нямах сили за нищо, освен да гледам как стават все по-големи и да чуя как шофьорът наду клаксона. И накъсаното продължително метално стържене на блокирали спирачки.

ГЛАВА 49

Камионът закова на два метра от мен с оглушително пуфтене на пневматичните спирачки. Отдолу, почти изпод боботеция звяр, решетката на радиатора му ми се видя по-висока и от небостъргач. Имах чувството, че ми е спряло не само сърцето, но и всички основни мозъчни функции.

— Ти да не си луда, ма? — изкрещя някой. Погледнах нагоре. Далеч над мен, откъм страната на пътника, през прозореца се подаваше разяреното лице на руса жена на средна възраст.

Тя скочи на асфалта и грубо ме изправи на крака. А аз само стоях и се блещех насреща ѝ. Беше от оня тип едри жени, които биха изглеждали зашеметяващо красиви, ако само бяха малко по-слаби. Сякаш това имаше някакво значение. На този етап вече страдах от посттравматичен стрес.

— Как може да си толкова глупава, бе момиче — раздруска ме тя. — Ами ако мъжът ми те беше прегазил? Какво ти е? Вир-вода си. Пияна ли си? Дрогирана ли си? Какво ти се е случило?

Успях само да погледна към бетонната стена, през която току-що някак се бях прехвърлила, после зяпнах жената с отворена уста. Къде отиде Десантчика? Дали няма всеки миг да изскочи? Или се е скрил? Или е побягнал?

— Не е в състояние да приказва, Майк — провикна се жената към шофьора. — Може и чужденка да е. Я се обади на полицията по радиото.

— Недейте — успях да промълвя най-последно.

Идеше ми всичко да ѝ разкажа, като как бях успяла да избягам от Десантчика, но се усетих, че не бива. Най-малко от всичко можех да си позволя да имам нещо общо с полицията. Дори и при сегашното ми положение все още имах, макар и минимален шанс да се изплъзна от Питър.

— Няма нужда — рекох. — Скарахме се с гаджето ми. Бяхме навлезли навътре в морето, а когато доплувах обратно до брега, той... въъ... ме беше зарязал. Снощи наистина му изневерих с братовчед му,

ама чак пък... Остави ме без пукнат цент и тръгнах да се прибирам на автостоп, но, изглежда, съм задрямала.

— Задрямала ли? Ако ти стане навик да задрямваш по шосетата, някой ден ще се събудиш в гробищата, глупачке. Само луд човек може да тръгне на автостоп. Нямаше ли начин да се обадиш на семейството си?

— Мама изобщо не знае, че съм тук — рекох. — Моля ви, не се обаждайте в полицията. Направо ще ме изхвърли от къщи, ако научи.

— От къде си?

— От Бока Ратон — казах първото, което ми хрумна.

— Да се обаждам ли в крайна сметка на полицията, Мари Ан? — провикна се шофьорът от кабината.

Едрата жена впери ядосан поглед в очите ми.

— Няма смисъл — отвърна му след секунда. След което ми каза: — Ние сме за Маями. Това устройва ли те?

Ако под „устройва ли ме“ имаш предвид дали „ще ми спаси живота“, да, рекох си наум.

— Много ще съм ви благодарна — казах.

— Ами качвай се — завъртя глава жената, покатери се до кабината и ми махна с ръка да я последвам.

Шофьорът Майк беше плешив, с къдрава бяла брадичка а ла Хемингуей. Заварих го да диша тежко с опряна във волана глава. А бясното му лице беше по-бяло и от брадата му.

— Безкрайно съжалявам, господине — рекох му.

Но той само завъртя глава, а жена му захлопна вратата.

— Аз нали ти разправях, че по тоя маршрут, до островите, ни чакат интересни приключения, Майк? — подметна му тя. — Карай и си отваряй очите да няма и други заспали младежи по средата на това проклето шосе.

Камионът набираше скорост, а аз хвърлих поглед към морето. Покрай бетонната мантиanela не се виждаше никой. Нищо не се движеше нито във водата, нито из шубраците. Десантчика сигурно се е скрил под моста, мина ми през ум. Като някой трол, рекох си, все още замаяна от паниката.

След минута, когато вече се движехме с нормална скорост, Мари Ан се пресегна назад към кушетката и ми подаде хавлиена кърпа. Увих се в нея, свих се до дясната врата и вперих поглед в прелитащите

покрай нас звезди. Светлините на пътя се извиваха над тъмните води пред нас като точки, които детето трябва да съедини, че да се получи изображение.

Какво ли ще ми донесе следващата точка? — запитах се. Още несполуки несъмнено. Още ужаси. И още болка.

Сигурно над мен тегне някакво проклятие, рекох си. Където и да отида, все на смърт и на луди кошмари налитам. Дали пък не излъчвам някаква специална миризма, която ги привлича?

Не можех да проумея защо така се получава. Характерът ми ли беше виновен? Или вродената ми доверчивост?

Както минавахме с рев по плавния завой на шосето, мярнах далеч вдясно върху водата някаква светлинка, обозначаваща закотвен малък плавателен съд.

Или душата на Рамон Пеня, мина ми през ум, и натежалите ми до десет тона клепачи започнаха да падат. Душата на човека, когото сгазих, а после позволих на Питър да потопи в океана. От Рамон тръгна целият ми лош късмет, оттогава насам все някой ме преследва. Не само Питър имаше кръв по ръцете си.

Напълно заслужавам да ме преследват призраци, помислих си и най-после, слава богу, изпаднах в безсъзнание.

ТРЕТА КНИГА
НЮЙОРКСКАТА НИНА

ГЛАВА 50

Всичко около мен е бяло. Подготвям се за сватбата си. Облечена съм в пухеста бяла хавлия, с бели ролки в косите. Дори разделителите между току-що лакираните нокти на краката ми са непорочно девствено бели. И се усмихвам, когато установявам, че са бели и розите, които са отрупали целия плот над мивката в банята. И блестят едва ли не болезнено на изпълващата помещението неразредена флоридска светлина.

В мига, в който свършвам с туша по миглите ми, някой започва да блъска по вратата на банята.

— Излез с вдигнати ръце! — заповядва ми Питър с мегафона. — И дръж тия прашки високо над главата си!

Смехът ми обаче е прекъснат от кашлянето на бензинов двигател с ръчен стартер. Сенокосачка? — питам се и се извързвам към вратата.

И в този миг от нея се разхвърчават парчета дървесина, удрят ме по лицето и виждам шината на бензинова резачка, която разцепва вратата.

Изведнъж режещата верига изчезва и през вратата надниква нечие лице, като на Джак Никълсън в „Сиянието“. Само че, противно на очакванията ми, не е Питър, а почти азиатското лице на Десантчика.

— Как е моята прекрасна Нина? — ухилва ми се насрееща с облечените си бели зъби.

Понечвам да побягна, но се спъвам в ръба на ваната. Сграбчвам края на завесата около душа, но халките ѝ започват да изскачат една по една и аз падам по гръб в топлата вода. Мъча се да се изправа, но забелязвам, че изобщо не съм във вода, а в кръв, а до мен във ваната се целуват като млада брачна двойка на сватбено пътешествие труповете на Елена Карденас и Рамон Пеня.

Цялата облята в кръв, надавам писък и размахвам ужасена ръце, след като установявам, че половината от лицето на Рамон Пеня го няма и черепът му се белее върху аленото море.

Събудих се запъхтяна и се огледах в мрака, а сърцето ми блъскаше като лудо. И наистина помислих, че ще получа инфаркт, когато видях надвесената отгоре ми човешка фигура.

— Ангелът на смъртта — озъбих му се.

— Мамо? — Ема щракна нощната ми лампа.

Взе да раздрусва рамото ми, а на мен очите ми горяха.

— Събуди се, мамо. Успали сме се. Не мога да си намеря новата риза от „Америкън Игъл“. Онази хубавата, синята, нали се сецаш? Леле, ама ти цялата си плувнала в пот. Да не ти е лошо? Само не ми казвай, че те е хванал свинският грип?

Де да беше това, идеше ми да ѝ кажа, но се завих презглава с чаршафа. Свинският грип поне се лекува. И попих лепкавото си чело с обратната страна на възглавницата.

Редовните ми кошмари обаче бяха дар, който отказваше да ме напусне.

Дори след близо двайсет години.

— А, сецам се — отсъди Ема. — Прекалила си с шампанското на снощното ми парти. Ясно. Мъчи те махмурлук.

Будалкаше ме, разбира се.

— Ха-ха, на мама умницата — рекох, отметнах чаршафа и я изненадах с усмивка. — Синята ти ризка е идеално изгладена на закачалка в гардероба ми, сладка шестнайсетгодишна госпожице. И няма нужда да ми благодариш за снощното парти. Не похарчих кой знае колко пари по него. Сигурно си заслужава да ям котешка храна на стари години, не мислиш ли?

Ема ми се оплези. Оплезих ѝ се и аз. Много добре се разбирахме — като две сестри и най-добри приятелки, само че още повече. Дори дрехите си разменяхме. Което много я дразнеше. Сигурно и аз щях да се дразня по мъничко, ако си имах майка, която да се побира в моите джинси.

— Ако изобщо остарееш — каза Ема, скочи на леглото и заключи главата ми в стегната хватка. — Знаеш ли колко майки на глупавите ми приятелки питаха снощи дали не си по-голямата ми сестра? Дори студентчетата приятели на Марк те зяпаха и пускаха лиги. Което никак

не е честно. Нали Снежанка трябва да е най-хубавата на земята? Хайде, Зла царице, време ти е да се отместиш.

— Никога — отвърнах с гаден кикот.

Ема, естествено, се превземаше. Благодарение на изнурителния ми режим на пътеката във фитнеса и постоянно гладуване, дори на четирийсетгодишна възраст все още минавах за хубавка. Затова пък Ема, наследила тъмнокосата привлекателна външност на Питър, беше вече метър и осемдесет и с красота, която разтапяше сърцата.

Което не беше само лично мое мнение. Периодически получаваше сериозни предложения от разни приятелки на приятелките ми да се пробва като модел. А аз, естествено, отвръщах, че може, но само през трупа ми.

Понеже колкото и големи приятелки да си бяхме, закрилях я като майка орлица. Сигурно прекалявах. Но какво от това? За разлика от нея, познавах опасностите на живота и си давах сметка как и най-малката погрешна стъпка можеше да доведе моментално до пълна разруха.

Зарекла се бях да осигуря на Ема добър, нормален, спокоен живот и нищо друго не ме интересуваше.

— На твое място изобщо не бих се притеснявала за красотата си, малката — рекох и я почуках с кокалче по главата. — Виж, с пипето ти нещата стоят коренно различно.

И се приведох да не ме нацели с възглавницата ми.

— По дяволите! — изпищях, след като мярнах часа на оставения да се зарежда на нощното ми шкафче айфон. — Що не казваш, че толкова много сме закъснели?

ГЛАВА 51

Четири часа по-късно дъждът се лееше като из ведро, а аз, без чадър, реших да прибягам от спрялото през две коли от тротоара такси до претъпкания ресторант, „Аретскис Патрун“ на Източна четирийсет и шеста улица. Не се получи. Трийсетте метра разстояние се оказаха напълно достатъчни, за да прогизна от глава до пети от мусона.

Че кога не е валяло, ако си закъсняла за първия си работен обяд с шефа си, а не си погледнала прогнозата за времето, рекох си и влязох с жвакащи стъпки.

И за да ми стане съвсем топло на душата, на катедрата пред входа на ресторанта посетителите посрещаше гъвкава безупречна скандинавка. Която реагира на вида ми на мокра кокошка само с леко вдигане на веждата. Но след това ми пусна мила усмивка.

— Добре дошли в „Патрун“. Вашето име?

Източих до максимум царствената си осанка, с цел да ѝ подсказва, че най-новият фешън е да си мокър като удавен плъх.

— Нина — отвърнах и отхвърлих съсипаната си коса от очите с нещо като грациозна и професионално компетентна усмивка. — Името ми е Нина Блум.

Имах късмет. Шефа ми още го нямаше, така че ми се удаде възможност за определени възстановителни процедури по косата и грима в дамската тоалетна, преди да седна на отреденото ми място в дискретното сепаре.

Докато чаках, най-после се поокопитих и успях да разгледам пейзажа. Разположили се внимателно в модерната Мека за служебни обеда, каймакът на медийния елит в шити по поръчка костюми обсъждаше сделки с разхубавени с ботокс първокласни, диктуващи модата дами. Между бутилките „Сан Пелегрино“ успях да зърна Иванка Тръмп да си бъбри с Андерсън Купър.

А още по-точно казано, правех се, че не обръщам внимание на Иванка и Андерсън, все едно че за момента не си говорим. То човек като поживее двацетина години в Манхатън, на какви ли не номера се научава.

Миг по-късно протегнах засмяна по посока към големите играчи в залата чашата си с газирана вода и отпих една глътка. Наистина имах повод да вдигна тост за свое здраве, като се има предвид, че бях пристигнала през 1994 г. в Ню Йорк само с дрехите на гърба ми и Ема в корема ми.

Най-вече за това, че бях оцеляла.

Спомних си за лудницата, която преживях през първите няколко години тук. За долнопробния бар на ъгъла зад Медисън Скуеър Гардън, където работих, докато взе да ми личи. За онова място в китайския квартал, където се сдобих с първата си фалшива лична карта. За квартирата с размерите на кутия за обувки в Спаниш Харлем, където се прибрах, след като родих Ема в болницата „Ленъкс Хил“.

Чак след време започна „преуспялата“ ми кариера, както ѝ викаше Ема. С помощта на доста творчески разкрасена автобиография, курс по професионална ориентация в нюйоркския Кариър Институт и огромна доза късмет успях да се добера до първата си несервитьорска работа като помощник-юрист в „Скот, Максвел енд Бонд“ — една от най-мощните кантори по фирмено право в града.

Предполагах, че една такава длъжност е просто начин за изкарване на повечко пари, но от самото начало усетих как трудовият ми ентузиазъм ежедневно нараства. Имаше нещо наистина вълнуващо в това да участваш, макар и с нищожна роля, в разните съдебни дела, спорове и съвещания за набелязване на стратегии. След целия хаос, който бях преживяла, намерих утеха в правото, в неговата власт, логичност, улегналост и присъщо благородство.

Но най-големия си късмет извадих, след като направих полезен принос към един потребителски иск. Тогава шефът ми Том Сидиров — легендарен адвокат и дори още по-добра личност — едва ли не насила ме накара да се запиша в Сити Колидж, а след това и в правния факултет „Фордам“ за сметка на кантората.

Наложи ми се в продължение на близо десет години да работя и да следвам вечерно, да пропътувам хиляди часове с нюйоркското метро, но в края на краищата успях. Станах юрист. И от раз взех изпита за нюйоркската адвокатура.

През изминалите оттогава три и половина години кариерата ми бе в постоянен възход. Надали щяха скоро да ме направят партньор във

фирмата, но все пак вече водех свои дела и си имах свои клиенти, та дори и личен помощник-юрист.

Мога най-после да се наслаждавам на плодовете на усилията ми и в службата, и като майка, мислех си, седнала в декорирания с вкус ресторант. В живота на американеца не се полага второ действие, но аз бях на път да стана едно приятно изключение. Започнала бях да се радвам на неща, за които по едно време не смеех и да си помисля.

Стабилност. Щастие. И... дали ми стиска да спомена тази думичка...? Надежда.

Достатъчно далеч бях стигнала след две десетилетия и хиляди километри бягане. И ми се стори, че така, както бях седнала сред бърбенето на висшата рентниерска класа и потракването на фин порцелан, всъщност се чувствах в пълна безопасност.

И точно поради това ми усещане последвалите събития ми се сториха съвсем несправедливи и неоправдани.

Понеже, както си седях спокойно на сушинка и изпитвах глупава гордост от себе си, към мен вече са се носели със страшна скорост гадното осъзнаване и предстоящата равносметка — по-огромни и по-ужасни от всякога.

ГЛАВА 52

— Свободно ли е това място? — попита пет минути по-късно шефът ми Том Сидиров.

Плешив и нисък на ръст, дори в привичния си тъмносин костюм на тънки райета от „Бриони“ моят слабичък, шейсет и нещо годишен настойник приличаше по-скоро на пенсиониран автобусен шофьор, отколкото на един от водещите адвокати в страната. Факт, който доставяше неописуема радост на завършилия с пълно отличие правния факултет на Колумбийския университет и носител на националния боксов приз за аматьори „Златни ръкавици“.

— Ама и ти, шефе, като кажеш „обяд“, на най-тежкарското място ще го организираш, а?

— Щом става дума да подкупя своето протеже — засука Том въображаемия си злодейски мустак, — нищо не би ми се досвидяло.

— Протеже ли каза? Сега вече тръпки ме побиват. Какъв ще е този спешен нов проект, който толкова държиш да обсъдим?

— Става дума за нова инициатива про боно — на обществени начала — рече Том и завъртя блекбърито си върху покривката. — Почти нищо не знам за нея, освен названието ѝ, „Мисия: реабилитация“, и вчера в качеството ми на партньор във фирмата ми възложиха да избира доброволец за участие в нея. Така че се моля на свети Антоний да се съгласиш. Започва в понеделник.

— А какво ще стане с „Про Джен“? — попитах.

От месец насам екип, в който участвах и аз, подготвяше договорите и проспекта за сливане на две фирми в областта на биотехнологиите. И напоследък, вместо да броя овце, че да ми се приспи, бях започнала да си преговарям азбучната супа от реактиви, геномика, протеомика и клетъчна терапия.

— Ще намерим кой да те замести. — Том вдигна блекбърито и ме прекръсти с него. — Знам, че ти го съобщавам в последния момент. А на това се дължат и обяждът, и вечната ми благодарност. Е, какво ще кажеш?

Имаше ли нужда изобщо да пита? Та Том ми беше като баща. Или, по-точно — баща в ролята на добрата фея.

— Казвам „да“ — засмях се.

— Мадона мия! Колко пъти трябва да ти повтарям? — прибягна той към родния си акцент от италианския квартал Бенсънхърст в Бруклин. Извади плик от джоба си и ми го подаде. — Ако се готвят да те подкупят, никога не се съгласявай от раз.

Отворих плика и извадих два билета. И дишането ми се затрудни.

Бяха за скъпи места в ложите на нивото на терена за тазвечерния мач на „Ню Йорк Янкис“ срещу бостънския „Ред Сокс“. Първият за сезона. А на този свят има само една по-голяма фенка на „Янкис“ от мен — Ема.

— О, Том — едва успях да промълвя зашеметена. — Уау! Страшно...

— Страшно си гладна ли? — попита добрата фея и мой наставник, смигна ми и повдигна менюто си. — Препоръчвам ти рамстека с пържени картофи. Най-добрият в целия град. Не се хаби да ми благодариш.

ГЛАВА 53

Хубави моменти имаше в живота си, мислеше си Питър Фурние в ложата на първи балкон на невероятно луксозния и огромен Янки Стейдиъм.

А след това дойдоха и идеалните ти моменти.

— Хайде, Бостън! Давай! — провикна се с всичка сила, когато Бекет се завърна на позицията на питчера.

Като се започне от прочутата му фасада и се стигне до монтираните едва ли не на всяка крачка плазмени телевизори и до дизайна в стила на ниска купа, която ти позволява да следиш играта едва ли не от страничната линия, дори един заклет фен на „Босокс“ като него не би отрекъл, че струващият милиард долара стадион е бейзболният вариант на земния рай. Въпреки заровената фланелка на Давид Ортис^[1].

А това, че можеше да присъства тук в предпоследния, осми ининг, с триточков аванс за „Ред Сокс“, чийто питчер Бекет не бе позволил на отколешния им противник да удари поне веднъж топката и бе на път да направи идеален мач, си бе направо от категорията на чудесата.

Най-великото чудо всъщност бе това, че беше дошъл с цялото си семейство — с красавицата съпруга Вики и двамата деветгодишни близнаци Майкъл и Скот. И днешният им ден се очертаваше да е толкова незабравим, колкото всичките им посещения в Дисниленд и неописуемата миналогодишна екскурзия из Европа.

Семейство Фурние бяха на мача по покана на Том Райли и Ед О'Конър — двама агенти на ФБР от Ню Йорк, с които Питър се запозна преди години по време на курса в националната академия на ФБР. Можеше да се сметне, че се реваншират, задето Питър ги беше поканил заедно със семействата им да гледат мач между бостънци и нюйоркчани по време на предсезонната им подготовка във Форт Майърс във Флорида.

Сега двамата огромни като мечоци федерални агенти седяха със семействата си — поддръжници на „Янкис“ — от двете страни на

семейство Фурние. Размяната на остроумия между двата лагера не секваше, но всичко беше в рамките на добродушния майтап.

Странно, по какви ли места не те отвежда животът, мислеше си Питър и се усмихваше на двамата си близнаци. Вторият син в бедно десетчленно семейство от работнически квартал на Южен Бостън, Питър поначало беше изпитвал ужас от самата мисъл да има деца.

Не че семейният живот не му беше по душа. Напротив, не виждаше нищо по-хубаво, приятно и порядъчно от това да си има вярна, моногамна жена. Но едва когато стана на петдесет и караше вече третия си брак, Питър бе осенен внезапно от откритието, че парите, които е успял да натрупа, ще са му напълно достатъчни, за да го изолират от смрадливото човешко задължение да отглежда и възпитава деца, ако им осигури просторна къща, куп гувернантки и престижни училища с пансион.

Действителността дори надмина всичките му надежди. Така и не му се наложи да помирише наакана пелена, камо ли да я сменя. И единствено от самия него зависеше на кой безсмислен бейзболен мач и коледна пиеса на децата да присъства.

Единственото, което се искаше от него, бе да създава толкова незабравими, приятни и стоплящи сърцето моменти, колкото бяха нужни на семейството му, за да го оставят на мира. Като тазвечерното върховно изживяване. Че какво му е толкова трудно на бащинството?

Бекет започна осмия ининг с фалцова топка на ръба на страйк зоната, която Джитър буквално проспа. Питър стисна нежно ръката на Вики, когато обикновено сдържаният им син Майкъл скочи от мястото си и взе да пляска празнично длани с околните.

Бекет хвърли фалцирана топка за втори страйк, на която Джитър замахна, но не улучи.

От ложата на първия балкон Питър погледна към Бекет и по гръбнака му полазиха тръпки на благоговение. На това му се вика истински воин. Още малко му остава да обезсмърти името си и дори петдесет хиляди истерясаващи фенове на „Янкис“ не могат да му попречат.

Само още един страйк, Джош. Хайде, моля ти се бе, пич. Моля ти се, зовеше го наум Питър.

Бекет пак фалцира ниско топката, но Джитър успя да я подбере отдолу. Бостънският играч от първа база Юкилис се втурна да я хване,

преди да е паднала на земята, но тя отскочи от козирката над резервната скамейка на „Янкис“ и отиде в публиката.

Е, не се получи съвсем, но поне излезе извън игра и не се брой, утеши се Питър.

В следващата секунда на огромния телевизионен екран над информационното табло се появи лицето на красива тийнейджърка. Беше уловила ударената от Джитър във фаул топка и сега ликуваше, сякаш е спечелила от лотарията.

Това момиче ми прилича на някого, рече си Питър, вперил очи в екрана с висока разделителна способност, висок колкото шестетажна сграда. Нещо в усмивката ѝ му напомняше на снимката на починалата му майка в годишника на гимназията ѝ. Питър обожаваше тази ѝ снимка, както обожаваше и майка си, въпреки неумението ѝ да държи краката си затворени.

Питър наблюдаваше като омаян повторението на кадрите, в които момичето хващаше топката с една ръка.

До момента, в който направиха стоп кадър.

При което Питър изпусна кена с „Хайнекен“, та опръска глезените си.

Понеже хубавата руса жена, която прегръщаше тийнейджърката, още повече му приличаше на някого.

На покойната му съпруга Дженийн.

[1] По време на строителството на новия стадион работник, който е фен на „Бостън Ред Сокс“, заравя фланелка с номер 34 на Давид Ортис под 60-ина сантиметра бетон, за да „прокълне“ извечния противников отбор „Янкис“. През 2008 г. фланелката е открита и продадена за повече от 30 000 долара в е-Bay в полза на бостънско благотворително дружество. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 54

— Мога ли да го взема за секунда, сине? — попита най-спокойно Питър, при все че сърцето му галопираше.

— Заповядай, тате — подаде му Скот бинокъла, който един от двамата федерални агенти беше донесъл.

Питър го прилепи до очите си и дори не удостои с внимание гръмовните аплодисменти на публиката по повод сполучливия удар на Джитър, който съсипа мечтата на Бекет за идеален мач. Затърси бавно из публиката над резервната скамейка на нюйоркчани, където беше паднала предишната топка. Не се задържаше върху мъжете в костюми. Комикът Били Кристъл. Група дебели простаци от феновете на „Янкис“, които се присмиваха на чернокожо момиченце с шапка на бостънския отбор. Кметът Джулиани в новия си усъвършенстван вариант, без заресани върху плешивото теме кичури.

Огледа най-методично всички редове и всички сектори. Огледа дори тълпата по пътеките.

Но не я откри. Дори след пет най-старателни минути. Прекалено много хора, прекалено много лица. Но нито едно не принадлежеше на Дженийн.

Реши, че явно си е внушил заради силната прилика, и върна бинокъла на сина си. Напълно логично обяснение.

По необясними причини обаче през изминалата година се беше сещал все по-често за Дженийн. Дори я сънува на няколко пъти.

В един от сънищата двамата вечеряха до морската стена в задния двор, както по време на първата им среща. В друг сън я бе стиснал с две ръце за врата и натискаше главата ѝ под водата на безлюден плаж, а тя се мъчеше да го одере.

Плод на фантазиите му.

Докато свали бинокъла от очите си, Алекс Родригес от „Янкис“ бе стигнал до първа база след успешен удар, а Бекет беше заменен и вървеше към съблекалнята.

— Е как може да са толкова гадни! — провикна се синът му Скот.

Федералният агент Том Райли изигра нещо като победен танц до тях, придружен от неудържим кикот.

Знаеш ли кое е още по-смешно, Том? — идеше му на Питър да го попита. — Това как ми позволяваше да те разпитвам за предстоящите ви федерални акции срещу разпространителите на дрога. И знаеш ли какво правех с всичката информация, която ми снасяше ти и тъпите ти приятелчета от АБН, Том? Продавах я на наркокартелите. Знаеш ли какво е авиодиспечер? Ами аз бях нещо като наркодиспечер. Това, че Бекет току-що изтърва шанса си за идеален мач, не е нищо, Томи. Аз, момчето ми, миналата година навъртях седемцифрен доход. Необлагаем с данъци. Доста внушителна цифра за едно провинциално флоридско полицайче, а? Хи-хи.

И Питър разроши ухилен русата главица на загорелия от слънцето свой син.

— Не се ядосвай, Скот, не е дошъл краят на света. Истинските мъже не обръщат внимание на несполуките. И недей на всичко да викаш „гадно“.

— Извинявай, тате — отвърна му с виновна усмивка Скот. — Искях да кажа, че са отвратителни.

— Това вече е по-друго — потупа Питър сина си по рамото и смигна на Райли. — Много по-възпитано. Не забравяй, че думите, които използваме, са огледало на характера ни.

ГЛАВА 55

В четвъртък сутринта точно в девет без петнайсет влязох в бляскавия черен остъклен небостъргач на ъгъла на Петдесет и седма улица и Трето Авеню. Закичена с временен пропуск на посетител върху ревера, поздравих усмихната дузината млади адвокати от първата стотица на света, седнали изтупани и наострени като нови моливи в конферентната зала на двайсет и третия етаж за междуфирменото про боно съвещание.

Огледах внушителните табели пред тях. Имаше фирми, които действаха и като представители на цели държави. Да видиш, че техни служители работят и на обществени начала, не беше никак зле.

Стига наистина да се стигнеше до сериозна работа, на което искрено се надявах. Понеже, за съжаление, вече имах опит в други про боно инициативи, които се свеждаха до продължителни обеда за сметка на организаторите и високопарни диалози, но не и до истинска правна дейност, от която би имало полза.

Така или иначе, за себе си поне бях готова да си съдера задника от работа, за да е доволен шефът ми Том Сидиров. Само заради фаулираната от Джитър топка, която Ема снощи си взе за спомен, и за привилегията да наблюдаваме как „Янкис“ скапаха в последния ининг идеалния завършек на изпълнението на Бекет благодарение на четирите точки, вкарани от Робинсън Кано?

За такова нещо бях готова да му работя по четирийсет часа на ден.

Тъкмо си наливах кафе и си вземах от подготвените папки с информация, когато с периферното си зрение долових блясък от червени коси.

— Не може да бъде! — изпищях.

— Може, може — отвърна приятелката ми с порцеланова кожа Мари Ан Понтано и двете се вкопчихме в меча прегръдка. — Слава богу, че си тук. Така, току-виж, съм преживяла този конферентен ад.

Разсмях се и повторно я прегърнах. Мари Ан беше първата ми нюйоркиска приятелка. Беше ми съседка по скапаната квартира, която

наех на 117-а улица в Спаниш Харлем две седмици след като слязох от автобуса на линията „Грейхаунд“ на терминала им до пристанищното управление.

И тъй като бяхме единствените неомъжени и неговорещи на испански жени в целия блок, изпитахме естествено взаимно привличане. Особено когато се случеше да се съберем пред пералните в мазето на сградата, достойно за декор в „Мълчанието на агнетата“. Именно тя ми помогна да намеря първата си работа като сервитьорка и впоследствие педиатър за Ема. Освен дете най-много от всички ме тикаше преди толкова години да стана помощник-юрист.

— Ей, ама много отдавна не сме се виждали, Мари Ан — рекох.

А тя се засмя. Все още приличаше повече на водеща телевизионните новини от войната в Ирак, отколкото на каквато бе в действителност — ветеран от битките във въпросната война и бивша служителка в Нюйоркското полицейско управление. Просто беше успяла, благодарение на упоритостта и красотата си, да се превърне в следовател за една местна кантора по международно право.

— Няма проблем — каза Мари Ан. — Знам ви вас, алчните капиталисти в областта на фирмените дела. Не ви остава и минута свободна от броење на мръсните ви мангизи. Нямате никакво време за нас, селянчетата.

— Не можем, Мари Ан, да се сравняваме с една жителка на Скарсдейл със съпруг стоматолог и две невръстни дечица.

— Вече съм в Бронкс, ако искаш да знаеш. И не забравяй: ние от Бронкс направо ги схрускваме за закуска ония нещастни кучки в Скарсдейл. Казвай сега, имаш ли представа за какво са ни събрали тука?

— Ще спасяваме животи — намеси се niskият мъж с рошави черни коси и дружелюбен вид, който нахлу в конферентната зала с кутия документация под мишница. — Добре дошли на всички в нюйоркската „Мисия: реабилитация“ — обяви и тръшна шумно кутията върху масата. — И тъй като времето е пари, няма да ви го губя. Аз съм един от създателите на инициативата и неин директор. Казвам се Карл Фухи. А вие, доколкото ми е известно, сте най-видните юристи в Ню Йорк. Или поне най-ненужните юристи в Ню Йорк. Така или иначе, от вас се нуждая и аз, и — което е още по-важно — куп мъже и жени с надвиснала над главите им екзекуция.

Натисна някакво копче и от тавана се спусна с бръмчене голямо светещо пано за презентации с „Пауър пойнт“. И по него се заредиха образите на сурови, но и отчаяни мъже и жени.

— Не можете да си представите колко погрешни свидетелски разпознавания и грешки от страна на съдебната медицина сме установили в някои от тези углавни дела — заобяснява Фухи. — Да не говорим за бездарните служебни защитници, които в някои случаи са им били назначени. Установили сме най-сериозни пропуски от страна на такива защитници: да проучат свидетелите или да поискат експертизи от вещи лица. Освен дето някои са се явявали в съда пияни и са заспивали по време на процеса. И точно в това отношение възлагаме надеждите си на вас. Да изравните игралното поле в полза на тези бедни и, в повечето случаи, необразовани мъже и жени.

Отвори капака на кутията, извади дебели жълти пликосе и взе да ги пуска един по един пред нас.

— Това са делата, които ви възлагаме. На излизане можете да им хвърлите по едно око. На първата страница ще видите сегашния защитник на обвиняемия. Държим да работите съвместно с него. Вие се явявате просто негови съветници, затова е необходимо да се срещнете със съответния защитник очи в очи. Да се убедите, че е обърнал нужното внимание на всичко, което трябва — полицейски доклади, обжалвания и прочее. Целта ни е да открием грешките им, народе. Всяка уловена грешка може да спаси нечий живот.

Сега, ако някой бъде така добър да угаси осветлението, ще ви демонстрирам два-три примерни случая, в които успяхме да се сдобием с отмяна на смъртната присъда. Ще направим преглед на целия процес, след което ви оставяме да действате на свобода. Ако имате въпроси, по всяко време можете да ги зададете или на мен, или на методолозите на инициативата — Джейн Бъркарт и Теди Симънс. Но съм уверен, че и сами ще намерите нужните ви отговори. Импровизирайте и не се предавайте, хора. Спасете нечий живот!

ГЛАВА 56

— То това мина по-бързо и от сеанс за светкавични запознанства — отбеляза Мари Ан, докато се разтоварвахме в кафенето на „Старбъкс“ на Трето Авеню половин час по-късно заедно с една друга адвокатка от фирмата на Мари Ан, Джейн Джойс.

— По местата! Готови! Старт! — изкомандвах и всяка една извади поверената ѝ преписка.

Според пачката листа, които прехвърлих набързо, възложили ми бяха случая на Рандол Кинг, осъден на смърт за това, че застрелял двама охранители на брониран автомобил по време на банков обир в Уотърбъри, в щата Кънектикът. Показах на Мари Ан полицейската снимка на осъдения с бичи врат, зъл поглед и плитки по скалпа.

— Еха, падна ми се въръжен обирач на банки — рекох. — Голям късмет, голямо удоволствие.

— Моят пък е дилър на дрога, който избил семейството си! — възкликна Джейн Джойс. — И то от Тексас!

— Твоето не е нищо — въздъхна Мари Ан над книгата си. — На мен са ми дали някакъв лузър, осъден за отдавнашно убийство в Южна Флорида!

Както винаги при споменаването на Флорида стомахът ми се сви.

— И то не какъв да е, а шибан сериен убиец — допълни Мари Ан. — Виж това тук.

Насмалко да пробия със зъби чашата си с кафе с мляко. Горещата течност потече от носа към брадичката ми. Защото онова, което Мари Ан ми подаваше, бе фотокопие от дописка в „Маями Хералд“. Със заглавие от две думи: „Десантчика закопчан?“.

ГЛАВА 57

„17 май 2001 г.

ДЕСАНТЧИКА ЗАКОПЧАН?

Разследващите нерешени в миналото случаи детективи в окръг Палм Бийч са задържали късно в понеделник служител в щатската изправителна система по обвинение, че през 1993 г. е убил жена от Бока Ратон. Източници в полицията потвърдиха, че жителят на Флорида Сити Джъстин Харис е арестуван въз основа на следи от ДНК.

Жертвата му, Тара Фостър, която все още следвала, изчезва през юни 1993 г., след като постъпва като доброволец на работа в затвора «Хоумстед» във Флорида Сити. Година по-късно трупът ѝ, увит в найлон, е открит в националния парк «Евърглейдс».

Въз основа на открита по тялото на Фостър ДНК, в началото на месеца детективите са подновили разследването, с цел да се сдобият с ДНК от вероятния извършител. И тъй като жертвата е била вързана с парашутно въже, по подобие на нашумелите в началото на 90-те години изчезнали безследно жертви на така наречения «Десантчик», следователите са обърнали специално внимание на наличието на бивши парашутисти сред първоначалните свидетели по случая с Фостър.

Взетата от Джъстин Харис проба е съвпаднала с ДНК-то, открито по дрехите на Фостър.

На ветерана от 101-ва въздушнодесантна дивизия, впоследствие служил като охрана в затвора «Хоумстед», е постановена мярка за неотклонение «задържане под стража».

Усетих как пулсът ми се качи в гърлото и слепоочията. Фотокопието взе да играе пред очите ми, сякаш го гледах през някое старо стъкло.

И както седях с Мари Ан и Джейн, шумът от клаксоните по Трето Авеню, от провикванията на сервитьорските заявки и

реактивния рев на парата от кафе машината изведнъж заглъхна, заменен от нахлулите образи и усещания, които си мислех, че съм заличила завинаги от паметта си.

Странните черни очи на Десантчика, острият аромат на одеколон в колата му, болката в ръцете ми, докато се борех за живота си, а той ме приближаваше през приборя зад гърба ми.

— Ей, Нина, какво ти е? — попита ме разтревожено Мари Ан. — Изведнъж стана по-бледа и от мен.

— Нищо ми няма — чух се как ѝ отговарям. Стегнах се и погледнах следващата страница. Друг вестникарски материал, в който се изброяваха имената на предполагаемите жертви на Десантчика. Прегледах набързо колонката от снимки.

Лицето на предпоследната, озаглавена „Жертва номер 20“, ми беше познато. И нищо чудно, тъй като беше моята снимка от гимназиалния годишник.

Почувствах се като в онзи сън, в който си пак ученичка и се явяваш на изпит, за който изобщо не си учила. И някъде в червата ти се появява онова паническо усещане, че това е краят. Че ти се е случило най-лошото. Че са те разкрили.

— Земя вика Нина! Земя вика Нина! — обади се Мари Ан. — Ако толкова чак те вълнува този случай, дай да се сменим, а? От тук до Кънектикът я има два часа, я не. А ако запраша за Флорида, кой ще ми гледа дечицата? Да не говорим, че каквато съм червенокоска, и от луминесцентно осветление се изприщвам. Хайде, покажи, че си другарче на добрата стара Мари Ан. Хем, като имаш предвид медийното внимание към тоя случай, представи си каква реклама ще е за фирмата ви. Направо ще те вземат за партньор.

Медийно внимание ли? Само това ми липсваше. Как така ми беше убягнало досега?

— Какво медийно внимание? — попитах. — Изобщо не съм го чувала.

— Не си чула за Джъстин Харис! Аз пък гледах цял репортаж за него по „Канал 4“ — намеси се Джейн. — Стига си се будалкала. На теб ли ти се падна Десантчика? — попита тя Мари Ан.

— На мен — отвърна раздражена приятелката ми. — Не искаш ли да се трапим?

— Че да прекарам цели часове насаме със садистичен секс маниак и сериен убиец ли? Чакай да си помисля. Не, не го ща — отвърна ѝ високата брюнетка.

И Мари Ан пак се ориентира към мен.

— Много ти се моля. Заради дългогодишната ни дружба, а?

И в този момент забелязах на първата страница адреса на адвоката на Харис — в Кий Уест. И ужасът, че Мари Ан може да ме разпознае на старата снимка, бе заменен моментално от ужас от смъртта. И в ума ми изникна спомен: надупченото от куршумите кърваво тяло на Елена, проснато на пода в бензиностанцията.

Да се върна в Кий Уест ли? — рекох си и се помъчих да прогоня образа с глътка кафе.

Дори и след седемнайсет години — не! И седемдесет да бяха — пак не!

Защото, ако се случеше да налетя на Питър, смъртната присъда щеше да е за мен.

Върнах ѝ преписката, все едно ми беше изгорила пръстите.

— Не мога — отказах ѝ най-категорично. — Съжалявам, но на Ема ѝ предстои да се яви на изпита по SAT.

Както всеки друг път, излъгах с лекота. И може би трябваше да се почувствам виновна. Но не се получи.

— Хубаво — примири се Мари Ан. — Хубаво. И този път късата сламка се падна на мен.

Не си права, доця ми се да ѝ кажа. За пръв път не се падна на мен.

ГЛАВА 58

Реших да се върна пеш в офиса. Беше класическо нюйоркско ведро пролетно утро, способно да те накара да забравиш за неща от рода на трицифрени глоби за неправилно паркиране, стачки в обществения транспорт и нещастни случаи с кулокранове.

Но по някаква необяснима причина нямах настроение да си мисля нито за пролетен дъжд, нито за уханието на лалетата по Парк Авеню.

Затворих се в малкия си кабинет на четирийсет и четвъртия етаж на офиса ни на Лексингтън Авеню, заставах до прозореца и се загледах в потоците забързани хора, които влизаха и излизаха от централната нюйоркска гара. Деловата част на Манхатън се бе ширнала на юг зад Емпайър Стейт Билдинг и блестеше с магическо многоцветие на обедното слънце, сякаш се състоеше от къщички за „Монополи“, поставени върху огромен ориенталски килим.

И както гледах, се сетих за сутенъорите и дупките по Осмо Авеню, които ме бяха посрещнали при пристигането ми в големия град, и за това колко много бях постигнала оттогава.

Стоях, обгърнала тялото си с ръце, и в началото ми беше тъжно, но изведнъж ме обзе силен гняв. Защо трябва да ме залива цялата тази тиня точно сега, толкова близо до дома ми, когато най-последно бях стъпила на крака? Не можех да приема, че е случайност. Имах чувството, че е някакъв зъл умисъл.

Медийно внимание ли? Нима не бях платила за всичко с толкова много страдания? Не се ли борих със зъби и нокти да уредя живота си? На малко ли подмятания и неприлични предложения се наслушах от разните тъпи ресторантски управители и клиенти? На малко ли повдигнати вежди се нагледах от собствениците на кооперацията, в която живеях, само заради това, че бях самотна неомъжена майка? И на претъпкани автобуси и вагони на метрото, и на работа, домакинстване и писане на домашни, и безброй други задължения, от които и секунда покой нямах?

Но най-вече се сещах за голия ужас, преживян по нощите през първите месеци след раждането на Ема, когато я мъчеха коликите. И как нощ подир нощ друсках повитата ми дъщеричка и плачех заедно с нея от страх, че всеки миг мога да се проваля, да я изгубя, да ме уволнят, да разкрият миналото ми.

Е, не ми ли стига всичко това? — питах се, вперила поглед в синьото небе. Всичките жертви в името на детето, всичкото озъртане и всичката кръв от отрудените ми ръце? Нима не заплатих достатъчно?

А и не направих ли достатъчно в името на справедливостта? Нали около година след това, след като бях успяла да се преместя в приличен мансарден апартамент, чийто наем плащах от заплатата си на сервитьорка в клуб-ресторант в Сохо, видях във вестник „Поуст“ статия за Десантчика. И след като съвестта ме загриза, като прибрах Ема от яслата един следобед, взех влака през река Хъдсън за Хобокън, в Ню Джърси. И от телефонен автомат на магистрала номер 95 се обадох в нюйоркското управление на ФБР и записах на телефонния им секретар описание на Десантчика, на кучето и колата му.

Понякога през годините ми идеше да направя същото и по отношение на Питър, но се страхувах да не би той, при всичките си връзки в полицията, да ме излови, че съм аз. Щяха да проследят откъде съм се обадила. И Питър щеше да се усети, че не съм умряла, и да тръгне да ни търси с Ема.

Въздъгнах тежко и седнах зад бюрото си. При спомена за лицето на Десантчика по челото ми избиха едри капки студена пот. Офисът избледня и аз пак бях бездомна и бременна, хукнала да се спасява по чифт купени на старо кубинки.

По някое време се опитах да се самоутеша. Можеше и по-лошо да е. Поне не ми бяха възложили лично случая с Десантчика. Този път бях успяла наистина да избегна куршума.

Какво толкова се тюхкам тогава? Дай да си гледам дадената ми преписка, да се сниша и да се моля Мари Ан да не ме разпознае на снимката. И всичко ще мине и замине, като някоя случайна кратковременна буря.

Вдигнах солидната преписка за Рандъл Кинг и я тръшнах върху бюрото. Дори я отворих.

И престанах с опитите да се самозаблуждавам.

Бутнах настрана досието и включих компютъра. Отворих интернет експлоръра и в търсачката на „Гугъл“ написах „Джъстин Харис“.

След част от секундата вече отмествах косата от невярващите си очи.

Медиите в действителност бяха вдигнали страхотен шум по повод задържането му преди десет години. Имаше безброй статии по вестниците. Дори по телевизионната коментарна емисия „Тудей“ вървеше поредица за приближаващата екзекуция на Харис.

Е, вярно е, че не следя новините, но „Тудей“ все пак гледам! Как съм успяла да го пропусна?

Явно просто не съм желала да мисля на тази тема. През всичките седемнайсет години не се бях заинтересувала нито веднъж какво е станало с Десанчика. Нито пък с Питър. Съвсем по детински си бях внушила, че ако аз не мисля за тези неща, ще се получи някаква кармична реципрочност и всички останали мои познати също ще спрат да мислят за мен. Подсъзнателно бях решила, че ако не се занимавам с нещо, то все едно никога не е съществувало.

А то си е съществувало, рекох си, загледана вкиснато в екрана на компютъра. И няма да спре да съществува.

Намерих в „Ютюб“ запис от репортаж на „Фокс Нюз“ за Харис от 2006 г. И тъкмо щях да щракна левия клавиш на мишката, когато в кабинета ми влезе помощничката ми Глория Уолш — „Безценната“. Стреснах се и с чувство за вина минимизирах репортажа.

— Мислех, че си на съвещанието за „Про Джен“ — каза тя.

— Том ме прехвърли на един казус на обществени начала — отвърнах. — Вече не участвам в „Про Джен“.

— Йессс! — възторгна се Глория. — Току-виж, съм започнала да се прибирам у дома преди седем. Нещо интересно ли е?

По-скоро е опасно за живота, мина ми през ум.

— Горедолу. В момента още го проучвам, Глория. Ако има нещо, ще ти кажа, окей?

В мига, в който затвори вратата зад себе си, надух звука. Шепард Смит беше към края на увода си за серийните убийства на Десанчика. Поех дълбоко въздух и се стегнах да погледна наново очи в очи човека, който през онази нощ се бе опитал да ме убие.

Но още с появата на снимката на Джъстин Харис на екрана натиснах озадачена паузата.

Тъй като човекът от екрана изобщо не беше онзи Десантчик, който ме беше взел с автомобила си през онази нощ на презморското шосе.

Облеченият в оранжев гащеризон мъж, над надписа „Джъстин Харис“ бе един крайно нещастен афроамериканец.

ГЛАВА 59

Бях тотално объркана. Задишах бавно в желанието си да се успокоя. Гледах всичко друго по бюрото си, но не и екрана. Изучих лъскавите позлатени букви върху кожената подвързия на „Сборник на Маккини: закони и правила по гражданско право на щата Ню Йорк“, усмихнах се на поставената в рамка моя снимка с Ема, правена миналия януари, когато бяхме на ски във Върмонт. Известно време наблюдавах дори голямата стрелка на „адвокатския“ часовник върху бюрото ми, чиито часове бяха разделени на шегга на десет шестминутни отрязъци, по който принцип ние; обичащите да се веселят по фирмените празненства адвокати, изчислявахме дължимите ни от клиентите хонорари.

Накрая пак погледнах екрана и потръпнах.

Джъстин Харис още си беше там. И нищо у него не се беше променило и на йота. Още си беше чернокож.

Което никак не ми се връзваше. Най-определено можех да заявя, че не Харис се бе опитал да ме очука през онази нощ, когато бягах от Кий Уест. Онзи кошмарно мускулест откаченяк, дето ми завря пищова си в носа, беше категорично бял, или най-много — бял с примес от азиатска кръв.

И така, както зяпах чернокожия със заострената брадичка, извлякох най-невероятния сценарий. Онзи, за който хората от „Мисия: реабилитация“ не спираха да ни казват: властите във Флорида са осъдили и се канят да екзекутират един съвсем невинен човек.

Със свит на топка стомах кликнах върху отправката към най-новата статия в „Маями Хералд“. Още след първия абзац се отблъснах назад на търкалящия се стол и ударих чело в полирания ръб на бюрото.

Екзекуцията бе насрочена за 29 април? За следващия петък! Ще рече, че на Джъстин Харис му оставаха само още девет дни живот.

Освен ако лично аз не предприема нещо по въпроса.

Известно време задържах погледа си върху фабричния берберски килим между обувките ми, да смеля по-добре новината. После нададох продължителен стон.

Никой друг не може да свърши тази работа, освен мен.

Налагаше се да се намеся. Никак не беше честно. Толкова години се бях мъчила да натискам капака върху кутията с червеите, известна като „моя живот“. Намесата ми на този етап можеше да означава само едно: трябваше веднъж завинаги да изложа на показ всичките си мръсни дребни тайни, включително и ролята ми в смъртта на Рамон Пеня.

При което щях да изгубя работата си и всичко, за което се бях борила със зъби и нокти.

Ами Ема? И нейният живот щеше да бъде тотално съсипан. Сбогом на мечтата за стипендия от Музея на модерното изкуство. Сбогом на университета „Браун“. И още по-лошо: сбогом на доверието ѝ в мен. Как да си представя всичко това?

Точно тогава направих грешката да хвърля отново око на екрана. Тъжният поглед на Джъстин Харис, като на елен пред автомобилни фарове, сякаш надничаше право в душата ми.

За никакъв избор не можеше да става дума. Залогът бе един човешки живот. Длъжна бях да изложа всичко на показ.

ГЛАВА 60

Има една стара поговорка, че адвокат, който представлява себе си, се е наел да защитава глупак.

По-точно от това никой не би могъл да ме опише.

През следващия един час използвах проникателния си мозък на юрист да направя преглед на сегашното ми положение. Като начало в работния си паd записах подробно бележките си под весело озаглавени рубрики от рода на „Вероятно изгубване на приятелства“ (горе-долу почти всички), „Възможни правни усложнения“ (ще ме уволнят от фирмата и ще ми отнемат адвокатската правоспособност), а накрая — „Давностни срокове за непредумишлени убийства“ (?) и „Ема“ (под егидата на „Социални грижи“?).

Очилата за четене бяха кацнали на върха на носа ми, но както разлиствах настолния ми „Маккини“, изведнъж ги бутнах над челото си и затворих с трясък сборника.

Тъй като ми се яви съвсем нова опция.

При това — доста налудничава. Направо идиотска, ако трябваше да съм откровена. Да не говорим и колко малки бяха шансовете й за успех. Че какво друго можех да очаквам? Да не би в целия ми живот лудостта и нищожните шансове да не вървяха ръка за ръка като куку и пипе?

Защо наистина да не трампя досието с приятелката ми Мари Ан? Какво ще стане, ако аз се заема с делото „Харис“?

Тогава щях да съм в командна позиция. И току-виж, съм измислила начин да отърва Харис, без да съсипя собствения си живот и най-вече живота на Ема. Понеже извършителят не е бил Харис, нали? В това поне бях убедена. И неминуемо в цялото дело ще се намери някоя недооценена подробност, която да го докаже. Оставаше ми единствено да я открия и да я сведа до вниманието на съда.

„Далеч на юг в Кий Уест“, възрази ми някакъв вътрешен гласец.

Да. Знаех си аз, че ще стигна до тая пречка. Ще се наложи да работя ръка за ръка с адвоката на Харис, а той живее точно там, където най-малко бих желала да отида.

Самата мисъл, че ще стъпя пак на онова красиво опасно място, ме накара да се пресегна, все едно ще изгълтам цяла шепа ксанакс.

Поседях известно време, раздирана от противоречия. Избор А: да си призная най-после за погребаното ми минало. Избор Б: да продължа да лъжа до скъсване и да поддържам измамата на така наречения ми живот.

Изобщо не можеше да става дума да избирам.

И все пак трябваше да намеря някакъв изход. Кий Уест хич не беше малък град. Донякъде де. Само трябваше да се погрижа да не привличам много внимание. Възможно бе и Питър вече да не живееше там след седемнайсет години.

Хванах мобифона. Той като че изведнъж бе станал десет кило. И позвъних на Мари Ан, докато не бях си променила решението.

— Какво има? — попита ме рязко тя.

— Готова съм — рекох. — Да се трапим.

— Ама ти сериозно ли? — едва ли не в екстаз възкликна тя. — Сигурна ли си?

В нищо не бях сигурна, но ми се налагаше да го направя.

— Казвай по-бързо „да“, преди да съм се отказала — подканих я.

— Да — заяви Мари Ан. — Знаех си аз, че си ми истинска приятелка. Обещавам ти да помагам на Ема за изпита по SAT и изобщо при всякаква нужда. Обаче никакво връщане назад, нали?

— Никакво връщане назад — обещах ѝ и без да искам, се ухапах отвътре по бузата.

ГЛАВА 61

Както се случваше с всичките ми планове с минимални шансове за успех, и към най-новия подходих с безграничен ентузиазъм.

На другата сутрин вече всичко беше уредено. Самолетният билет до Кий Уест, хотелът, колата до летището. Ема с радост установи, че ще прекара идната седмица у най-добрата си приятелка Габи в Бруклин. Оставаше ми единствено да се отбия до офиса на път за аерогара „Кенеди“, за да взема изпратената ми вече от Мари Ан преписка по делото на Харис.

А след това ми оставаше единствено да се пазя да не ме пречука Питър, докато се мъча да отърва човека от надвисналата екзекуция.

Само след седмица.

Нищо работа, рекох си и докарах куфара на колелца в кухнята.

Ема си слушаше айпода и тактуваше с молива върху разтворения учебник по тригонометрия пред купата с корнфлейкс. Откраднах си една лъжица и седнах да изпратя имейл до адвоката на Харис, някой си Чарлс Бейлър, да го уведомя за пристигането ми.

Но нещо ме жегна, когато още с пускането на „Интернет Експлорър“ на кухненския лаптоп в „историята“ му се появиха търсения от рода на „семейство Блум“, та дори и „окръг Уиклоу“ — „родното“ място на фиктивния баща на дъщеря ми.

Е как да не псуваш?! Точно сега, когато до шия бях затънала в потенциални катастрофи! Но видеозаписът по случай шестнайсетия й рожден ден, изглежда, бе изострил докрай апетита й по въпроса. Пак щеше да ми се наложи да жонглирам. А събитията ме връхлитаха от всички посоки. „Оставете на мира тайната ми самоличност!“ идеше ми да изкрещя.

— Отдавна се каня да те питам, мамо... — Ема си взе лъжицата обратно. — Защо хич не приличам на татко?

И мен ме мъчеше същият въпрос: че Ема ще забележи колко светъл е Ейдан Бек, а не е смугъл ирландец като Питър.

— Нямам представа — отвърнах й весело и в движение съчинявах как да се измъкна. — Мога обаче със сигурност да кажа, че

от него си взела добротата и смеха си.

Ема обаче не е никак глупава и се намръщи на пълните глупости, които ѝ пробутвах.

— Имам чувството, че умишлено не желаяш да знам за него.

— Такова впечатление ти създавам? — попитах и едва се въздържах да не заскубя косите си.

— Няма значка — измърмори Ема, а големите ѝ сини очи внезапно се насълзиха.

Давах си сметка, че Ем е само на шестнайсет години — топка от хормонално подклаждани емоции. Но не биваше да я оставям в това положение — нито тя би имала полза от него, нито аз. Добре де, но какво все пак да ѝ кажа? *Извинявай, детето ми, но баща ти е убиец психопат, а аз съм патологична лъжкия ли?*

Предпочетох да прибягна до тайното ми оръжие.

Пуснах отвисоко ключовете си върху кухненското барче, тръшнах се на високото столче и ревах.

— И на мен ми се ще да внесе повече смисленост в живота ти, ама като не мога? — захлипах.

— Прости ми, мамо — каза по някое време Ем и заобиколи барчето да ме прегърне. — Сигурно ме смяташ за голяма неблагоприятница, но не си права. И ще ти го докажа: няма повече да те измъчвам с такива въпроси.

— И аз съжалявам. И нямам нищо против да проучваш ирландските си корени, само че не точно сега, окей? Сега имаш да учиш за приемните изпити и още куп други задължения. А като се върна, ще вземем от видеотеката „Тихият“, а за закуска ще си купим корнфлейкс със захаросани четирилистни детелинки. Според ирландското леприконче от рекламата били неописуемо вкусни.

Докато Ема повторно ме прегръщаше, айфонът ми иззвъня. Номерът, от който ме търсеха, ми беше неизвестен. Хайде още една неприятност.

— Ало?

— Здравейте. Обажда се Карл Фухи от нюйоркската „Реабилитация“. Нина Блум ли е на телефона?

— Да, Карл. Казвай какво има.

— Понеже си поела случая с Джъстин Харис, ми хрумна, че не би било лошо да те запозная с майка му. — Сигурно Мари Ан го е

уведомила, предположих. За да няма връщане назад. — Как ти е графикът?

— Много е гъст, Карл. В десет излитам за Флорида.

— Не можеш ли да минеш покрай Рокфелер Сентър на път за аерогарата? Голям шум взе да се вдига около делото на Джъстин. От „Тудей“ правят специален репортаж тази сутрин и ние сме вече там, пред камерите, за да протестираме. Дано привлечем вниманието на широката общественост в страната.

„Тудей“? Да привличаме внимание? Съвсем в унисон с личната ми стратегия да се промуша под нивото на радарите!

В стомаха ми моментално се образува голяма колкото юмрук топка страх. Знаех си, че не биваше да си пъхам гагата в тая история. Страшно сглупих, че се хванах с нея.

— Нина? Чуваш ли ме? Разбирам, че си притеснена за време, но според мен е наложително да се срещнеш с жената.

Никакво извинение не ми идваше наум. Все някак си щях да съумея да се оправя. Ако ме помолеха да се приближа към някоя камера, просто щях да откажа и да се отдалеча. С бягане, ако се наложи.

— Ами... окей в такъв случай. — Хвърлих око на часовника си. — Но само за една минута, не повече. До половин час ще съм при вас.

ГЛАВА 62

— Четири, три, две — отброява на глас секундите плах плешивец, целият в черно и със слушалки на ушите. И посочва с пръст масивната високотехнологична телевизионна студийна камера до себе си, чиято червена светлина светва.

— Отново сме с вас — прочете Ал Роукър от аутокюто под големия колкото чинийка от сервиз за чай синкав обектив на камерата. — В края на последната, трета част, посветена на екзекуцията на флоридския Десантчик, днес разговаряме с родственик на една от жертвите му.

По джинси и светлосин кашмирен пуловер, седнал на дивана срещу метеоролога на цяла Америка^[1], Питър Фурние се усмихна на фона на тълпата с протестни надписи пред студиото на Рокфелер Плаза. Тъкмо заради тях се бе вдигнал Питър чак от Кий Уест, за да дойде в Ню Йорк за уикенда.

— Съпругата на Питър Фурние била само на двацет и три години — продължи Роукър, — когато пътят ѝ вероятно се е пресякъл с този на Джъстин Харис. Днес господин Фурние, полицай от Кий Уест, Флорида, оглавява групата в защита на правата на жертвите на Десантчика. Добро утро, господин Фурние. Харис призна ли вече, че е убил и младата ви съпруга Дженийн?

— Не — отвърна мрачно Питър. — Той продължава да твърди, че е невинен, Ал. И то не само по отношение на моята жена, но дори и по отношение на онова момиче, Фостър, за чиято смърт го осъдиха. И тъкмо затова и аз, и останалите близки на жертвите сме доволни, че ще го екзекутират идната седмица. Този човек трябва да заплати за престъпленията си и, ако е рекъл Господ, точно това ще направи в петък вечер.

— Не мога дори да си представя болката, която изпитвате — кимна Ал, — но все пак ми се ще да ви попитам каква позиция заемате в дългогодишния спор относно ползата от смъртното наказание.

— Преди седемнайсет години този човек отвлече жена ми и я уби, но не му е останала и капка човечност поне да ми каже къде е

изхвърлил тялото ѝ, че да я погребва като хората — отвърна спокойно Питър. — Какво ми остава в такъв случай, Ал? Да простя и да забравя ли? Болката, която изпитвам аз, а и всички близки на жертвите, никога няма да отшуми. Нали самият Данте е казал, че адът е онова място, където отива всичко забравено. Точно там искам да пратя и Харис. За да мога да го забравя и аз, и останалите близки, и всички други хора на планетата.

— Какви са плановете ви за момента? — интересува се Ал.

— Ние, членовете на нашата организация, научихме, че ще има протести от страна на противниците на смъртното наказание, така че ще се постареем да сме на първи ред по средата, за да се чуе и нашият глас — гласът на хората, които Харис в действителност лиши от граждански права.

— Благодаря ви, господин Фурние. Пожелавам ви всичко най-добро — приключи Ал. — А сега идва ред на Мередит с няколко полезни съвета как да пестим пари по време на пътуване.

[1] Метеорологът на „Тудей Шоу“, Ал Роукър, изпълнява и функцията на водещ през третия час на четиричасовото сутрешно предаване по Ен Би Си. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 63

Колата, с която щях да отида до аерогарата, ме остави на Рокфелер Сентър на ъгъла на Пето Авеню и Петдесета улица и продължи към офиса ми на Лексингтън Авеню. Помолила бях шофьора да вземе преписката за Харис и да ме чака там. След излишното, според мен, запознанство с майката на Харис щях да отида с бърза крачка до офиса и, ако се случеше чудо, щях да успея да хвана полета си.

Мярнах Фухи в тълпата пред витрината на „Рок Сентър“ номер 10, където записваха шоуто „Тудей“. А до него едра чернокожа жена с бейзболна шапка с надписа „Успяхме“ държеше голяма, написана на ръка табела:

„СВОБОДА ЗА ДЖЪСТИН ХАРИС! НЕ УБИВАЙТЕ
СИНА МИ!“

— Здравейте, госпожо Харис. Казвам се Нина Блум — рекох, след като си проправих път през тълпата.

Госпожа Харис насмалко да ме събори, като се хвърли да ме прегръща. Притисна засмяното си лице о бузата ми. Видя ми се ентузиазизирана, необичайно оптимистична независимо от опасността, която грозеше сина й.

— Ааа, това момиче ще свърши работа. Усещам го, господин Фухи — обяви тя с меден южняшки акцент, впила очи в моите. — Вие ще успеете да спасите моя Джъстин.

— Ами... ще се постарая, доколкото мога... — отвърнах и затърсих с поглед помощ от Фухи.

— Само старание няма да стигне, госпожо Блум — укори ме незабавно госпожа Харис. — Само старание не е достатъчно. Просто трябва да го направите, и толкоз. Да сложите край на цялата работа. Няма друг избор.

Пусна ме и взе да рови из препълнената си пазарска торба, докато накрая извади една снимка. На нея Джъстин, все още тийнейджър, бе в униформата на барабанчик от гимназиалния духов оркестър. На друга снимка седеше на сцената като член на изцяло чернокожата духовна музика.

— Правени са в зала „Карнеги“ на концерт в чест на Уинтън Марсалис — рече през смях, но не откъсваше очи от снимките. — То не бяха уроци, не бяха репетиции. Съседите се оплакваха в полицията най-малко по два пъти месечно. През живота си обаче не съм изпитвала такава гордост като тогава.

След което пъкна в дланта ми нещо студено, метално. Първо си помислих, че е монета, но се оказа, че е военен медал — бронзов осмоъгълник с лента в зелено, бяло и синьо.

— Докато беше на служба в рейнджърите, наградиха Джъстин за участието му в спасителна операция, след като някакъв хеликоптер се разбил. А доколкото на мен ми е известно, серийните убийци нямат навика да вадят тела от горящи машини. До едно време обаче вярвах в системата ни, да ви кажа. Че истината ще възтържествува. Но нещата ставаха по-зле с всеки изминал ден. Жалко, че не знам необходимите думи, разните му там правни изрази и прочее, да ви опиша колко погрешно е всичко, което става. Затова разчитам на вас, госпожо Блум.

Госпожа Харис въздъхна и си наложи спокойствие.

— Тъкмо затова исках да се запознаем. Да се опитам да ви предам онова, което знам. Та да усетите Джъстин така, както аз го усещам. Не може той да го е направил. Джъстин не е някакво чудовище. Всичко казано за него е лъжа. Абсолютно. Джъстин беше най-доброто ми дете. Виж, брат му беше крайно калпав, зъл. И все се заяждаше с Джъстин. Джъстин обаче така и не му отвърщаше. Той не е способен да удари друг човек, да му навреди.

— Госпожа Блум ще направи всичко по силите си, госпожо Харис. Но сега трябва да побърза за самолета си — прекъсна я внимателно Карл Фухи.

— Един момент само — рече госпожа Харис, без да отмества очите си от мен. — Вие, госпожо Блум, имате ли дете?

— Дъщеря.

— И как се казва? — попита ме тя и се усмихна.

— Ема — усмигнах ѝ се и аз.

— И какво щяхте да сторите, ако някой ви отнемеше Ема с намерението да я убие?

— Всичко възможно, за да го спра — отвърнах мигновено.

Госпожа Харис издиша шумно.

— Точно така! — кимна доволно. — Моят Джъстин ще е в сигурни ръце. Ненапразно толкова се молих. Нищо лошо няма да се случи на детенцето ми.

Понечих да ѝ върна медала на Джъстин, но госпожа Харис завъртя глава.

— Не. Нека остане у вас — каза и една-единствена сълза се стече по меката кафява извивка на бузата ѝ. — Ама да не вземете да го изгубите.

Изгледах медала, след това изгледах и Фухи. Вече ми беше ясно защо бе настоявал толкова да дойда. Копелето е искал да ме мотивира, да ме ангажира в емоционално отношение, не само формално да си върша работата. Да се убедя, че госпожа Харис е човек от кръв и плът — добра, мила жена, но и отчаяна любеща майка, готова на всяка цена да се бори за спасението на рожбата си.

Целта е постигната, рекох си и тръгнах, и аз с насълзени очи.

ГЛАВА 64

Точно в девет без пет Питър Фурние излезе пред тунеловидния изход на студиото на Ен Би Си на Западна петдесета улица до Рокфелер Сентър.

— Чудесен беше, мили! — чу как изгука жена му Вики по отворения извънмял мобифон. — Направо не мога още да го повярвам. Сякаш съм сънувала. Седиш си там и си приказваш със самия Ал Роукър като със стар приятел. Аз да бях, сигурно щях да припадна. Чакай да ти дам момчетата.

— Тате, ти направо ги шашна! — похвали го Скот.

— Да. Кажи му, че нашият татко е най-най-готиният! — чу се как от другия край на стаята се провикна и Майк.

— Благодаря, момчета. И аз ви обичам. Ще ви разправам подробности, като се прибера в хотела — каза Питър.

Смееше се доволно, докато затваряше мобифона. Наистина хубаво се представи. Очакваше да се притесни от това, че се появява на живо по национална телевизия, но в мига, в който светна червената лампичка, се почувства идеално, като човек, който е спокоен и който владее нещата. Открай време беше убеден, че ще изглежда съвсем добре по телевизията. Сега го доказа. В някой друг живот може би щеше да се прояви като актьор или водещ на телевизионно токшоу. Нито хубост му липсваше, нито очарование.

Да си убеден, че притежаваш най-голямата пишка сред присъстващите, дали е признак на нарцисизъм? — запита се. — Няма значение в коя стая? Във всяка една стая?

Обикновено се стремеше да минава ниско, под радара, но в случая бе рискувал пресметливо, тъй като ставаше дума за сериозен бизнес.

Един от членовете на роднинската група на жертвите, възрастният мултимилionер от Палм Бийч, Арти Тиволи, бе собственик на хотелска верига. А след като се беше сприятелил с побелелия джентълмен с бездънните джобове, Питър го бе увещал да погледне сериозно на участието си в търга за единственото и доста

занемарено голф игрище в Кий Уест с перспективата да го превърне в огромен луксозен курорт.

От една година се бе хванал с фирмата на Арти, „Тиволи Груп“, да я представя на „подходящите“ членове на градския съвет и на комисията по териториално устройство. И ако всичко станеше така, както го беше замислил, Питър щеше да излезе от цялата история с яка, седемцифрена печалба. Най-голямата в живота му. Поне от изкараните със законни средства.

Така че участието му в „Гудей Шоу“ всъщност нямаше абсолютно никаква връзка с желанието му да измести главния водач Мат Лауър, нито със страданието му по преждевременно напусналата го половинка Дженийн. И активността му в групата на роднините на жертвите, и справедливият му гняв спрямо Джъстин Харис, изразен по национална телевизия, бяха все заради Арти, чиято единствена дъщеря била убита от Десантчика през 1991 г.

Все още развълнуван, Питър огледа хаотичния водовъртеж, наречен „централен Манхатън“ и състоящ се от паркираци на заден ход камиони със стока и надуващи клаксоните си паркирали в два реда таксите. Настъпил бе сутрешният час пик и достойни за някой рок концерт тълпи от бизнесмени и строителни работници с каски минаваха забързани покрай него в двете посоки по пещероподобната странична улица.

Нещастници клетки, рече си. Хубаво де, отивайте да бачкате, наплашени крепостници. Заминавайте!

Независимо че снимките от мобифона му на нищо не приличаха, реши все пак да щракне няколко, за да има какво да покаже на децата. Засне прочутия вход на телевизионното студио, един минаващ полицай на кон и някакъв велокуриер, запалил цигара на отсрещната страна на улицата.

Тъкмо се канеше да снима и гълъба, кълвящ поничка в канавката, когато някаква блондинка му се мярна на източния ъгъл на сградата до Рокфелер Сентър. Снажната красавица беше типична нюйоркчанка: млечнобели дълги бедра, намахана походка и боядисана в скъп фризьорски салон платинена коса.

В този момент блондинката се огледа за приближаващи отдясно коли, а ведрата усмивка на Питър помръкна и той свали телефона.

Не му оставаше друго, освен да наблюдава безмълвно как покойната му съпруга Дженийн пресичаше улицата.

ГЛАВА 65

— По дяволите! — изругах, като видях колко е часът, а аз още вземах завоя към Пето Авеню. Отдавна трябваше да съм на път за аерогарата. Сега на чакащия ме пред офиса шофьор щеше да му се наложи да настъпва газта до дупка и евентуално да мине няколко пъти на червено, ако исках да стигна навреме до „Кенеди“.

Понечих да му звънна да се върне на Пето, но предвид лудите задръствания в този час реших, че е абсолютно безсмислено и че може би аз ще стигна пеш до него много по-бързо.

Набирах постепенно скорост, но докато пресичах към източната страна на улицата, айфонът ми издрънка предупредително, че имам нов есемес.

Погледнах екрана с ужас да не ме забави още нещо, но въздъхнах с облекчение, когато установих, че е от Ем.

Че от кой друг може да е? Почти си я представях как тайно ми текства през първия си свободен час в библиотеката на „Бриърли“, с разтворени отпред ѝ учебници и скрит под чина джиесем.

Изкарах съобщението ѝ на екрана: „Уиллсссъъннн!“ И се разсмях при цялото си бързане. И то на глас. Понеже ставаше дума за най-тъпия и безспорно най-любимия ни момент от филма „Корабокрушенецът“, в който попадналият на самотен остров Том Ханкс се сприятелява не с каквото и да било, а с волейболна топка от марката „Уилсън“. Оттам и една от любимите ни закачки, нещо като „добрутро“. Поначало с Ема по цял ден си текствахме разни такива наши си шеги.

И пак предупредителна мелодийка, че имам още един есемес.

„Най-скапаната банда на 80-те години? — питаше ме Ем. — «РЕО Спийдуагън»?“

Но понеже лично бях преживяла този период, нямаше как да не изразя несъгласието си.

„Почти — писах ѝ както крачех към офиса. Доста муден процес за човек над шестнайсетгодишна възраст. — «Кълчър Кълб». Имаха

хит с «Наистина ли искаш да ме заболи». И отговорът гласеше: «да». Ако не ми вярваш, потърси в «Гугъл» «Бой Джордж».“

„Чудесно — отвърна ми Ем, преди да бях успяла да щракна с пръсти. — Най-тъп цитат от филм! «Играта на играчките»: Това не е летене, а стилно падане.“

„На какво всъщност е способен един космически рейнджър?“ — успях и аз доста бързичко да ѝ отвърна.

Ем можеше да се гордее с мен. И прибрах айфона, като усетих насъбралата се в гърлото ми буца. Само след миг вече ревах. Крачех покрай магазините за туристите, магазините за куфари и чанти и безбожно скъпите пицарии по Пето Авеню и се съдирах от рев.

Понеже изведнъж си дадох сметка, че Ем всъщност няма да има за какво да се гордее с мен.

Какво ли мнение ще има за мен, след като всичко излезе наяве? — пръхтях аз в ревера на шлифера ми, имитация на „Бърбъри“. Когато установи, че откакто е проходила, не съм спряла да я лъжа? Че съм една пълна измама? Че заради мен е загинал човек?

Кого, в крайна сметка, се мъчех да заблудя? Какво ме караше да се лъжа, че ще успея само за една седмица да реабилитирам Харис, като в същото време не допусна да се разпилее колодата от 52 карти? Дори за изключително творческа натура като моя милост това би било почти непостижимо. Избягнала бях единия куршум при Рокфелер Сентър, но този бе само началото. А колкото повече затъвах, на толкова по-голям риск щях да се изложя. Какво изобщо си мислех, че правя? Скрила бях един дяволски голям скелет в килера си, а сега се канех да пъхна ключа и да го отворя.

И пак иззвъняване за есемес.

„В ботуша ми има змия“ — гласеше поредният цитат от „Играта на играчките“.

Змията е по-скоро в семейството ти, рекох си и изгледах тъжно телефона.

ГЛАВА 66

Питър се придвижваше безпрепятствено през тълпата по Пето Авеню и успяваше въпреки часа пик да не изостава на повече от половин пряка от Дженийн.

Не можеше обаче да реши кое го беше изненадало по-силно: това, че Дженийн е всъщност жива, или невероятният начин, по който бе съхранила хубостта си. На колко трябваше да е сега? На четирийсет? А как стилно се бе облякла, какво самочувствие излъчваше, каква царствена фигура бе успяла да запази. Жива Одри Хепбърн от „Закуска в Тифани“.

Макар да я беше мярнал само за миг, Питър беше стопроцентово убеден, че е тя. Без капка съмнение. И че е същата жена, която бе видял и на бейзболния мач с „Янкис“.

Съвпаденията не бяха в състояние да го учудят, колкото и невероятни да бяха. Той наблюдаваше най-внимателно всичко около себе си и помнеше всяко нещо и всеки човек, когото е видял. Особено лицата. При неговия стил на работа едно забравено лице можеше да му коства живота.

И на петдесет години пазеше остротата на сетивата и инстинктите си. Браво, Дженийн, рече си, докато я следеше. Малцина на този свят можеха да се похвалят, че са прекарвали Питър Фурние.

Като се замисля всъщност, Дженийн, разсъждаваше Питър, освен теб май други няма.

Затича се да не я изпусне, след като на следващия ъгъл тя свърна вляво. На две преки оттам на изток потъналата в сенки пряка свършваше пред една масивна и мръсна стара сграда: централната нюйоркска гара. Беше посетил тази забележителност със семейството си още в деня на пристигането им.

Тунели, отчитааше наум. Мрак, високоскоростни влакове, тълпи. Място, където вечно има нещастни случаи. Или случайни прояви на насилие.

В кобура над глезена си носеше малкия резервен полицейски глок, но нямаше начин да прибегне до него, тъй като гарата гъмжеше

от ченгета от отдела за борба с тероризма.

Щеше да му се наложи да прибегне до незаконната къса палка с пружина, която носеше плътно под колана си отзад още от времето в бостънското управление, или до ножа на катарамата на колана му. Ножа поне можеше да извади и да прибере обратно с бързината на фокусник. Колкото да ѝ клъцне бедрената вена и да си продължи по пътя. Започна даже да си го представя как точно ще стане. Без никакъв очен контакт. Минава ѝ отстрани, ръга я с ножа и срязва вената.

От самата мисъл изпита точно толкова удоволствие, колкото дърводелецът, когато удря с чук пирона. За никаква радост не можеше да става дума. Всичко си беше една чиста необходимост, за да подсигури бизнеса си, печалбите си. Та да не би да е някое животно? Напротив, той е един от рядко срещащите се мъже, които по рождение не се боят да използват това толкова ефикасно оръжие, наречено „насилие“.

Някаква нега изпълни гърдите му, като се сети за щурата романтика, която бе преживял съвместно с Дженийн. За вида ѝ на излизане от залива, със стичаща се по загорялото ѝ невероятно тяло вода. За станалото класика приложение на мегафона пред вратата на банята. За остриите като нож ръбове, които правеше по униформените му ризи.

Безспорно тя му беше най-любимата от всичките му покойни жени.

Но на слизане по леко наклонената улица към централната гара Питър тъжно въртеше глава при мисълта за избягалата му жена.

— Чудесно си живеехме с теб, русалчице, нали? — шепнеше си, без да откъсва очи от гърба на модния ѝ пролетен шлифер с цвят на слонова кост.

Колко жалко!

ГЛАВА 67

Докато стана време да свърна от Вандербилт Авеню в централната гара, бях успяла да поогранича рухването. А когато стъпих на западното мраморно стълбище над главната зала, бях спряла и сълзите.

Гледката винаги ме е поразявала: и кремавият мрамор, и прочутите прозорци с размер на цунами, и стенописът със съзвездията върху масивния зелен таван.

А всеки път, когато вървах през цялата тази старинна елегантност в делово облекло, винаги се чувствах класна, истинска нюйоркчанка. И често си въобразявах, че съм част от някой стар филм — че съм Ева Мари Сейнт например в „Север-северозапад“.

Трийсет секунди по-късно бях вече прекосила просторното, приличащо на катедрала място и крачех по дългия коридор, който извежда на Лексингтън Авеню. Магазин до магазин и от двете ми страни: бижутерия, бутик, зала за лъскане на обувки, кафене „Старбъкс“. Появата на нов поток народ, устремил се по коридора към стълбището за линиите на метрото под Лексингтън Авеню, ме принуди да свърна плътно вляво. Но, изглежда, не толкова, колкото е трябвало. Причерня ми от болка, когато през десния ми крак мина някакъв уолстрийтски глупак в раиран костюм.

Имах чувството, че ми е отрязал пръстите на крака, та чак се облегнах на стената в претъпкания пасаж и си събух обувката да ги преброя.

— Моля, моля, извинен си — викнах и от яд, и от болка.

Само дето ядът ми мигновено се изпари. И болката в крака изчезна, напълно забравена.

На устието на гъмжащия коридор стоеше висок мъж — хубавец с къса прошарена коса и сини очи. Възправил се бе като скала посред човешкия поток и беше вперил погледа си в мен.

Откъснах очи и набутах крак в обувката. Накуцвайки и заслепена от страх, се насочих към изхода, откъдето преминах във финален спринт.

Не може да бъде. Не трябва да бъде. Обаче беше.
Факт, че Питър най-после ме бе открил.

ГЛАВА 68

Дявол да го вземе, рече си Питър и се прилепи към стената досами телефонния автомат. Прекалено много бе скъсил дистанцията. А Дженийн спря. И погледна назад. Дали го видя? Трудно беше да се каже при цялата тази милиардна тълпа, която ги разделяше. Но не можеше и да го изключи напълно.

Идеше му да се ритне отзад. След толкова години най-малкото, което Дженийн би очаквала, бе появата му. Елементът на изненадата би бил от критично значение. Но той се беше приближил на прекалено късо разстояние и беше провалил замисъла си.

Как можа да го допусне? Къде отидоха хладнокръвието, търпението и въздържаността, с които толкова се гордееше?

Но каквото станало — станало. Трябваше да се махне от там.

Преброи до три, после погледна назад към просторната зала. Имаше вероятност тя да е влязла във входа за метрото вдясно, но секунда след това му се стори, че мярна дреха с цвета на слонова кост да минава през далечния уличен изход.

Мамка й... Ама тя наистина ли излезе от гарата? Той се затича подире й. Да не би просто да я е прекосила за по-бързо? И изобщо да не е мислела да се качва на влак?

— Ало, по-спокойно! — скара му се някой.

Питър извърна глава. На входа на магазин за видео техника стоеше нюйоркски полицаи в пълен комплект антитерористична екипировка, включително бронезилетка и карабина М-16. Огледа Питър най-подробно от глава до пети. Не че той имаше нужда да го оглеждат толкова подробно. Особено пък сега. Вместо да покаже на полицаия среден пръст, както му идеше отвътре, Питър моментално намали ход и махна извинително с ръка на колегата си.

Силното слънце на Лексингтън Авеню го накара да присвие очи. Огледа се наляво, надясно, насреща през широката улица, задръстена от доставящи стока камиони, автобуси и жълти таксита. После погледна към извисилия се право отпред му Крайслър Билдинг.

Но в нито една от всички посоки не откри светло палто. Одри Хепбърн си беше вдигнала чуковете. Само защото бе отместил погледа си за някакви си пет секунди.

Ето това му е лошото на тоя бесен град! — помисли си ядосано. Прекалено много дупки имаше, в които да се крият плъховете. Сто на сто го бе видяла.

А Дженийн беше безследно изчезнала.

ГЛАВА 69

Това не беше никаква случайност.

Стоях права до високата маса зад витрината на претъпканото гарово кафене на „Старбъкс“.

И облята в пот, се мъчех да не хипервентилирам.

Питър? Тук? Сега? Как е възможно?

Нямах представа. Трудно ми беше да дишам, камо ли да разсъждавам.

През времето, през което не оглеждах Лексингтън Авеню, главата ми се извъръщаше към страничната витрина на кафенето и страничната му врата, която водеше към гаровия пасаж. Бях решила, че ако Питър влезе от там, ще надам писък и ще хукна през вратата към главната гарова зала с надеждата да привлече вниманието на някой от полицаите антитерористи. Треперех като сгащен заек.

Още не бях стигнала до Кий Уест, а ето че вече играех на криеница, в която наградата бе животът ми.

Да не би пък да съм почнала да страдам от някаква параноя, рекох си и не преставах да оглеждам през витрината минаващите лица. Ами ако някой просто ми е заприличал на Питър? Все пак сега, когато съм на път за Кий Уест, Питър, естествено, е на челно място в мислите ми, да не говорим, че е заседнал и в подсъзнанието ми. Колко му трябва на свръх стресирания ми мозък да стигне до погрешно заключение?

Ами ако не е така?!

Трябваше да действам. Хвърлих поглед към „Лексингтън“. Дори видях лимузината, която ме чакаше с работещ двигател пред офиса. Бръкнах в чантата и изрових визитката, която шофьорът — изключително приятен мъж от Карибите на име Кен — ми беше дал.

— Ааа... господин Кен ли е? — попитах по мобифона. — Обажда се Нина Блум. Успяхте ли да вземете преписката от офиса ми?

— Вече е на предната седалка до мен.

— Чудесно. А виждате ли кафенето на „Старбъкс“ на западната страна на „Лексингтън“ малко пред вас? Седнала съм до самата

витрина. Ще можете ли да направите обратен завой и да ме вземете?

— Тръгвам.

— Благодаря ви, господин Кен — рекох му лично, след като се втурнах през тротоара и се пъгнах светкавично в колата само десетина секунди по-късно. Слава тебе, господи, че си създал клетъчните телефони.

Заклучих вратата, после залегнах върху седалката. В огледалото за обратно виждане господин Кен ме изгледа с вдигната въпросително вежда.

— Да не сте си забравили кафето, госпожо Блум? — попита с напевния си акцент.

— Не. Изпих го. Благодаря — излъгах го и надникнах крадешком през стъклото. — Моля ви, тръгвайте веднага за аерогара „Кенеди“, господин Кен.

И се скатах още по-ниско на седалката. Не посмях дори да дишам, докато господин Кен не настъпи педала за газта.

ГЛАВА 70

Питър оглеждаше лицата на минувачите на ъгъла на Четирийсет и втора улица и „Лексингтън“. Сканираше тревожно невероятно оживеното движение пред входа на централната гара. Нищо. Никакъв шлифер с цвят слонова кост. И на отсрещния тротоар го нямаше. Изложил се беше. Оставил бе плъха да се навре в дупката си.

Ама че провал! Да я намери, а после пак да я изпусне.

Както се ругаеше от яд, в главата му изникна стар спомен. От първия и единствен лов с лъкове, на който го беше завел баща му, когато беше седемгодишен. Отбил се беше да се изпикае в гората и изведнъж на три метра пред себе си видя огромна черна мечка. Докато се сети да извика, от съставния лък на баща му се чу глух звук и една стрела се заби в мечото око. Животното рухна като посечено.

Баща му слезе от укритието и коленичи над падналото чудовище, душейки жадно аромата на кръвта му като надвесил се над тенджерата готвач. Питър насмалко да се напикае, когато баща му го сграбчи неочаквано и натика лицето му в смъртно ранената мечка, право в окървавената ѝ черна муцуна.

— Това е животът — рече шантавото пияно копеле на своя канадски френски акцент. — Или ти — мечката, или тя тебе. Изборът е твой, нали ме разбираш?

Абсолютно, помисли си Питър.

Поне вече знаеше, че Дженийн живее в Ню Йорк и че работи някъде близо до гарата. По дяволите, стигаше му дори само това, да знае, че е още жива. Нямаше и капка съмнение, че някой ден ще я стигне; въпросът по-скоро беше кога.

Телефонът му иззвъня. На екранчето се появи името на жена му Вики.

Оглеждаше безбройните прозорци на фона на клаксоните от уличното движение, гневът му затихваше, а мястото му заемаше естественото, хладнокръвно търпение на ловеца.

„Не се притеснявай, тате, все някак си ще я гепя тая мечка — каза си наум Питър и включи телефона. — Винаги съм успявал. И

никога няма да се проваля.“

ЧЕТВЪРТА КНИГА
БЛУДНАТА СЪПРУГА СЕ ЗАВРЪЩА

ГЛАВА 71

Нямах представа колко беше часът, когато сепнато се събудих и успях да разпиля протоколите от съдебните заседания по делото на Джъстин Харис.

Намирах се в притеснително малък самолет, за петдесет пътници, на който се бях качила след едночасовия престой на летището в Атланта.

Събрах книгата по делото на Харис и погледнах през илюминаторчето да видя скоро ли ще стигнем. Отдолу се виждаше само вода — сребриста и лъскава като фолио под жарките южни лъчи на слънцето.

А бъркотията в стомаха ми се надигна наново, без да чака и секунда.

Та така светеше слънцето над Флорида. Над Кий Уест.

Доколко бях в безопасност? Питър дали бе останал в Ню Йорк? Нямах представа.

Звукът на гонг по уредбата ме накара да вдигна глава. Стюардесата обяви, че до кацането ни остават петнайсетина минути. Свестният на вид светлокож петдесетгодишен мъж от другата страна на пътеката ми се усмихна. Беше по бермуди и сиво горнище от анцуг с емблемата на Нюйоркския университет и имаше къдрава светлоруса коса.

Беше австралиец и бе силно наквасен. Всичко това ми беше известно от опита му да ме свали, докато чакахме да ни отведат до самолетчето в Атланта. При по-други обстоятелства сигурно нямаше да се възпротивя особено. Едно питие никак нямаше да ми се отрази зле.

— Да прием за рая — размаха с излишна театралност пластмасовата си чашка Дънди Крокодила.

Само му се усмихнах възпитано и извърнах глава.

В моя случай може по-скоро да говорим за изгубения рай, рекох си и пак се зазяпах през прозорчето. И успях да различа очертанията на голяма структура. Повдигна ми се, ушите ми писнаха от

напрежение и съдържанието на стомаха ми понечи да излезе навън. Блузата прилепна на потния ми гръб и изведнъж ми се стори, че съм не в петдесетместен самолет, а в ковчег, който се свива около мен и възнамерява жива да ме закопае.

Структурата, която бях мярнала, бе презморското шосе — същото онова, на което преди близо двайсет години насмалко да стана жертва на Десантчика. И като че това не бе достатъчно да ме докара до инфаркт, под снижавация се самолет започнаха да блещукат рибарска яхта подир рибарска яхта — до една точни копия на оня „Стингрей“, който Питър притежаваше.

Не биваше да идвам, заповтарях си ужасена. Голяма глупост правя. За какво ми е да се връщам в този ад, от който успях да се отърва?

— Ох, миличка, на вас май ви прилоша — взе да реди загрижено до ухото ми стюардесата — ниска набита блондинка на петдесет и нещо. — По лицето ви съдя. Но не се притеснявайте. На всекиго може да му прилошее. Дори и на мен ми се е случвало. Мога ли с нещо да ви помогна?

Предайте на пилота да се връща обратно, идеше ми да й кажа. Но дали и това щеше да промени нещата? Нима все още имаше място, където да мога да се скрия?

Шумът от кесията за повръщане, която тя разтвори, се сля с този от спускането на колесниците. Усетих как машината потръпна, когато се застопориха. А аз с отвратително усилващ се и продължителен звук върнах на авиолинията безплатните й печени в мед фъстъци и диетичната кола. Когато повторно погледнах отгатык пътеката, забелязах, че австралийският ми ухагор старателно изучаваше рекламното списание.

Фантастично, рекох си и обърсах уста със салфетката.

На това му се вика да се приземиш в крачка.

ГЛАВА 72

Наплисках с вода лицето си и леко ми помина, преди да тръгна надолу по стълбичката на миниатюрния самолет. Скромното летище на Кий Уест си беше все същото: мудро и обветрено, като хамалите, които обработваха багажа на пътниците. А отвъд телената мрежа на оградата продължаваха да блещукат примамливо и успокояващо кристалночистите води на океана.

Успях да откъсна погледа си и се присъединих към опашката от засмени, готови да купонясват млади хора от бизнеса. С тази разлика, че аз не идвах на почивка. А на нещо като самоубийствена мисия. Свърши си работата, и дим да те няма, рекох си.

— Госпожице? — На тротоара пред аерогарата някакъв черен тип с баскетболен ръст, черни авиаторски очила и зелена пластмасова козирка ме докосна по лакътя.

Боже мили, да не би вече да ме разпознаха?

— Какво има? — озъбих му се.

— Да се нуждаете от такси до хотела ви? — попита ме наежен той и посочи колата зад гърба си.

Само пет минути по-късно спряхме пред „Хаят“. Платих му, дадох му и бакшиш и се втурнах към фойето така, сякаш паркингът на хотела се обстрелваше от снайперисти.

Едрата чернокожа администраторка се усмихна любезно още при влизането ми.

— Нина Блум? — рече, след като прочете името на кредитната ми карта. — Допреди секунди разговарях по телефона за вас.

Какво?

— Обадиха се от фирмата ви да ви дадем по-люксов стая. Изглежда, много ви ценят. По този повод ви преместихме в един от мансардните ни апартаменти.

Едва след като дадох бакшиш на пиколото и заключих подире му вратата, за пръв път от сутринта усетих, че дишам. Апартаментчето не беше никак зле. Южняшки плажен шик. Бяла кожена мебел, черни кварцови повърхности, модерни картини в неонов цвят. Отвъд

плъзгащата се стъклена врата на терасата към апартамента, декорирана с ръчно изработени мексикански подови плочи, ме чакаше огромен бял шезлонг, върху който пишеше името ми.

Върху плота на барчето пък имаше огромна кошница с дарове от хотела: тропически цветя, шоколадови бонбони „Годайва“, та дори и двулитрова бутилка в оранжево и зелено с шампанско „Въов Клико“.

„Благодаря ти, че се захвана с нещо достойно, малката. Хич не ги жали!“ гласеше посланието от шефа ми.

Е, поне на един човек бях създала радост.

В едно от хотелските списания пишеше за предстоящото отбелязване на независимостта на Рапановата република (както местните хора наричат шеговито Кий Уест). Програмата включваше надбягвания с легла на колела по Дювал Стрийт и — задължително — яко плюскане. Кое то може би нямаше да е никак зле. Питър и колегите му полицаи би трябвало да са прекалено заети с необичайно големия наплив от туристи.

Тръшнах се на ниското диванче от бяла кожа и звъннах на Ема.

— Пристигнах — рекох. — Но съм адски скапана.

— Че как иначе, мамо? Направо ти съчувствам. И ти пожелавам приятна командировка в Кий Уест. Само се пази да не си изметнеш някой прешлен, докато танцуваш лимбо рок по нощите.

Завъртях глава. Явно не знаеше за какво става дума. Нямаше си представа колко копнеех да се махна от това място, да хукна веднага обратно към летището и да се прибера у дома.

— А и вие с Габи гледайте да го давате по-кратко, мамина умнице. Обичам те, Уилсън. До утре.

След като свърших с нея, дадох поръчка да ме свържат с адвокатата на Харис, Чарлс Бейлър, чиято кантора се предполагаше да посетя на следващия ден. Никакъв отговор. Аз пък какво друго очаквах? И тъкмо се канех да вляза да си взема душ, когато забелязах багрите на залеза върху невероятното електриковосиньо небе.

И пак завъртях унило глава при спомена как купонясвахме на Малъри Скуеър по време на последния ни залез през онази отдавнашна пролетна ваканция. Как танцувах и припявах на Боб Марли и в действителност вярвах, че ми предстои вечно щастие и безгрижие. Колко наивна съм била.

Въпреки спомена и противно на установената ми практика да не смесвам работата с удоволствията, реших да изнеса на терасата бутилката шампанско и една водна чаша. Защото надали някой на този свят се нуждаеше повече от нещо за пиене в този момент, отколкото аз.

Но като поразмислих, реших, че чаша всъщност не ми е нужна, и се запътих към шезлонга само с бутилката, чието фолио около тапата бях вече разкъсала.

ГЛАВА 73

Офисът на Чарлс Бейлър се помещаваше на Тери Лейн, само на една пряка по на юг от дома на Хемингуей в Стария град. Така че точно в девет в петък сутринта натиснах с лакът входния му звънец, с кутия понички от „Дънкин Донътс“ в едната ръка и кутия с кафе в другата.

Докато чаках, иззад къщата до ушите ми долетя вой от електрически трион. На предната веранда до очукани кислородни бутилки за акваланг лежеше захвърлен ръждясал велосипед. Що за адвокатска кантора, рекох си. Щом воят от триона спря, оставих кафето и задумках с юмрук по вратата.

Само след минута ми отвори недоспал, гол до кръста мъж със солиден тен, със зелена кърпа около врата, предпазни очила и дихателна маска. Избърса длани о единственото облекло, което се виждаше — срязаните му джинси.

— Кво има?

— Търся Чарлс Бейлър, адвокатата — рекох.

— Няма го в момента — ухили се оня като малоумен и свали маската. — Аз съм Чарли Бейлър дърводелецът. С какво мога да съм ви полезен?

Едва се въздържах да не забеля очи. Ох, пак ли на остроумник попаднах?

— Казвам се Нина Блум, от „Скот, Максвел енд Бонд“. Назначиха ме да ви помогна с делото на Джъстин Харис. Поне дузина съобщения съм ви пратила досега.

— Боже мой, кълна се в банджото си — отвърна Бейлър с превзет селски акцент. — Значи, „Мис Нью Йорк Сити“ е дошла да понаучи селския келеш как се адвокатства. Щото вече получих всичките съобщения и от вас, и от благородната ви „Мисия реабилитация“. А вие моите имейли не получихте ли? Че много мерси, ама нямам нужда от вас? Моят клиент е в компетентни ръце. Я си погледнете блекбърито. Съобщението ми, доколкото си спомням, беше

озаглавено „Що не гушнете някое дърво?“. Жалко. Сега ще трябва сама да си изпием всичкото това кафе. Чао.

Ама че самовлюбен фукльо, мина ми през ум. И когато той понечи да ми затвори вратата под носа, пузнах кутията с поничките и с воле я шутирах през процепа.

Дошла бях по куп поводи. Но не и да се ебават с мен.

— Компетентни ръце, а? — викнах и изгледах с болка съсипаните понички. — И върху какво работите там отзад, господин Бейлър? Върху ковчега на Харис ли?

Мъжът сне кърпата от врата си и прокара пръсти през русата си коса. Макар да беше на четирийсет и нещо, слабото му кафяво, обветрено лице все още бе някак си момчешко. Приличаше повече на паркостроител, отколкото на адвокат. С очи със същия онзи цвят, който снощи притежаваше небето над хотелския ми балкон, но в случая това беше без значение.

— Ковчега на Харис ли? — захили се насреца ми. — Жестоко казано, маце. Проклет да съм, ако не почвам вече да те харесвам. Викай ми Чарли. Кога ще сменят името на фирмата ти на „Скот, Максвел и Бездушната кучка“?

Задържах погледа му, после и аз за пръв път се усмигнах.

— Покани ме и ще можем да го обсъдим, Чарли.

ГЛАВА 74

Половината дом на адвокатата беше истинска красота: златисто, лакирано чамово дюшеме; напълно възстановен старовремски извит стълбищен парапет; бяло кухненско обзавеждане върху бял мрамор, сякаш изписано от страниците на „Архитектурен Дайджест“. Другата половина, разнебитена, с напукани гипсови стени и препълнена с кофи лепило за фугиране, ми напомняше поразително на наркоманско свърталище.

За мой късмет бях преведена набързо през строителния обект в изискано обзаведен и облицован с ламперия офис току зад самата кухня.

Чарли пусна едва спасената кутия с поничките върху безупречното си бюро и извади от минихладилника голям кен „Хайнекен“.

— Да не ти е свършил портокаловият сок? — попитах и погледнах многозначително часовника си.

— В Кий Уест това минава за портокалов сок — отвърна Чарли, отпусти кена и отпи от бирата.

Насмалко да припадна, като видях окачената в рамка на стената диплома по право от Харвард, с малка почетна лента „с високо отличие“, минаваща на диагонал през долния ѝ десен ъгъл.

— Внушителна е, нали? — попита Чарли, докато се полюляваше напред-назад на стола си. — Само шест десети не ми стигнаха за „с пълно отличие“. Аз всъщност имах мерака да уча в Йейл, но отборът им по ръग्би направо се скапа предната година. — Отпи яка глътка, оригна се и се пресегна за една смачкана поничка.

— И какво търсиш тук? — попитах.

— „Хората разправят, че е по вина на жена“ — пропя той с пълна уста. — Но само аз знам...

— Млъкни, ако обичаш.

— Добре — съгласи се той, дъвчейки. — Като при всички останали, и при мен нещата вървяха все надолу, на юг, докато накрая нямаше къде по на юг да отиде човек. Този имот всъщност ми е

наследство от дядо ми. Бил е тексаски нефтаджия. И го е спечелил на покер, когато бил на седемдесет години. Според фамилната легенда дошъл тук, огледал го и пратил телеграма: „При добро стечение на обстоятелствата повече трезвен няма да ме видите“.

— Трогателна история — рекох.

— Така или иначе, наследих го преди няколко години заедно с прашния му сандък с инструменти. И след като възстановя някогашната хубост на тая кукличка, нямам представа с какво ще се занимавам. Един мой приятел бачка в „Хоум енд Гардън Телевижън“^[1] и разправя, че какъвто съм як и готин, веднага щели да ме лапнат за някоя тяхна поредица. А там нали знаеш как плащат?

— Много си стар за там.

Дояде поничката си с още една яка глътка бира и изръмжа:

— Никому не казвай, но имам и амбицията да стана новия Джон Гришам или Ърнест Хемингуей. Ти ходи ли до къщата музей на Папа? Знаеш ли, че някои от котките там са с по шест пръста?

— А ти знаеш ли, че Хемингуей си е пръснал черепа с ловна пушка? — прекъснах го. — Много забавно ми е да си гукаме, но се налага да се заемем с делото на Харис. Имам преписката, но искам да чуя от теб, накратко, къде е станала грешката.

— Най-накратко — рече Чарли, — според мен грешката е станала в мига, в който ченгетата са му казали: „Ей, Харис, имаш правото на адвокатска защита“, а Харис пропуснал да попита: „Къде ви е телефонът?“. — Облегна се назад върху въртящия се стол и закрепил кена върху голия си гръден кош. — Харис се е превърнал в най-големия си собствен кошмар. Първо казал на ченгетата, че не познава Фостър. Лъжа нумеро уно. После, като му представили ДНК анализа, си спомнил, че правили секс по взаимно съгласие в затвора, където той работел на щат, а тя — на доброволни начала. И описал студентката по музика със специална стипендия като „жива полова откачалка“, край на цитата. Как обичала да го шамаросва и да го дере с нокти и той да я закопчава с белезници, преди да се чукат в килера на чистача. И, според него, точно така станало и сутринта, когато се явила за последен път на работа, преди да изчезне. Освен това твърди, че след като му изтекла смяната, прекарал целия ден с друга жена, с годеницата си, в Аквариума в Маями. Но когато полицията проверила алибито му, годеницата напълно го отрекла.

— Глупости — рекох.

— И то на едри търкалета, на клечка — каза Чарли. — Тъкмо затова моята благоприлична фирма ми повери делото, след като първият му адвокат бе лишен от права заради това, че мамел клиентите си по сделки с недвижимости. Щото и аз, като теб, в началото бях съвсем тъп и вярвах на Харис. Поне дотолкова, че да се съгласяя делото му да влезе в съда.

— И как се развиха нещата в съда?

— Развиха се до положение, в което журито изключи тотално възможността беден чернокож охранител в затвор да прави секс по взаимно съгласие с доброволно работеща там ангеловидна бяла студентка. Майката на Фостър седеше на най-първия ред и се свиваше и разплакваше при всяко споменаване на идеята, че дъщеря ѝ и Харис може да са били заедно. И самото жури отказа да изкльопа подобна вероятност. И му го заби до дупка: углавно убийство.

Чарли се прозя и облиза останалия по пръстите му крем от поничката.

— А аз напуснах фирмата през следващата година. Просто не можах да понеса тази мисъл. Това е. Казано накратко. И заплатих с почти всичко, което притежавах, за усилията ми да изкарам Харис от тази дупка. Така че не мога да разбера как си представяш, че само за една седмица ще успееш.

— И аз не знам — изправих се, — но поне възнамерявам да направя нещо, за което може и да не си се сетил през последната година.

— А именно? — наостри слух Чарли.

— Ще вложа всичките си шибани умения.

[1] Канадско-американска ТВ мрежа, специализирана в предавания от рода на „Направи си сам“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 75

Чартърния ми полет се приземи едва в четири следобед в Рейфърд, където Харис бе в една от килиите за осъдените на смърт.

А Рейфърд се намира в северната част на Флорида, близо до Джаксънвил — най-далечната точка от Кий Уест, до която можеш да стигнеш, без да напускаш границите на щата. Чарли бил споменал по някое време на Харис, че може би щяло да е по-разумно да си наеме някой местен защитник, но Харис категорично отказал.

Или Чарли, или никой, рекъл. Коего ме накара да се усъмня силно в способностите на Харис да оценява трезво нещата.

На влизане в силно охранявания затвор минах покрай групичка млади демонстранти, насядали по колите си, паркирани сред кафявата трева на отсрещната страна на шосето.

Тийнейджърка с вид на изоставено дете в старомодна басмена рокля на цветчета размаха насреща ми плакат: ПРЕМАХНЕТЕ СМЪРТНОТО НАКАЗАНИЕ. СВОБОДА ЗА ДЖЪСТИН ХАРИС!

Точно това се мъча да постигна, измърморих на път към бодливата тел, с която е ограден паркингът на затвора.

Кралските палми, подстриганият жив плет и варосаните сгради в традиционния стил на испанските мисии в Южна Калифорния придаваха на входа на „Рейфърд“ вид на курорт от деветнайсети век, а не на затвор.

Впечатлението ми обаче се изпари моментално щом стъпих вътре: интериорът бе декориран изключително с бетон и стомана. Автоматът на входа избръмча, а щракането на ключалката зад гърба ми буквално усетих с тялото, освен със слуха си. За пръв път ми се случваше да вляза в затвор. Онова, което показват във филмите, не успява ни най-малко да предаде деморализиращия ужас.

Отнякъде — отвсякъде — се чуват неясни викове, надути до макс телевизори, казанчета на тоалетни и блъскането на стомана о стомана.

Сетих се за онази отдавнашна нощ на плажа. За Рамон Пеня. За съдбата, от която бях избягала.

Но наистина ли ми се беше разминало? — запитах се. — Щом ми се стореше, че съм се отдалечила достатъчно, все нещо изскачаше от миналото ми, като блуждаещ огън, само че обратното.

След като влязох и обискираха чантата ми, един ням широкоплещест латино от охраната ме поведе по потискащ циментов коридор. Наложих се да изчакам цели два-сет минути, за да доведат и Джъстин Харис в определеното за свиждане с осъдените на смърт помещение. Белезниците на ръцете му бяха свързани с верига с букаите на краката му, а пазачът на всичко отгоре го закопча като някакво диво животно към желязната гривна, която стърчеше от пода до масата.

Освен това остана съвсем наблизо, да ни наблюдава съсредоточено от обратната страна на голям прозорец с армирано стъкло.

Първото ми впечатление от Джъстин Харис беше, че е по-едър, отколкото личеше на снимката от репортажа по „Фокс Нюз“. Поначало беше снажен мъж, надебелял от обездвижване, но масивните му рамене, ръце и гръден кош висяха към пода, сякаш центърът на тежестта му бе рухнал по някакъв начин. Седеше насреща ми, дишаше шумно и ме гледаше с празен поглед. Забелязах и цицината, която синееше върху остриганата му глава.

— Къде е Чарли? — попита по някое време. — Щото казаха, че адвокатът ми бил дошъл.

— Казвам се Нина Блум. Работя в една нийоркиска адвокатска фирма и съм тук със задачата да помогна на Чарли с твоя случай. Какво е това на главата ти?

— А, това ли? — ухили се глупаво и посочи цицината си. — Ударих се, докато карах водни ски.

Издишах отчаяно, но не сних погледа си от него. Оставаше ми само още една седмица живот, а той се напъваше да оригиналничи. Възможно ли е Харис да е в действителност невменяем? — запитах се.

— Знам, че не си извършил онова, за което са те осъдили, Джъстин — рекох тихо. — И съм дошла да ти помогна.

Стрели от гняв излетяха от внезапно разширилите се очи на Харис, та чак веригите му издрънчаха, когато тялото му се стегна.

— И защо си толкова сигурна, че не съм го извършил? Понеже съм чернокож, а ти си гласувала за Обама ли? Виж какво, рискувах

смело живота си в редовете на армейските рейнджъри по време на първата война с Ирак. А сега са тръгнали да затварят „Гуантанамо“. Що ти и приятелчетата ти от Американския съюз за граждански права не ме зарежете? Съсредоточете по-добре усилията си да освободите някой терорист.

— Известни са ми патриотичните ти чувства, Джъстин — рекох още по-тихо и извадих медала от чантата си.

— От къде го имаш? — вбеси се той.

— Майка ти ми го даде. Тук съм не само заради теб, а и заради нея.

Загледа медала. Пое дълбоко въздух и го задържа. Завъртя глава и набързо притвори очи, да спре бликналата сълза.

— Тук са езекутирали и серийния убиец Тед Бънди. Това известно ли ти е? — попита ме със свършено равен глас. — Електрическият стол е ей там, в дъното на коридора. Имало и нов, преносим, който бил на мое разположение, ако поискам. А по желание могат и венозно да ме убият. Лошото е, че преди няколко години нещо объркали, като не успели да намерят вената на човека. Та му останали трийсетсантиметрови белези от изгаряне с химикала и по двете ръце.

— Ще те измъкна от тук, Джъстин — рекох.

Изпусна въздуха от гърдите си, после ме изгледа продължително. Накрая ми се усмихна. Първата му истинска усмивка. Имаше правилно подредени зъби и трапчинки. За частица от секундата успях да доловя приликата с ухиления млад барабанчик на сцената на „Карнеги Хол“.

— Извинявай, дето се заядох за Обама. Не биваше да го казвам. — Притисна дланите си като за молитва. — Разбирам какво се мъчиш да постигнеш, госпожице Блум. И се възхищавам от намерението ти. Хубаво е да се мъчиш да помогнеш на останал без капка надежда човек. Имам чувството, че си добра душа, и ти благодаря за оказаното ми доверие. Но губернаторът на Флорида няма да разпорежи отлагане на изпълнението на присъдата ми. Сам се набутах в тая бъркотия и съм готов да поема последствията. Изживях каквото ми се полагаше от живота. Доста скапан се оказа. И сега му предстои да приключи.

— Погледни ме в очите — казах разпалено. — Не става дума за никакво отлагане. А за това да те измъкна от тук, Джъстин. Знам, че ДНК-то ти е от секс по взаимно съгласие с Тара Фостър и че годеницата ти е излъгала, че не си бил с нея. И смятам да го докажа.

Не си ли спомняш нещо поне мъничко, което би потвърдило алибито ти?

— Много приятно ми беше да си поговорим, Нина, но вече ми е време да се върна към книгите си — отвърна Джъстин и почука по армираното стъкло.

Но докато пазачът го отвеждаше, Джъстин внезапно се извърна.

— Чакай. Сетих се нещо.

— Какво? За какво се сети? — подскочих.

— Ако се чуеш с майка ми, предай й, че я обичам, че съм добре и че не желая да присъства на екзекуцията ми. Окей?

Кимнах и издишах насъбралия ми се въздух.

ГЛАВА 76

В девет часа в събота сутринта заварих Чарли да свири на електрическа хавайска китара, седнал на предната веранда на бунгалото си в Кий Уест. Имаше си и усилвател, и всичко необходимо. Местеше със затворени очи стъкления плъзгач по струните и се вживяваше в ритмичния блус, който изпълняваше.

И моментално отвори кървясалите си очи, щом се качих ядно на верандата и издърпах щепсела на усилвателя.

— Гледам, че не само писането те свързва с Папа Хемингуей.

Ритнах полупразния кашон с кенове „Хайнекен“ между краката му. Цяла нощ ли беше пил? Или само от сутринта?

— Е, как е Джъстин? Оптимист както винаги? — попита Чарли и най-после ме погледна след яка глътка от бирата, която му служеше за закуска. — Казах ли ти, че от „Тудей Шоу“ се обаждаха дали не искам да говоря по делото на Джъстин? Поисках разрешение от Джъстин, а той буквално побесня. В никакъв случай не можело. Не искам никой да го защитава. Писнало му да живее зад решетките, писнало му изобщо да живее, и точка. Е, как можеш да се бориш за живота на човек, който очевидно копнее да умре?

Чарли наистина се е скапал, затова свири блус, дадох си сметка. Имаше вид на изпаднал в депресия, освен дето беше и пиан. Изглежда, не само Джъстин чуваше тиктакането на часовника, отмерващ последните му секунди. Чарли винеше себе си за съдбата на Джъстин. За това, че не е успял да го опази.

Но най-лошото беше, че и той, като Джъстин, смяташе цялата работа за приключена. Тъкмо това трябваше да променя.

— Джъстин е толкова безнадежден, колкото и адвокатът му — рекох и размахвах под носа му дебелия преписка от съдебните протоколи заедно с разпечатките, които бях проучила предната вечер в хотела. — И това трябва да се промени мигновено. Трябва да постигнем пълен поврат в делото, Чарли. Длъжни сме да го огледаме най-подробно от всичките му страни. Нима си отписал правосъдието?

Чарли допи кена и го пусна празен върху пода на верандата.

— Живеем в свят, в който правосъдието е случайно, а невинността не гарантира никаква защита. От кого беше това? От Еврипид ли? Който и да го е казал, е бил умно копеле — заяви Чарли и отвори поредната бира.

Пресегнах се, сграбчих кена и го захвърлих извън терасата, след което седнах до Чарли.

— Известно ли ти е например — рекох и му посочих книгата, които носех, — че по време на задържането на Харис местните медии публикуват снимката му и го излагат на показ по телевизията? И че няколко редакционни статии в местния печат настояват за бързо правораздаване дори преди да е започнал самият процес? И че съдията категорично и безусловно е отхвърлил искането на предишния му адвокат делото да се премести в неутрално населено място в северната част на щата? И ти знаеш, и аз знам, че Чарли е бил осъден под натиска на общественото мнение.

— Точно върху това наблегнах при прякото обжалване по делото и в искането си за повторно разглеждане от щатския върховен съд, но нищо не се получи — отвърна Чарли. — Аз лично присъствах на делото, сладурано. Дори държах в ръцете си плика с бельото на Фостър и ДНК-то на Чарли. Сам си забих ножа с участието си в това дело. Какво ли не опитах. Представих и списък, дебел колкото телефонен указател, с имената на всички жители на Южна Флорида, които са служили във въздушнодесантни части, за да докажа колко косвени са уликите на прокуратурата, но никой не пожела да ми обърне внимание. Именно углавната присъда на Харис ме накара да се откажа от адвокатската професия. Противник съм на смъртното наказание.

— Но той не го е извършил! — креснах.

— И какво от това? — кресна на свой ред Чарли.

Имах чувството, че ще откача. С цената на какви ли не рискове бях дошла, за да спася един невинен човек, а сега срещях съпротива както от самия него, така и от адвоката му.

Заблъсках си главата да открия начин да вдъхновя Чарли. Без него нямаше да успея да се оправя. Поне ако не исках да разкрия онази опасна лъжа, наречена моя живот.

— А може и той да е бил. От къде си сигурна? Да не си била там? — заяде се Чарли.

— Вътрешно усещане — рекох.

— Ясно — процеди провалилият се адвокат от южните плажове и взе да настройва хавайската си китара. — Значи, освен с кучка адвокатка от Ню Йорк си имаме работа и с ясновидка.

— Ти никога ли в нищо не си вярвал? — попитах. — Ей така, не защото логиката го диктува, а просто защото вярваш с всеки квадратен сантиметър от тялото си? Защото аз точно така възприемам това дело.

Чарли поднесе нов кен към устата си. И въздъхна, преди да го свали.

— Достатъчно е само да вярваш, при което добрите феички ще напръскат с вълшебен пращец вратата на килията на Джъстин и тя ще изчезне — каза ядно и остави настрана китарата. — Добре. Печелиш. Така че ти е ред да ходиш да направиш по едно кафе, а аз през това време ще хвърля един поглед на старата преписка. Леле, какво удоволствие ми предстои — да извадя на повърхността за хиляден път своя най-голям провал.

А аз тръгнах към входната врата с усмивка на лицето си.

— Виж какво, нюйоркска досаднице — измърмори той, докато разтваряше донесеното от мен досие. — С мляко и две бучки захар, ако обичаш. И една поничка и... мразя те, Нина такава, или каквото ти е там името.

— И аз те обичам, Чарли — прошепнах си тихичко, след като се озовах в кухнята.

ГЛАВА 77

Скапахме се от работа с Чарли до края на този съботен ден. Седнахме на вехтия кожен диван в офиса му и прегледахме съдебните протоколи ред по ред. След това Чарли седна зад бюрото си и взе да си тананика и да върти една топка за ръग्би, пиеше си кафето и кимаше, четейки наум.

Както изследвах за пореден път протоколите и книгата от обжалването на присъдата, много скоро си дадох сметка, че Чарли всъщност е свършил една дяволски добра работа. Посочил бе куп нередности. Възразявал бе срещу всеки евтин емоционален трик, до който бе прибегвал окръжният прокурор. Но картите са били нагласени във вреда на Харис. Съдията е бил по-нахъсан и от самия прокурор да се стигне до присъда „виновен“.

Най-лошото бе в това, че по време на инструктажа на журито как да подходи към издаването на наказателната част от присъдата, съдията отдал прекалено голямо внимание на показанията колко непрежалима била загубата на жертвата. В продължение на повече от три часа шестнайсет роднини, приятели и съученици свидетелствали емоционално, през сълзи за скръбта си по Фостър. Нищо чудно, че след това журито гласувало единодушно да бъде наложено смъртно наказание на Харис.

Към края на следобед бяхме прехвърлили горе-долу всичко, което трябваше. По едно време дори седнахме на ориенталския килим и подредихме първоначалното досие на Харис от 1994 г. за непредумишлено убийство, съставено непосредствено след откриването на трупа на жертвата, успоредно с досието от 2001 г., започнато след възобновяването на разследването.

Гледах ги и търках очи. Цялата тази съвкупност от снимки, списъци на улики, алибитата и лабораторни анализи ми приличаше на гигантска инсталация на постмодернистично изкуство. И от усилието да открия логичните връзки направо ме заболяваше главата.

Ясно ми беше, че съм длъжна да намеря начин за оневиняването на Харис, но след време дори аз взех да губя надежда. Прозях се да

прогоня преумората. Трябваше ми нещо, за което да се захвана. Независимо колко дребно.

— Погледни това момиче например — заклати тъжно глава Чарли и махна с ръка по посока на списъка с жертвите на Десантчика.

В мига, в който осъзнах, че сочи моята снимка, сякаш глътнах на екс чаша еспreso.

— Гледай каква красавица е била — каза и неочаквано ме изгледа. — Не ти ли прилича на някого?

Гледах го и аз с изцъклен поглед. А той щракна с пръсти.

— Рене Зелуегър — отсече. — Рене Зелуегър на млади години.

Рене Зелуегър ли? Идеята ме успокои, но и ме накара изведнъж да се намръщя. И Рене може, но какво ще кажеш за Жизел Бюндхен на младини?

Чак отскочих назад, когато Чарли запокити с всичка сила топката за ръгби към стената, та насмалко да събори дипломата си от Харвард.

— Уф! — викна и закрачи насам-натам. — Иде ми да си зашия един шамар. Как може да съм толкова тъп? Къде съм блял досега?

— Какво? За какво се сети? — рипнах и аз на крака.

— Космите! Къде, по дяволите, са космите, питам!

— За какво говориш, Чарли?

А той коленичи и заби пръст в списъка на уликите от преписката от 1994-та.

— Гледай! Ето тук е казано: върху тялото на Фостър, под парашутното въже, с което е била вързана, са били намерени три косъма. Тук обаче — и посочи лабораторния анализ от 2001-ва — изобщо не се споменават. Изследвали са спермата по гащите й, а космите не са. Защо?

— Забравили са? — предположих.

— Може — съгласи се Чарли и вдигна телефона. — Или са ги изследвали, но са изхвърлили резултатите, понеже не са им били удобни. Възможно е и полицаите, и окръжният прокурор за удобство да са пренебрегнали лабораторния анализ, ако резултатите от него са противоречали на тезата им.

— На кого ще звъниш? — попитах.

— На летището — отвърна Чарли. — Утре на всяка цена трябва да хванем първия полет до Бока Ратон, да намерим трите косъма по старата преписка и да ги дадем за анализ. Няма да е зле да се върнеш

сега в хотела да си починеш. И аз имам нужда да се поосвестя. Ченгетата в Бока са големи гадове. Ще се наложи да им посритаме задниците. В този ред на мисли, искам да ти благодаря за това, че ти скрита моя.

— С най-голямо удоволствие — рекох. — Нали за това дойдох.

ГЛАВА 78

Едва разпознах Чарли, когато ме взе с такси за летището облечен в спретнат костюм от сив шевиот.

— Ама ти и обувки ли имаш? И то с връзки? Шокираш ме — казах.

— Обръснах се, че и душ си взех — отговори ми и вдигна издутата си чанта с документи. — Но ако споменеш и дума по този повод, най-категорично ще отричам.

Самолетът ни излетя навреме, навреме бяхме и ние, когато пристигнахме точно в десет в бокаратонското полицейско управление на двеста и петдесет километра по на север. Уредили си бяхме среща с детективите, които първоначално задържали Харис, но се наложи да чакаме близо час във фоайето на управлението, преди Робърта Кантийл и Брайън Коугъл от отдел „Престъпления против личността“ да ни приемат.

Но вместо да се върнем до участъка им, седнахме в стая за разпити до главния вход, сякаш самите ние бяхме заподозрени.

— Какъв е всъщност проблемът? — попита Коугъл, висок детектив с бяла заострена брадичка и едро шкембе под кубинската му риза.

— Окръжният прокурор не ви ли уведоми? — рече Чарли. — Искаме да хвърлим едно око върху оригиналната преписка по случая „Тара Фостър“. Пликовете с уликите, всичките там подробности.

— Защо? — заинтересува се Кантийл.

— Защото остават само пет дена до екзекуцията на Джъстин Харис и искаме да се убедим, че не е станала някоя грешка — отвърна Чарли.

— Уф, писнало ми е от досадници... пардон, защитници — заяви Коугъл. — А на вас известно ли ви е, че една от жертвите му е съпругата на Питър Фурние — шефа на полицията в Кий Уест? Едва двайсетинагодишна. От това не ви ли настръхват косите?

Питър — шеф на полицията? Положих максимални усилия да не припадна. Невероятно! А още повече — ужасяващо. Малко ли ми

беше параноята от това, че изобщо се намирах тук?

— Познавам го Фурние — каза Чарли. — За съжаление заплатата му се плаща от моите данъци. И гледах в четвъртък тъпото му явяване в „Тудей Шоу“ с Ал Роукър. То не бяха приказки за правата на жертвите, не бяха призиви „Джъстин на електрическия стол. Смърт за Десантчика“. Лично аз ни най-малко не се съмнявам, че жена му е била убита от Десантчика. Проблемът обаче — и знам, че това силно ви затруднява вас, ченгетата — е, че Джъстин Харис изобщо не е Десантчика.

Имах чувството, че някой ми е изкарал въздуха с удар в корема.

Питър е участвал в „Тудей“? В четвъртък?

Значи, наистина е бил той там, на централната гара!

ГЛАВА 79

— Харис е грешката — прекъсна го Коугъл. — И тази грешка ще бъде изправена още този петък. Престанете да ни занимавате с глупости. Вече изчерпахте всичките си възможности да обжалвате. Всичко си е наред.

— Надявам се да не приказвате така само поради това, че ако открием нещо, вие лично ще си изгубите работата, нали? — каза Чарли и извади мобифона. — Сериозно ли държите да се обадя наново на окръжния прокурор?

— Е добре де — рече Коугъл и излезе.

— Вие просто карате наслуки, нали? — подхвана Кантийл и забарабани с пръсти по евтината служебна маса. — Щото никак не е приятно да знаеш, че твоят човек си отива, а ти не си имал сили да го предотвратиш, нали, Бейлър?

Млъквай ма, кучко, идеше ми да ѝ кресна, но в този момент Коугъл се върна, понесъл голяма кутия с уликите по делото.

Чарли я отвори и набързо прехвърли папките. После извади торбичка с избелели дамски гащички и веднага я върна в кутията.

— А къде са космите? — викна към Коугъл.

— Кои косми? — взе да се чеше по килнатата си глава полицаят. — За какво става дума?

При което Чарли му посочи описа на уликите.

— Ето за това. Улика номер D-2. Косми, намерени под въжето.

Коугъл си затананика тихичко, докато прехвърляше папките една по една. Накрая спря и вдигна артистично рамене.

— Ха! Изглежда, са се изгубили. Я плъх ги е изял, я са се изпарили. Все пак оттогава са минали цели седемнайсет години, нали? Това ли ще е всичко, или ще посетите и тоалетната, преди да си тръгнете?

Навън, на напечения от слънцето паркинг, Чарли като че се затрудни при отключването на взетата под наем кола, с която дойдохме. Изведнъж запокити с все сила ключовете по паркинга и приседна на бетонния бордюр до автомобила.

Седнах до него и аз, потресена от обзелите ме мисли.

Следователно Питър знаеше, че съм жива.

Лошо. Възможно най-лошото може би. И дали бе все още в Ню Йорк? Мина ми през ум да се обадя на Ема и да ѝ кажа да се махне от апартамента, но после се сетих, че тя всъщност гостува у приятелката си в Бруклин.

Зачудих се дали няма да е най-добре да си вдигна шапката, да се прибера и да забягна нанякъде заедно с дъщеря си. Вече го бях правила веднъж. Нищо не ме спираше да повторя. Хвърлям една стреличка по картата и отивам там, където се е забила. А Питър, дори и да ме е разкрил, изобщо не подозира за съществуването на Ема.

Това, че Питър е станал шеф на полицията, не следваше ни най-малко да ме изненадва. Той открай време си беше амбициозен. Но пък да представлява групата роднини на жертвите на Десантчика? Ама че опортюнист. Кой знае колко се бе зарадвал навремето, че са ме очукали, без да му се наложи той лично да ме убие.

— Полицаяте са унищожили тази улика, Нина — проговори по някое време Чарли. — И сега ни се присмиват. Не им пука, че ще загине невинен човек. Никой не го е грижа. Това е положението, Нина. Няма какво повече да говорим. До тук бяхме с теб. До тук е и Джъстин. Край на играта. Ще трябва да преглътнем неизбежното.

Седях потънала в размисъл. Може пък Чарли да беше прав. Може би беше най-добре да ги оставя с Джъстин сами да се оправят. Всяка коза за свой крак.

Но точно на това място, сред полицейските патрулки, с полепнал асфалт по десетсантиметровите ми токчета, гневът наклони везната против страха ми. Беше ми писнало да бягам. Беше ми писнало от Питър. А също и от това в какво се бях превърнала.

Никакво бягане повече. Никакво криене. Отсега нататък щях да постъпвам както е редно.

— Няма неизбежни работи — рекох и станах на крака. Подадох длан на Чарли да му помогна да се изправи. — Те спечелиха само тази битка. Давай да вървим сега и да спечелим войната.

ГЛАВА 80

След като намерихме ключовете от взетата под наем кола (оказаха се под една от патрулките), отидохме до паркинга на съседен „Бъргър Кинг“ и там, като някаква маниачка, се забих в разбърканите досиета на Чарли.

Само с гола воля, сама и без цент в джоба си, бях успяла да отгледам дъщеря в Ню Йорк. Вече ми прекипя. И се захлех да оправя делото срещу Джъстин, та ако ще то да ми коства живота.

— Сега пък за какво ровиш? — възкликна Чарли. Извадих лист хартия, на който най-отгоре Чарли бе написал с едър черен шрифт „ИНФО ОТН. АЛИБИТО НА ХАРИС!“

— За това — отвърнах.

А там пишеше, че бившето гадже на Харис се казвало Фабиана Демаре и била имигрантка от Хаити. Живеела в Принстън, във Флорида, само на няколко километра северно от затвора „Хоумстед“.

— Колко път има от тук до Принстън? — заинтересувах се. — Налага се да си поговорим с Фабиана.

— Чакай малко — каза Чарли. — Вече правих такъв опит преди три години, преди да внеса първото си искане за установяване на законността на задържането под стража на Джъстин. Но майката на Фабиана не само отказа да ме пусне да разговарям с нея, ами и насъска срещу мен и кучето си — един полуумрял от глад боксер човекомразец.

— Нищо чудно и на кучетата да действаш по същия начин, по който дразниш и хората, Чарли. Позволи ми и аз да опитам, ако обичаш.

— Добре, добре. Ще се възползваме от тайното ти оръжие — чара. Просто за момент забравих всеобщата хорска любов към нахалните нюйоркски мацки.

Поехме по Флорида Търнпайк, час и половина след това минахме на зигзаг по няколко странични улички и най-сетне спряхме пред табела „МОБИЛНИ ЖИЛИЩА «ХОУМСТЕД».“

— Не може да бъде! — изпъшках, когато стигнахме на адреса на Фабиана. Зад ръждясалата пощенска кутия се виждаше очевидно запусната каравана с двойна ширина, с изпотрошени прозорци.

— Аз съм управителят. С какво мога да съм ви полезен? — попита ни някакъв много тъмен чернокож мъж под брезентовия навес на друг подвижен дом, на отсрещната страна на улицата.

С приближаването си към него забелязахме, че е седнал на избеляла дървена каса от грейпфрут и със сръчните си черни пръсти сгъва някакъв лист хартия.

— Търсим Фабиана Демаре — казах.

— Ченгета ли сте? — запита човекът, без да вдига очи.

— Адвокати сме.

— И ченгета да бяхте, пак същото щях да ви кажа — рече възрастният мъж с пожълтяла усмивка. — Фабиана и превзетата ѝ майка вдигнаха гълъбите от тук посред нощ преди около две години. Без да съобщят къде отиват.

— Случайно да сте запазили в архива си номера на социалната ѝ осигуровка? — попита Чарли, докато оглеждаше ръждясалата каравана.

— Тъй като ми дължаха наем за шест месеца, самият аз се опитах да ги издира по този начин. Оказа се, че и на двете номерата били фалшиви. Може да са се върнали в Хаити, както дъртата вещица все заплашваше. Америка била некултурна помийна яма, разправяше. Америка! А аз всеки път я питах: „Я ми кажи по най-последни данни колко нелегални американски имигранти се мъчат да се доберат на салове от автомобилни гуми през бькащите с акули води до Хаити?“.

— Както и да е, благодарим за времето, което ни отделихте — каза Чарли.

— Знаете ли на какво ми напомняше майката на Фабиана? На това — рече старецът и вдигна хартията, която сгъваше. Оригами кобра. Мъжът изсъска и задвижи опашката ѝ между пръстите си.

— Много е готина — похвали го Чарли. — Още веднъж много ви благодарим.

И тръгнахме да си ходим.

— Е, поне не ни ухапа змия — отбеляза Чарли, докато се качвахме в нагорещената кола. — Стига ли ти това, или искаш да те оставя да си погукаш насаме с майстора на оригамито?

Разтрих с пръсти челото си.

— Трябва пак да поговорим с Джъстин.

— Чак в Рейфърд ли? Та ти нали съвсем скоро се върна от там?

— Ако нищо не ни подаде, ще си е за негова сметка — рекох.

ГЛАВА 81

Двумоторният „Чесна“, който наехме във вторник, ни достави в Рейфърд към три следобед. Цялото това летене насам-натам съсипваше финансите ни, но се борехме за живота на невинен човек — пък и аз минавах всичко по сметката на фирмата ми, която е сред стоте най-големи в света. Докато приближавахме нарастващата тълпа демонстранти пред затвора, Чарли се обади на управителя да ни пуснат.

Когато ни видя в залата за срещи с адвокати, Харис се обърка.

— Ти какво нещо зачести? — попита ме.

— Съжалявам, че ти прекъсвам четенето — рекох и му подхвърлих пакет солети.

— Много благодаря. Страшно ги обичам — зарадва се искрено Джъстин. Разкъса пакета с окованите си в белезници ръце, изсипа солетите върху масата и схруска една.

— Окей, Джъстин, вече получи нещо от мен, сега обаче искаме и ние да получим нещо от теб. Търсим Фабиана, но тя вече не живее в Принстън. Напуснала е, но не е оставила адрес, на който да можем да я намерим. Имаш ли представа къде може да е заминала?

— Ти сериозно ли питаш? — отвърна ми той с пълна уста. — Та аз Фабиана нито съм я чувал, нито съм я виждал от петнайсет години, откакто хвърли в лицето ми годежния пръстен, който ѝ бях купил. Тая кучка се е зарекла да ме довърши и доколкото усещам, ще успее. В тая дупка, дето я копаеш, няма да намериш вода.

— Знаеш ли от какво взе да ми писва, Джъстин? — За по-голям ефект смачках с юмрука си една от солетите върху масата. — От теб и от отношението ти. Не желаяш да ти спася живота ли? Това не е мачизъм, а пълна простотия. Ако толкова държиш да си мачо, вземи да си признаеш: „Добре де! Аз убих Тара Фостър!“.

Той зяпна насреща ми, после се усети и затвори уста.

— Как да го кажа, като не съм я убил? — изломоти той и от устата му се разлетяха трохи от солети.

А аз сложих длан зад ухото си.

— Боже милостиви! Да не би да чух някой да се оправдава?
— Кой командва тук, Чарли? — попита Харис.
— Не си ли личи? — рече Чарли и ме изгледа многозначително.
— Хубаво. Намерете тогава братовчедка й Мади — каза Харис.
— Тя е човекът, който ни запозна всъщност.
— Мади чия? — попитах и се приготвих да набера името на айфона си.
— Мади Пелетиър — отговори Харис. — Все още преподава в гимназията в Кий Уест. Винаги се е отнасяла добре с мен. От време на време дори ми пише.
— Електронният указател ми дава Маделин Пелетиър на Фогърти Авеню.
— За нея става дума — рече Джъстин.
— Трябва да вървим, Джъстин — изправих се. — Но скоро ще се върнем.
— За екзекуцията, нали? — измърмори той.
— Не, глупако — посочих с пръст решетката. — За да отворя тази врата и да пусна майка ти да влезе и да те прегърне.

ГЛАВА 82

— Ей, има ли желаещи за биренки? — провикна се ухилено Питър и изщрака с щипката над димящото барбекю.

Посред веселия аромат на печащото се мариновано пилешко и наденички „чоризо“, виковете на гонещите се деца и тихото изпълнение на Нийл Даймънд за музикален фон от градинските високоговорители тържеството приличаше по-скоро на рожден ден или кръщение, отколкото на сбирка на живите роднини на жертвите на сериен убиец.

Самата група беше разнородна: чернокожи, бели и мургави, богати и бедни, та дори и един гей свещеник протестант. Смъртта не подбира. На Питър това поне му беше ясно от личен опит.

А барбекюто беше само едно от поредицата събития, които предстояха на групата през седмицата. На следващия ден трябваше да заминат с чартърен автобус за Маями, а от там — със самолет до Талахаси, където да проведат среща с щатския губернатор в резиденцията му — нов повод за репортажи в медиите, надяваше се Питър. Оттам в петък щяха да отидат на палатков лагер в Рейфърд, където щяха да проведат целодневно бдение преди екзекуцията на Харис в полунощ.

Изтощителна програма за бедните хорица, но дано им донесе и някаква морална утеха, че сполетялата ги беда е приключила в известен смисъл, мислеше си Питър.

Фактът, че Дженийн се бе оказала всъщност жива, лишаваше Питър от правото да членува в групата им, ама как да им развали настроението с такава дребна техническа подробност?

Да не говорим, че и на нея ѝ се пишеше действително да умре, като гръндж модата, стига само да се върне той след екзекуцията в Ню Йорк и да я спипа.

Докато Питър обръщаше чушките и главите лук върху скарата, свещеникът оформи молитвен кръг около басейна.

— В името на Отца, и Сина, и Светия дух — заповтаряха след него всички, включително и Питър, който зае мястото си между

сияещата си съпруга Вики и свещеника.

От отсрещната страна му се усмихна одобрително новият му най-добър приятел, мултимилionерът Арти Тиволи.

Окончателното сключване на сделката за игрището за голф трябваше да се състои седмица след екзекуцията. Питър щеше да сподели шестте си процента комисиона със своя посредник. Така че, ако всичко вървеше по план, само след две седмици му предстоеше да получи чек за три милиона и половина долара.

И нямаше начин нещата да се отклонят от плана. Той лично щеше да се погрижи за това.

Час по-късно, когато присъстващите се разполагаха по шезлонгите покрай стената към морето да наблюдават залеза, мобифонът на Питър иззвъня.

— Здравсти, Питър. Какво става? Обажда ти се Брайън Коугъл от полицейското управление в Бока.

— Здравей, Брай. Как така си се сетил? — приветства Питър старото ченге. Нямаше човек в правоохранителните органи в Южна Флорида, когото да не познава. Та нали връзките бяха по-важни от всичко останало.

— Искам само да ти кажа, че ни посети говорителят на Харис, онова гадно копеле Чарли Бейлър. Разпитваше какво е станало с космите.

— А, ония ли? — намръщи се Питър. Бейлър наистина се очертаваше като тъп задник.

— Водеше със себе си и една жена, адвокатка. Явно се е сдобил с помощ.

Мама му стара, рече си Питър. Само това липсваше в момента — кръстоносен поход за спасяването на Джъстин Харис в последната минута. Ако отложеха екзекуцията, Тиволи със сигурност щеше да се вкисне. Не беше сега времето за изненади. До края на седмицата Харис трябваше да е положен в чамовия сандък.

— Какви са шансовете да пропее твоят човек от лабораторията, дето изхвърли космите? — попита Питър. — Ако се вдигне шумотевица, готов съм да го обезщетя крайно прилично.

— Ей, Пийт, дай да не се обиждаме сега — рече Коугъл. — Нищо страшно няма. Човекът в лабораторията ми е баджанак. Малко

завеян е, но пък съм кръстник на синчето му. А ако пропее, веднага ще го уволнят. Така че този вариант е изключен.

— Чудесно. Както ти казах навремето, Брайън, много добре направихме, че се отървахме от тия косми. При наличието на улика за присъствието и на втори човек на местопроизшествието делото щеше да се усложни и нямаше да успеем да осъдим онова копеле. Ти постъпи като истински човек, брат ми. И никога няма да забравя жеста ти.

— Всякакви благодарности са излишни, Питър. Знам, че и ти щеше да постъпиш по същия начин, ако ставаше дума за моята жена. Ти ще присъстваш ли на демонстрацията преди екзекуцията?

Зад гърба на Питър народът охкаше и ахкаше и се дивеше на спускащия се над залива залез. Питър изгледа с присвити очи водата, придобила цвета на чисто нова едноцентова монета.

— За нищо на света не бих я пропуснал, Брайън.

ГЛАВА 83

Наложи се да отидем с кола до Джаксънвил, за да вземем директен полет до Кий Уест, та докато се изсипем от комарчето на тамошното летище, беше станало девет вечерта.

Казахме на шофьора на таксито да ни закара направо на адреса на Маделин Пелетиър на Фогърти Авеню, недалеч от кийуестската гимназия. По целия двор на скромната ѝ измазана къщичка имаше разпилени играчки.

— Да? — попита симпатичната чернокожа тийнейджърка, която ни отвори.

— Искаме да разговаряме с Мади Пелетиър — рече Чарли.

— Мамо — провикна се момичето зад гърба си. — Едни бели хора те търсят.

— Добър вечер — поздрави ни след минута един не много по-възрастен вариант на отворилото ни момиче. — Аз съм Мади. С какво мога да съм ви полезна?

— Здравейте, Мади. И извинявайте за късното ни посещение. Ние сме адвокатите на Джъстин Харис и бихме желали да поговорим с вас.

— О! Горкият Джъстин — завъртя глава тя. — Колко молитви съм изчала за него. С какво мога да ви помогна?

— Желанието ни всъщност е да разговаряме с братовчедка ви Фабиана — рекох. — Но нещо не можем да я открием.

— И смятате, че Фабиана е в състояние да помогне на Джъстин?

— Джъстин твърди, че е прекарал с Фабиана в Аквариума в Маями целия ден, в който, според обвинението, е убил онова момиче — обясни ѝ Чарли.

— Фабиана нали заяви, че не било вярно — каза Мади.

— Знаем — рекох. — Но се сдобихме с нова информация и само искаме да ѝ зададем няколко въпроса. Наложително е да се срещнем с нея.

— Заради това ли журито склони да намери Джъстин за виновен? — попита с невярващ поглед Мади. — Не ми беше минало

през ум. Мен ако питате, зад цялата работа се крие майката на Фабиана — завъртя глава Мади. — Просто не знам как да постъпя. Майката на Фабиана, леля ми Изабел, е крайно старомодна хаитянка и гледа на всичко с подозрение. Цели години отказваше да ми проговори, след като разбра, че аз съм тази, която е запознала Фабиана с Джъстин в един бар. Ще пощурее, ако разбере, че аз съм ви пратила.

— От нас поне няма да го научи — успокой я Чарли.

— Леля Изабел има един доста популярен хаитянский ресторант близо до южния плаж в Маями. Казва се „Рустърс Пърч“. Двете с Фабиана живеят в хаитянский квартал. Задръжете вратата да ви дам адреса им.

С Чарли се спогледахме и зачакахме.

— Може и дълбоко да греша — рече Чарли, — но имам чувството, че бележим определен напредък.

— Шшш — изсъсках. — Не приказвай. Още не ни е дала адреса.

ГЛАВА 84

След като постигнахме съгласие по въпроса, че и двамата няма да имаме сили поне до сутринта да се качим на следващия самолет, решихме да отидем някъде да вечеряме.

— Обещавам да се държа съвсем прилично и да пия само светъл ром — каза Чарли на слизане от таксито на шумната Дювал Стрийт.

Настанихме се в едно сепаре в „Джак Флатс“ — заведение със страхотно дълъг охлузен бар и стари черно-бели фотографии на производители на пури от края на деветнайсети и началото на двайсети век. Отвъд люлеещите се като в каубойски бар врати животът по „Дювал“ спазваше обичайния си ритъм. Представете си масов запой в нюйоркския Гринуич Вилидж, но по джапанки и още по-щур, понеже бяхме в разгара на празненствата по случай „независимостта“.

Не можах да повярвам на очите си, когато видях по телевизора над пренаселения бар, до неонова каска на футболния отбор „Маями Долфинс“, да предават мач на „Янкис“ срещу местния „Тампа Бей Рейз“. Така ме беше подела работата през последните няколко хаотични дни, че на практика бях забравила за съществуването на спорта, наречен „бейзбол“. И на Ема трябваше да звънна. Реших да ѝ пратя текстово съобщение, като се прибера в хотела.

— Само не ми казвай, че си фенка на „Янкис“ — процеди Чарли, след като изръкоплясках на един сполучлив удар на Хорхе Посада. — Би ли положила поне мъничко усилие да не ме принуждаваш да те мразя още повече?

— Изключено — рекох, допих си бирата и се изправих. — Пази ми мястото. И да не си посмял да ми пипнеш пилешките крилца! Преброила съм ги, харвардски умнико.

Първото, което забелязах на връщане към масата ни след няколко минути, бе присъствието на полицейска кола пред разтворените врати. А второто — че някой ми е седнал на мястото.

А в мига, в който осъзнах кой точно седи на стола ми, заковах на място напред бара, сякаш бях налетяла на невидима стена.

ГЛАВА 85

Замръзнах в крачка. Имах чувството, че изведнъж се е нарушил ритъмът между седналите по бара хора и различните мачове, които се играеха на няколко телевизионни екрана. Станал беше едновременно и прекалено забавен, и прекалено забързан. И мелодията от говорителите на бара — класическото „A Whiter Shade of Pale“ на „Прокъл Харъм“ — ту се усилваше, ту затихваше, сякаш някое дете си играеше с копчето за звука. Работниците във фабриката за пури вече ме гледаха злонамерено от старинните фотографии. Подобен поглед получих и от набитата сервитьорка, която се промуши покрай мен така, както бях застанала наред пренаселеното помещение с отказващи да действат бели дробове и сърце.

В сепарето, на по-малко от три метра вдясно от мен, до Чарли седеше Питър по тъмносиня полицейска униформа, с вечно загорелите си яки, изваяни като от скулптор ръце. Годиците изобщо не го бяха състарили.

Не можех да откъсна очи от ръкохватката на пистолета в мрежестия кобур. Ето, сега ще се извърне и ще ме познае, рекох си. И само миг по-късно ще скочи на крака и ще ме застреля право в лицето. Независимо от всичкия народ наоколо. Фактът, че бяха минали две десетилетия оттогава, нямаше никакво значение за убиец като Питър.

Изведнъж усетих колко силно бие сърцето ми. Как в очакване Питър да ме зърне с крайчеца на окото си миокардът ми се съкращаваше и отпускаше.

Но той, като по чудо, не се извърна нито след секунда, нито след две. А на третата секунда парализата ме поотпусна и аз възвърнах способността си да се движа. Възползвах се и от последната йота желание за живот, което ми беше останало. Оттеглих се заднешком, извъртях се и се набутах между двама души на претъпкания бар.

— Чувам, че пак си се опитвал да правиш разни шмекерии в Бока — чух Питър да казва на Чарли зад гърба ми. — Ти, общо взето, си свястно момче, Бейлър. За какво ти е да защитаващ боклук като Харис? Спорни клиенти като него неминуемо разбунват хорските

емоции. И няма да ми е никак приятно, ако станеш жертва на насилие от тяхна страна.

— Ти какво, заплашваш ли ме? — попита Чарли.

— Не. Давам ти най-дружески съвет. Лично послание в името на обществените интереси от шефа на полицията в Кий Уест.

— Свършиха ли се пияниците, че няма кого да набиеш?

— Току-що — отвърна Питър. — Но ако си свободен, може да излезем отвън.

— С най-голямо удоволствие — рече Чарли. — Значката за теб, а пистолетът — за мен.

— Уважавам чувството ти за хумор, адвокатче, но не намирам нищо смешно в това, че се мъчиш да опазиш от заслужена отплата човека, който уби жена ми.

Преглътнах, като си дадох сметка, че Питър има точно мен предвид.

— Но няма значение — каза Питър. — Колкото и да се напъваш, в петък вечер скъпоценният ти клиент ще влезе в оная камера, а оттам ще го изнесат в найлонов чувал.

— Е, ще видим дали точно така ще стане — заяви спокойно Чарли.

— Ще видим, ще видим — повтори Питър.

Чух го как се изправи. Дали щеше да дойде до бара да си поръча едно питие? Дали вече не беше зад гърба ми. И докато се накая да събера кураж да се обърна и да погледна, усетих нечия ръка върху рамото ми.

— А, ето къде си била — каза Чарли.

По-голямо облекчение надали съм изпитвала някога.

— Кое беше това ченге? — успях да изплюя въпроса си.

— Шефът на полицията Питър Фурние. Изглежда, някой му е снесъл, че сме искали да прегледаме преписката по делото на Тара Фостър.

Замигах ситно със сведени към пода очи, докато успея да смея информацията.

— Разправят, че не му била чиста работата, но от всяко оплакване се измъква ухаещ на рози. Ако можеш да го видиш с жена му — идеално подобие на куклата Барби — и двете му безупречни степфордски синчета, ще речеш, че е еталон за американския баща. И

малко след това го виждаш как влиза тук с бляскавата си усмивка а ла Том Круз и ме заплашва. Гадно пале.

Питър женен и с деца?! Не бях съвсем сигурна какви чувства предизвика тази вест у мен. Но неминуемо щях да я премисля отново, след като сърцето ми пак започнеше да бие.

— Какво ще кажеш за още една бира? — попита Чарли.

— Давай — отвърнах. — И един шот уиски.

— Правилно, Нина. Време е да влезеш в ритъма на Кий Уест. Имах чувството, че не си способна на подобно нещо — смигна ми Чарли. — Но след това викам такси. Трябва да сме свежи утре. Остават ни само още три дни. И имам чувството, че от тук до финала ще се наложи да спринтираме. Ти как мислиш?

ГЛАВА 86

Щом се прибрах в хотела, моментално се пъхнах под душа. Опрях длани в стъклените плочки на стената, затворих очи и подложих лицето и тялото си под горещите водни иглички на луксозната баня в продължение на близо час.

Надявах се горещината и силата на струята да избистрят мозъка ми и да ми създадат така нужното ми спокойствие, но постепенно осъзнах колко безсмислена е цялата процедура.

Опасната близост, в която се бях озовала с Питър, не ми излизаше от акъла, обаче с течение на времето взех да отчитам, че донякъде се беше оказала полезна. Първо, това, че Питър се е върнал в Кий Уест, означаваше, че е далеч от Ема. Второ, след като не бе разпитвал Чарли за мен, явно не знаеше, че не съм в Ню Йорк. И трето, не знаеше, че помагам на Чарли.

Наложително беше обаче да поддържам това състояние на нещата. Да отидем на вечеря на Дювал Стрийт се оказа крайно глупава постъпка от моя страна. Само за миг да се беше извърнал Питър, да беше хвърлил един-единствен поглед зад себе си, и щеше да ме види за втори път.

Основната ми цел беше освобождаването на Джъстин, но трябваше да съм по-разумна. И да приключа мисията си максимално бързо. С всеки прекаран тук на юг миг рискувах живота си.

По някое време спрях с неохота душа и изстисках водата от косата си. Избърсах се, увих се в две сухи хавлии и надянах отгоре им пухкавия хавлиен халат от закачалката в банята. Отидох до спалнята и нагласих будилника за пет, че да имам време да си оправя прическата.

Мислех да се обадя на Ема в Ню Йорк, но вече беше станало много късно, така че реших вместо това да ѝ пожелаая лека нощ с есемес. Нямах сили да си облека пижамата, затова приседнах за минута на крайчеца на леглото.

През отворената врата на спалнята виждах как завесите в хола се полюляват на нежния бриз, идещ от балкона на мансардата. Между тях

тънкият лунен сърп се отразяваше в спокойната сребриста равнина на морето.

Дали и Чарли има същата гледка? — запитах се. Не бях склонна да отричам, че вече не изпитвах пълно безразличие към него. Остроумен мъж, интелигентен, лесен за визуално възприемане, макар че на бирите за закуска категорично трябваше да се сложи край.

Изгасих лампите и се излегнах на възглавниците. Почти бях заспала, когато ме поразих една далеч по-неромантична мисъл. Извърнах само леко глава да видя завесите в хола, издули се в мрака като платна на яхта.

Но от къде на къде ще се издуват тези завеси от вятъра? — запитах се.

Нали заключих балконската врата, преди да се пъкна под душа?

ГЛАВА 87

В продължение на цели две минути лежах в мрака, сърцето ми дрънчеше като два пиринчени бокса в гърдния ми кош, а тишината цвърчеше в ушите ми.

Трябва да има някаква причина, протичаше бавно мисълта ми като по лента в долния край на телевизионен екран.

А неочакваният тих стържещ звук от външната страна на отворената врата на спалнята накара кътниците ми неволно да тракнат.

Когато звукът се повтори, получих мощно сърцебиене. Дойде отляво. Като че някой, застанал в кухничката на апартамента, бе прехвърлил тежестта на тялото си от единия крак на другия.

И то не кой да е, проблесна ми.

Явно Питър не беше пропуснал да ме забележи в бара.

Знаех, че не бива да чакам в леглото; че трябва да стана, да се скрия, да бягам, да направя нещо. Но не помръдвах. Не можех. Животинският страх бе сплескал гърдите ми като някакво оловно одеяло, отнел бе всичките ми сили и ме бе приковал към леглото.

Така че след като изпуснах тихо, внимателно и продължително въздуха от дробовете си, вдигнах ръка като да докажа на себе си, че всъщност съм способна да се движа.

Браво, похвалих се глупаво.

Сега трябва да сторя същото и с краката си.

И докато бавно заемах седнало положение, дясната ми ръка се плъзна по радио будилника до леглото ми. Изправих се, без да отлепвам очи от тъмната каса на вратата. И ме осени идея. Бавно се наведох, извадих щепсела на тежкия будилник и заех с него позиция до отворената врата на спалнята.

В същия миг нечия тъмна фигура премина гладко и безшумно през отворената врата.

В началото не повярвах на очите си.

Това не може да бъде, рекох си, скована повторно от безсилие и безмозъчност. Нима наистина се случва с мен? Дали не го сънувам?

Нещо в първичната част на мозъка ми щракна, дойдох на себе си и с всички сила замагнах хванатия с две ръце за кабела будилник.

Чу се неочаквано силен звук на нещо строшено, последван от глухото тупване на човека на пода. Бях се прицелила високо и се надявах, че съм уцелила Питър в главата, но нямах време да проверявам съмненията си. Захвърлих останките от будилника и хукнах да бягам от спалнята, заслепена от паника.

С две крачки прекосих хола на апартамента и с ловко движение завъртях кръглата дръжка на входната врата, като същевременно я отворих.

Ръката ми насмалко да излезе от рамото, когато вратата внезапно спря отворена само на четвъртина.

Обзета напълно от истерия, я дръпнах още два пъти и чак тогава се усетих, че не съм махнала веригата. Стенейки и буквално трепереща от ужас, се усилих да затворя методично вратата, да откача верижката и пак да завъртя бравата.

Готово! Побягнах наляво по ярко осветения коридор към най-близкото стълбище. Босите ми крака зашляпаха болезнено по цимента, докато се опитвах да ги заставя да се спуснат по стълбите.

Щом стигнах на по-долната площадка, спрях. Замъчих се да овладя дишането си, да успокоя пощурелия си мозък и да изчисля как да действам по-нататък. Дали да не тръгна по коридора и да заблъскам по вратите? Или да слеза до фойето? Точно тогава стълбищната врата на горния етаж като че изхвърча от пантите си и нечии тежки стъпки затрополиха по стъпалата.

Извъртях се и отворих със замах вратата към етаж, на който се намирах. С развързан халат, с летящи от мен хавлии, хукнах полугола по коридора. Всяка моя молекула бе съсредоточена върху единствената ми цел: да тичам с всички сила, че да се отдалеча от преследващия ме шум.

На първия завой по коридора забелязах на стената червена метална кутия. Натиснах на бегом противопожарната аларма и се разнесе мощно дрънчене. По коридора взеха да се отварят врати. Някакъв полусънен тийнейджър направо се облеци, когато профучах полугола покрай него с петдесет километра в час. Добрах се до следващата стълбищна шахта и се спуснах надолу, вземайки стъпалата две по две, докато стигнах до партера. Пресякох празното фойе за

отрицателно време и се понесох към автомобилната алея на хотела. Дежурният нощен управител стоеше на кръговото движение, говореше по мобифона си и оглеждаше сградата отвън.

Мина ми през ум да спра и да потърся помощ от него, но дори той според мен нямаше да успее да ме опази от Питър. Видях как едно такси спря на светофара на ъгъла и запраших натам.

Светлината се смени от червено на зелено, а на мен все още ми оставаха към седем-осем метра.

Няма да успея, рекох си и взех, че изтичах боса, със свирещи гърди и обляна в пот право на уличното платно. Очаквах всеки момент да усетя куршума в гърба си и да се плъосна върху асфалта. В истеричното ми съзнание всичко вече бе свършило. Представях си дори как Питър се надвесва над мен, усмихва се безгрижно, както винаги, и опира дулото в челото ми.

Но вместо това таксито наби спирачки и аз се метнах на задната седалка.

— Леле, колко сме се разбързали — отбеляза остроумно младото азиатско шофьорче.

— Карайте — едва успях да произнеса. — Тръгвайте. Карайте. Няма значение накъде.

ГЛАВА 88

Накарах таксиджията да ми обещае, че ще ме изчака, и задумках по вратата на Чарли.

Най-после той ми отвори, само по боксерки с емблемата на тексаския университет „А&М“.

— Какво, по дяволите... Нина?!

Позагладих все още мокрите си коси и не отлепах очи от него така, както си бях по хавлиения халат. Чак дотук не бях обмислила нещата. Какво можех да му кажа? Как да му обясня току-що случилото се?

Той мигновено се усети и ме хвана тревожно за лакътя.

— Какво ти е, Нина? Ранена ли си?

Насмалко да изтърся, че в хотела е станал пожар. Колко му е да добавя още една лъжа към всичките останали през последните две десетилетия?

Затова се и изненадах не по-малко от всеки друг на следващата си постъпка. Изглежда, шокът и тежката работа през изминалата седмица ме бяха изкарвали тотално от равновесие.

Прекрачих прага и се метнах върху Чарли като на тренировъчно чучело. Обгърнах го така, сякаш бе последната ми надежда. Вероятно понеже наистина бе така.

Меко казано, той силно се озадачи. Но и то нищо не представляваше в сравнение с онова, което излезе от устата ми само след секунда.

— Изобщо не се казвам Нина — рекох досами ухото му. — Чарли, трябва да намериш начин да ми помогнеш. Умолявам те.

ГЛАВА 89

Напълно шашнат, Чарли не можа да отлепи погледа си от моя поне за няколко секунди, а след това ме вкара в офиса си и ме сложи да седна. После плати таксито, сложи половин водна чаша „Джони Уокър“ в ръката ми и друга такава в своята, отпусна се на стола си и въздъхна. А след още няколко такта изкрещя:

— Какво?

И аз го гледах неотлъчно няколко секунди и си хапех устната. Как всъщност би трябвало да постъпя? Как да се саморазкрива след толкова години и толкова лъжи? Та нали в продължение на цялото това време бях успяла да опазя тайните си? Кой ли ще е най-подходящият начин да ги изкажа сега?

Заблъсках си мозъка как да сведа до минимум пълния абсурд, описващ лудия ми живот. И само след минута вече си давах сметка, че това е невъзможно.

Чарли беше разхвърлял по бюрото си преписката по делото на Харис. Станах и взех листа със снимките на предполагаемите жертви на Десанчика.

— Виж тази, Чарли — рекох и чукнах два пъти върху снимката ми от гимназиалния годишник. — Това изобщо не е Рене Зелуегър на млади години, а съм аз. Казвам се Дженийн. Дженийн Фурние. И бях съпругата на Питър Фурние, шефа на полицията в Кий Уест.

И в продължение на половин час му обяснявах, доколкото ми беше по силите, а той мигаше насреща ми. Вдигна ръка чак когато стигнах до инсценировката на отвличането ми.

— С други думи, ти твърдиш, че шефът на полицията Фурние е не само лош полицай, но на всичкото отгоре е и психопат?

— Затова и се наложи да инсценирам смъртта си — кимнах енергично. — Първата му жена се опитала да го напусне по общоприетия ред. Нямах никакво желание да погне и мен и да ме застреля.

По-нататък му разказах за срещата ми с Десанчика и за новия ми живот под нова самоличност в Ню Йорк с Ема.

— Когато фирмата ми ме предложи за участие в тази инициатива на обществени начала, а след това научих какво заплашва Джъстин, ми стана ясно, че съм длъжна да дойда тук, за да помогна. Убедена съм в невинността на Джъстин, тъй като маниакът, който ме качи на стоп и се опита да ме пречука през онази нощ по време на бягството ми, беше бял.

Чарли примига и взе да търка очите си. Отвори уста да каже нещо, но не успя.

— Надявам се, че поне си наистина юрист — насили се да изплюе в крайна сметка.

— Завърших право вечерно, в университета „Фордам“. И изпита за адвокатурата си взех. И когато дойдох тук, направих го с намерението да отърва Джъстин, но да запазя съществуването си в тайна, в безопасност и непокътнато. Всичко това обаче замина на вятъра. Сто на сто ме е видял в бара, когато разговаряше с теб. И в полицията не мога да се обадя. Та нали Питър е самата полиция. Кажете ми какво да правя!

Чарли вдигна напитката си и замислено я заразглежда. Накрая я допи.

— Ами на първо четене, като юрист към юрист, моят най-добър съвет гласи: качвай се на първия самолет и изчезвай колкото се може по-далече от Фурние, докато обмислим по какъв начин да се справим с него. На всяка цена трябва да се върнеш в Ню Йорк.

ГЛАВА 90

— Как така ще се връщам в Ню Йорк? Ами Джъстин? Все пак аз съм имала вземане-даване с Десантчика! А това е от съществено значение за делото срещу Джъстин, нали? Току-виж, съм се оказала единствената, която е оцеляла, след като е видяла Десантчика. Няма ли все пак да се явя като свидетел?

— Не е толкова просто — каза Чарли. — Поради извънредно малкото време, което ни остава, единственият начин да се отложи екзекуцията е да се действа чрез Службата за помилване към канцеларията на щатския губернатор. При което ще ни се даде само една възможност да убедим комисията, че се налага да вземе предвид новите улики. Засега обаче най-добрият възможен сценарий е годеницата на Джъстин да оттегли зловредните си показания. Тя единствена притежава жизненоважните оправдателни показания, които са приложими пряко към делото. Комисията ще е принудена да ги вземе предвид.

— Но... — понечих да му възразя.

Той обаче ме възпря с вдигната длан.

— А твоите... ъъ... нови разкрития, да ги наречем... се свеждат до следното: влязла си в пряк допир с бял мъж, който може да е бил Десантчика. Колкото и да навежда на свежи мисли, твърдението ти няма кой знае каква юридическа стойност. Напротив, може да прозвучи дотолкова като фантазия, че губернаторът да го отхвърли просто като поредния отчаян опит от наша страна. Така че Фабиана остава засега най-силният ни коз.

— С тази разлика, че още не сме я намерили — рекох, — камо ли да сме я предумали да каже истината. Ами ако не успеем? Какво друго ни остава? Нищо! Колкото и фантасмагорични да са, показанията ми все пак съдържат определен нов елемент.

— Възможно е. Но ще ти е много трудно да свидетелстваш, ако си умряла. В момента не си в състояние да разсъждаваш разумно. Не каза ли самата ти преди малко, че Фурние е влязъл в стаята ти? Изчезването ти от Кий Уест изобщо не е въпрос на избор.

Дума не можех да противопоставя на аргументите му. Нямаше спор — животът ми бе в опасност. Повече от всякога в миналото. Но сега, след като вече се бях срещнала с Джъстин, беше изключено да избягам отново.

— Длъжна съм да доведа това дело докрай — рекох след известно време. — Независимо от последствията. Така че няма да мръдна от тук, докато не направя всичко по силите си да отърва Джъстин. Което ще рече, че оставам.

Чарли ме изгледа отчаяно. И взе да потропва с пръсти по бюрото.

— „Мисия: реабилитация“, казваш? Като гледам, май ще излезе „Мисия невъзможна“. Добре. Няма да отричам ползата от помощта ти. И в името на спасяването на Джъстин, изглежда, нямаме избор. Но в такъв случай до приключването на тази история трябва да сме неотлъчно заедно. Съгласна ли си?

— Съгласна съм — отвърнах и издишах въздуха от дробовете си.

Просто не можех да повярвам: все още съм тук. Издадох тайните си, а не изгорях в пъклен огън. Е, не всичките си тайни, не пропуснах да си напомня. Рамон Пеня изобщо не го споменах, но за начало все пак не беше зле.

— Нямаш представа колко ми олекна, Чарли. И заради самата мен, и заради дъщеря ми. Откога ми се е натрупало. Никому не съм го разправяла досега. И страшно съжалявам, заедно те лъгах.

Чарли вдигна телефона.

— Абе аз трябваше да се усетя, че си голяма беля, още когато запрати поничките през вратата ми, Нина. Или сега вече трябва да ти викам Дженийн, а? Няма значение. Кажи ми номера на хотела си. Дори за Маями да се шматкаш по хавлия май е прекалено лежерно. Щом ще ходим да търсим бившата годеница на Джъстин, имам странното чувство, че ще имаме нужда от багажа ти.

ГЛАВА 91

Рано на следващата сутрин с Чарли се озовахме в Маями. И към девет вече бяхме на дадения ни от братовчедката на Фабиана адрес — миниатюрна измазана къщичка в североизточния квартал на града, известен под името „Малкото Хаити“.

Огледах притеснено масово зарешетените отвън прозорци и оградените с телени мрежи предни дворове, отрупани с боклуци и лаещи кучета. От ъгъла дънеше карибски хип-хоп и някакви мускулести младежи, облечени по последната гето-мода, седяха на скапан сив кожен секционен диван, напъвайки се да придадат нов смисъл на думата „безделничене“.

— Изчакай ме в колата — каза на слизане Чарли. — И се заключи отвътре.

— Няма да стане — заявих и слязох. — Не съм съгласна да ме оставиш навън.

Минахме бързо по напуканата бетонна пътека до къщичката на Фабиана и натиснахме звънеца.

— Фабиана! — провикна се Чарли и за всеки случай удари два-три пъти с юмрук вратата.

Само минута по-късно един от по-едрите юнаци от ъгъла мина с трикбайка си Бе Ем Хикс да огледа и нас, и взетата под наем кола.

— Май вкъщи няма никой — рекох набързо, докато младежът се прибра при бандата си. — Дай да проверим в ресторанта на майка й.

— Странно, но и на мен ми хрумна същата мисъл — каза Чарли и се втурнахме към автомобила ни.

След Малкото Хаити ресторантът на Фабианината майка, „Рустърс Пърч“, всъщност ни изненада приятно. Намираше се на Южния плаж, на половин час път от къщата, само на една пряка западно от модерните хотели в стил „ар деко“ по крайбрежния булевард и самия плаж. Зад разнебитените дървени маси по тротоара се виждаше стенопис с говеда и пилци под палмите, нахилени дечица в карирани училищни униформи и чернокожи жени с легени с пране.

— Отваряме чак на обяд — каза ни на влизане много тъмнокожата старица, която разтваряше пакет с покривки върху бара до входа. Облечена беше в скъпа на вид кремава рокля, носеше перлен гердан и имаше недоверчиво, мрачно изражение.

— Нека позная: вие сте Изабел — каза Чарли.

— Вие кои сте? От къде ми знаете името? Какво търсите тука? — запита жената с блеснали очи и моментално излезе иззад бара.

При което веднага ми стана ясно защо управителят на караванения парк я беше сравнил с книжната кобра.

— Искаме да разговаряме с Фабиана — рече Чарли.

— Няма такава тука — отвърна старицата и посочи с ножа изхода. — Хайде, да ви няма. Изчезвайте.

— Чакай, мамо — появи се на люлеещата се врата за към кухнята по-млада чернокожа жена по престилка.

А ние с Чарли се спогледахме щастливо изненадани.

— Нищо няма да чакам! — озъби й се Изабел. По-младата жена излая нещо на френски. При което очите на старицата се разшириха и тя неохотно се махна от пътя ни.

— Аз съм Фабиана Демаре — каза най-сетне по-младата жена и ни покани с жест да я последваме в кухнята. — С какво мога да съм ви полезна?

ГЛАВА 92

Фабиана беше миньонче с много светли сини очи и кожа с цвета на канелата. Беше почти на петдесет, но имаше вид на два̀сет и пет годишна. Облечена бе в сепла селска блуза с широко изрязано деколте и лилава басмена пола, много по-евтина на вид от майчината ѝ.

Върху дъската за рязане зад нея лежаха няколко разфасовани на четвъртини пилета до купчина люти чушки хабанеро. От къкрещата върху печката тенджерата с промишлена големина се носеше силен, но и успокояващ аромат на пилешки бульон. Гладът ме нападна внезапно, та се наложи да се преборя с подтика си да помоля за една купичка.

— Здравейте, Фабиана. Казвам се Нина, а това е Чарли — подех първа. — Извинете ни за безпокойството, но идваме по повод Джъстин Харис.

През сините очи на Фабиана пропълзя страх. Устата ѝ оформи малко „о“.

— По-точно? — попита, след като бързо се овладя.

— Нима не знаете? — рекох.

— Какво да знам? — завъртя глава тя.

— Джъстин Харис ще бъде екзекутиран, Фабиана — намеси се и Чарли. — Само два дни му остават до изпълнението на смъртното наказание, наложено му за убийството на онова момиче, Тара Фостър.

Фабиана стисна с два пръста брадичката си и впери широко отворени очи в пода.

— От полицията ли сте?

— Не. Ние сме адвокатите му. И сме тук, за да му помогнем, да го спасим. Но за тази цел някой трябва веднъж завинаги да каже истината, та да не се налага той да заплати за престъпление, което не е извършил.

Фабиана отиде до голямото хаванче на тезгяха от неръждаема стомана.

— Страшно много обичах Джъстин — рече и взе ядно да счуква купчинка с подправки. — А той беше добър човек, неизменният

джентълмен. Имаше кола. И ме разхождаше навсякъде. Не си бях представяла, че светът може да е тъй хубав. Разправяше ми, че сме щели да се оженим и да заживеем далеч от мама. После обаче от полицията съобщиха за онова, лошото, което бил сторил с бялата жена. Как вършел отвратителни неща с нея, докато бил на работа. Излезе, че ме е лъгал. Мама се оказа права. Не можех да обичам човек като него.

— Но той е бил с вас в деня, в който са отвлели онова момиче, Фабиана. Това поне знаем със сигурност. Прекарали сте заедно целия ден в Аквариума в Маями.

— Не беше така — отвърна тя и пусна чукалото. — През този ден бях с групата от черквата ни. Мама ще ви го потвърди. Джъстин се беше объркал. А сега ме оставете да си върша работата.

— Чакайте — сграбчих я за китката. — Онова, което Джъстин е сторил с Тара Фостър, е лошо. Нищо не може да оправдае начина, по който се е отнесъл към вас. Но чак пък да умре за такова нещо! Ако наистина е бил с вас през въпросния ден, това трябва да стане обществено достояние. Иначе смъртта му ще тежи на вашата съвест.

— Нищо повече не мога да ви кажа — завъртя глава Фабиана. — Много ви моля да си вървите. Куп работа ме чака.

— Да — обади се и кралица Изабел на влизане през люлеещата се врата. — Махайте се веднага.

— Добре — съгласи се Чарли и бръкна в джоба на самото си. — Нали знаете хотел „Мариот“ на Южния плаж?

— Оня зад съседния ъгъл ли? — уточни озадачено Фабиана. — Е и?

Чарли й подаде визитката си, на чийто гръб бе написал номера на стаята.

— Там ще сме през следващите два дни. Ако намерите време, ще можете да гледате заедно с нас екзекуцията на бившето ви гадже.

— Но нали казахте, че сте неговите адвокати. Няма ли с нищо да му помогнете? — съвсем се обърка Фабиана.

— Изчерпахме всички средства, Фабиана. Сега само вие можете да помогнете на Джъстин — каза й на излизане Чарли.

ГЛАВА 93

— Рум сървис ли е? — попита Чарли по телефона в хотел „Мариот“ десет минути по-късно. — Бихте ли донесли два клуб сандвича с пуешко и кана...

Ритнах Чарли отзад по коляното с острия връх на обувката си.

— ... въз... лимонада, ако обичате — допълни той, преди да окачи слушалката.

Тръшнах лаптопа и чантата с документите до дивана. Прекосих стаята и разтворих завесите. И останала без сили от отчаяние и тичане, едва успях да възприема прекалено светлото небе над Флорида и прекалено бляскавия океан.

Завръщането ми във Флорида изобщо не се движеше според плановете ми. Възнамерявах например да не се срещам с Питър, но се бях провалила. И продължавах да лъжа един друг човек, към когото вече започвах да изпитвам определени чувства. А сега, след като с толкова труд бяхме открили Фабиана, тя отказваше да помогне на Джъстин. На това ако не му викат „жестоко и необичайно наказание“! Какво, по дяволите, да предприемем?

Зад гърба ми Чарли изхлузи обувките си и се просна на дивана.

— Мислиш ли, че Фабиана ще клъвне? — попитах.

— От къде да я знам? — притвори очи Чарли. — Зависи до каква степен мрази Джъстин, предполагам. И адът няма злобата на пренебрегната жена, както се казва. А Джъстин, изглежда, яко е пренебрегнал госпожица Демаре. Възможно ли е наистина една жена да мрази някого до смърт?

— Бедна ти е фантазията — рекох мрачно. — И докога смяташ да чакаме?

— Не повече от два-три часа — изпъшка Чарли. — Ако дотогава не се появи, не ни остава нищо друго, освен да прибегнем до резервния ни план.

— А той е?

— Пак ще се обърнем към комисията по помилванията в Талахаси, но вместо Фабиана да се отметне от показанията си, ти ще

запознаеш комисията с невероятната си биография. Най-вероятно ще ти се изсмеят, но както самата ти отбеляза, нямаме друг избор, по дяволите.

Представих си как ще се развият подобни събития. Дори само на Чарли да призная не беше никак леко. А сега ми предстоеше да разправа всичко наново, и то — пред губернатора на щата Флорида.

След един проточил се до безкрайност час и след трети пасианс се отправих към балкона да се обадя на Ема, но в този миг някой почука на вратата.

— Най-после пристига обядът — измърмори в полудрямка Чарли от дивана.

— Не ставай. Аз ще отворя — рекох и се запътих към вратата.

А като видях кой стои на прага, настроението ми категорично се подобри.

Отстъпих назад и пуснах покрай себе си Фабиана.

ГЛАВА 94

— Много ви благодаря, че дойдохте, Фабиана — казах. — И ви обещавам, че докато давате показания...

— Не съм променила намеренията си. Няма да давам никакви показания. Но дойдох да ви дам нещо друго — рече и извади от джоба си сгъната страница от вестник.

Разгънах я — пожълтяла страница с малки обяви от „Маями Хералд“. Дъхът ми спря, като забелязах датата в горния ъгъл: 19 юни 1993 г. От многократното препрочитане на материалите по делото знаех, че това е денят след отвлечането на Тара Фостър.

— Какво означава това, Фабиана? — попитах, а окото ми продължаваше да се рее по колонките с обявите.

Фабиана взе листа от ръката ми и го обърна. При което моментално забелязах снимката най-отдолу. Група хора, седнали на трибуна до басейн с жена по неопренов костюм и някакви делфини. А под снимката, текст: „Вчера флоридчани търсеха спасение от жегата и на Аквариума в Маями“.

— На снимката ни има и двамата с Джъстин — обясни Фабиана. — Ето ни тук, на първия ред. Права бяхте. Излъгах.

Вгледах се по-внимателно в снимката. Наистина беше така. Макар и трудно, Джъстин и Фабиана можеха да бъдат разпознати сред седналите на първия ред.

— Чарли! — провикнах се и му подадох страницата. — Дръж се да не паднеш! Гледай какво има тук!

Той грабна вестника от ръката ми, погледна снимката, обърна внимание на датата.

— Йессс! — ухили се тържествуващо. — Дългоочакваният пробив!

— Достатъчно ще е да го покажете на властите, за да разобличите лъжата ми — каза Фабиана. — И те ще пуснат Джъстин, нали?

— До пускане няма да се стигне, Фабиана — отвърна Чарли. — Нещата не са толкова прости. Това тук ще ни е страшно полезно, но не

отменя необходимостта да дойдете с нас в Талахаси и лично да го внесете. Ще се наложи и показания да дадете.

— Но аз категорично не желая да го направя — обяви с леден тон Фабиана.

— А защо не? — поинтересува се Чарли.

— Нина? — погледна ме Фабиана. — Може ли да си поговорим насаме?

Дадох знак с очи на Чарли да изчезва.

— Е, аз ще се поразходя из коридора — рече той.

— Не ме упреквай — замоли ми се Фабиана, след като Чарли излезе.

— Нямам такова намерение, Фабиана.

— Преди седемнайсет години забременях от Джъстин. А той каза, че не му било време да се сдобива с жена и бебе, но ако... съм го махнела, щял впоследствие да се ожени за мен. Купи ми дори годежен пръстен. И аз се съгласих. Не исках да убивам бебето си, но още по-малко исках да загубя Джъстин. И чак три месеца по-късно научих от една приятелка, че Джъстин ми изневерявал. И то не с една жена, а с няколко.

Ох, изпъшках наум. Тоя Джъстин наистина яко я беше пренебрегвал.

— Та когато след толкова години детективите ми казаха, че Джъстин си е признал за секса с Тара Фостър в затвора, повторно изживях целия ужас, омразата и болката. Затова излъгах. Исках да си го върна на Джъстин за всичко, което ми беше причинил. И сега, след толкова още време, най-малко желая да разкрия цялата тази гадост пред света. Надявам се, че ме разбираш. Да не говорим, че и на мен сигурно ще ми наложат някакво наказание за лъжливите ми показания.

— Така е, Фабиана. Но друг начин няма. Не е нужно да обясняваш подробно защо си лъгала. Достатъчно е да признаеш, че си излъгала и че Джъстин наистина е бил с теб през целия ден.

— Не можеш ли ти да свършиш тази работа? — затвори очи Фабиана.

— Няма начин, Фабиана. Давам си сметка колко трудно ще ти е да дадеш нови показания, но представи си само как ще се чувстваш, ако не се явиш и екзекутират Джъстин. Да живееш с тази болка седемнайсет години не е никак малко. Време е да се освободиш от нея.

Фабиана тежко въздъхна.

— Вие ще присъствате ли?

— Разбира се — рекох.

— Окей — каза. — Май нямам друг избор. Ще го направя.

ГЛАВА 95

Малко преди вечеря през предпоследния ден от живота си Джъстин Харис лежеше на нара с разтворена в едрите му ръце книга — долнокачествена стара кримка за брилянтен и възедър детектив на име Ниро Улф.

— Ще ти кажа нещо, тлъстако, от което много ще те заболи — измърмори Джъстин и захвърли книгата под нара. — В истинския свят убиецът се измъква безнаказано.

Чу скърцането на боти и тракането на метал пред килията си в съседство с камерата за екзекуции и моментално седна.

— Харис, имаш посетител — отвори вратата началникът на дневната смяна Джохансън.

Посетител ли, зачуди се Джъстин, докато Джохансън му закопчаваше белезниците. Сигурно е оная нахалница новата адвокатка, рече си и оглади с ръце оранжевия си гащеризон.

Бялата стая за екзекуции, покрай която го преведе Джохансън, можеше да мине и за голяма лекарска приемна, ако не бяха неуместната черна кадифена завеса пред една от стените и кожените каишки по носилката на колела.

— Впрочем, Харис, понеже си бивш надзирател, ние всички събрахме пари и ти купихме скромно подаръче — показва му някаква кутия Джохансън. — Филмче за гледане, ако ти доскучае довечера.

Харис хвърли поглед на кутията: „Осъденият на смърт идва“.

— Много мило от ваша страна, момчета — засмя се, решен да не се връзва на ничии подигравки. — Това е един от шедьоврите на Шон Пен. Жалко, че си нямам плейър за дивиди.

— Там, където отиваш, няма и да ти трябва, гад мръсна — изгука надзирателят в ухото му.

— И то напълно заслужено, извратеняк с извратеняк — провикна се Джими Лиц, един от съседите му по килия, осъден на смърт за това, че пуснал тухла от надлез, а после, под предлог, че иска да помогне на пострадалата дващсет и три годишна домакиня от Джаксънвил, взел, че я изнасилвил и след това убил.

— Е, не всички имаме твоите възвишени морални възгледи — ухили му се Харис.

Да, наистина е адвокатката, каза си наум, когато я видя да го чака в залата за посетители заедно с Чарли. Но при вида на втората жена в залата леденото му лице се разкриви.

Фабиана. Не, не можеше да е тя. На всичко бе готов, дори на онова, което го очакваше в утрешния ден, но не и да се изправи очи в очи с нея.

Напъна се да овладее чувствата си и се извърна към Джохансън.

— Върни ме в килията.

Понечи да се обърне, за да поеме обратно по коридора, когато чу трясък зад гърба си.

Фабиана беше ударила армираното стъкло.

— Ела тук, Джъстин — викна тя и нанесе втори удар по стъклената преграда с насълзени очи. — Прощавам ти. Сбърках. Прости ми и ти. Не си отивай. Говори ми, моля ти се.

Джъстин се обърна повторно и впери поглед в нея с прехапана долна устна. Какво чуваше? Извинения от жената, на която бе причинил толкова много болка?

Чарли и Нина се бяха захилили до уши.

— Носим ти добри вести, Джъстин. Сигурен съм, че ще ти харесат — провикна се Чарли.

— Казвай, какво да правя, Харис? — попита раздражено Джохансън.

— Ами май ще трябва да си посрещна гостите — рече накрая Харис.

ГЛАВА 96

В девет и половина на следващата сутрин пристигнахме росни-пресни с Чарли и Фабиана в щатското управление в Талахаси.

Последното, което ни оставаше да направим, бе и най-важното: да вкараме Фабиана на насроченото за десет часа съвещание на комисията в службата за помилване към канцеларията на щатския губернатор.

Общо взето, Фабиана беше готова, макар и силно притеснена. Според мен срещата ѝ с Джъстин предната вечер в затвора се бе отразила благоприятно и на двамата им.

То май ще излезе, че изповядването е полезно за душата. Кой знае. Някой ден ще взема да проуча въпроса за себе си.

Докато пресичахме улицата към щатската управа, наблизко стана някаква суматоха. От туристически автобус заслизаха хора с протестни табели. Двайсетина от тях вече прекосяваха фино подстриганата морава и заемаха позиция пред модерната сграда.

— Какво става тука? Чаено парти ли ще има? — зачудих се. Но после прочетох табелите. „СКОРОШНА СРЕЩА СЪС СЪЗДАТЕЛЯ, ДЖЪСТИН ХАРИС!“ — пишеше на една от тях.

А привлекателна на вид брюнетка по дънки и с тениска с американското знаме размахваше надпис: „НА-НА-НА-НА ХЕЙ-ХЕЙ ГУДБАЙ, ДЖЪСТИН!“

— Е само това ни липсваше — рече Чарли, когато видя зад автобуса да паркира микробус на телевизионна станция, откъдето се появи репортер заедно с някакъв едър тип с шапка на бейзболния отбор „Брейвс“ и подвижна телевизионна камера.

— Сборище на поддръжниците на смъртното наказание!? — възкликна Фабиана.

— По дяволите! — рекох на Чарли. — Циркът започва, а ние май сме на централната арена.

— Но и това далеч не е най-лошото — каза Чарли и посочи с ръка автобуса.

А като видях какво ми сочи, замръзнах напълно. И цялата изтръпнах.

До вратата на автобуса бе застанал Питър и със сияйна усмивка помагаше на хората да слязат.

ГЛАВА 97

Преглътнах и усетих как силите ми внезапно ме напуснаха и кръвта се стече от лицето ми.

Идеше ми да хукна назад и да се шмугна в колата, или поне да залегна зад някоя от другите на паркинга. Стигаше му на Питър само леко да се извърне, че да ме види.

Единствената утеха за парализирания ми мозък бе това, че не беше в униформа и не носеше пистолет. Но само след миг и тази искрица надежда угасна, като си дадох сметка, че нищо не му пречи да носи скрито някъде неслужебно оръжие.

Въздъгнах тежко и изстенах от благодарност, когато Питър се обърна изцяло с гръб към нас. Минута по-късно бе заел позиция с останалите протестиращи пред входа към фоайето на щатската управа.

— Копеле мръсно! — побесня Чарли. — Но няма как. И с Питър, и без Питър, трябва да намерим начин да вкараме Фабиана пред комисията по помилванията. Налага се да се разделим. Вие двете се скрийте зад онези дървета. И щом му отвлека вниманието, влизайте право във фоайето. Ако някой се опита да ви спре, изритвайте го и продължавате. Господин Сим от комисията ще ви чака във фоайето да ви заведе до заседателната зала. Ще гледам и аз да дойда, но ако не успея, започвайте без мен.

— Ще му отвличаш вниманието ли? Какво си намислил? — попитах.

— Засега нищо конкретно, но все нещо ще ми дойде наум. Бъдете готови — отвърна Чарли и се затича към гъмжащото от хора площадче. — Ей, Фурние? Какво, по дяволите, правиш? — изкрещя Чарли в мига, в който стигна до площадчето.

А аз сведох глава и поведох Фабиана покрай редицата дървета по тротоара.

— На теб на какво ти прилича, Бейлър? — викна в отговор Питър.

— На поредната ти простотия, на това ми прилича — рече Чарли, изскубна табелата от ръцете на един от протестиращите и я

запокити върху затревената могилка до стълбището към сградата. — Хайде, омитайте се до един! — разкрещя им се Чарли, обхванал театрално главата си с две ръце в израз на гняв. — Клиентът ми е невинен, но вас ако ви питат, вие лично бихте го убили. Какво е това вашето? Линчуваща сган ли сте? Отвратителни сте! Лошо ми става, като ви гледам!

Тълпата го зяпаше в ням потрес. С изключение на репортерчетата. Които ликуваха като дечица в коледно утро. Якият моментално свали камерата си от триногата, метна я на рамо и започна да снима.

— Ти май нещо си превъртял, Бейлър — пристъпи Питър към Чарли, а тълпата го последва, та освободи подстъпите към входа.

Дотук поне планът на Чарли се оказваше ефикасен. Но на нас ни оставаха още четирийсет метра от площада, които да прекосим.

— Полудя ли най-послед, адвокатче? — продължаваше да крещи Питър наред пълната тишина. — Гледам, че напълно си изтървал нервите си. Случайно да си пиан?

— Ще ти покажа аз на тебе кой е пиан — отвърна му с крясък Чарли, замери Питър с куфарчето си и му се нахвърли с вдигнати юмруци. Наистина приличаше на пълен лунатик. Явно Чарли вземаше съвсем присърце задачата си да отвлече нечие внимание.

Двете с Фабиана прекосихме забързано площадчето, а в това време Чарли и Питър се сбиха и около тях настана лудница. Питър замахна да удари Чарли, та никой изобщо не ни обърна внимание, а народът масово изпъшка при умелия ескиваж на Чарли в последната част от секундата. В този миг обаче го нацели по лицето юмрукът на някакъв як тип с табела „СМЪРТ ЗА ДЖЪСТИН ХАРИС“ и го завъртя на място.

— Не ти ли стиска да влезеш сам в пряк двубой, Фурние? — кресна Чарли и блъсна оня с табелата настрана.

— Госпожица Демаре? — попита мъжът в бежов костюм и с хрисима азиатска физиономия, когато най-сетне се добрахме до заветното просторно фоайе на щатската управа. — Аз съм Денис Сим, помощник щатски министър по земеделието. Къде е господин Бейлър и каква, по дяволите, е тази дандания навън?

— Тъъ... той малко ще закъснее — рекох. — Аз съм помощничката на господин Бейлър. Казвам се Нина Блум. Готови сме

за срещата с комисията, така че водете ни.

ГЛАВА 98

Два часа по-късно седях в облицования с ламперия коридор на втория етаж на щатската управа и през минута-две проверявах на айфона как се движи времето. Или това, или да си скубя косите, друго не ми оставаше.

Понеже бяхме стигнали до момента на истината.

На свобода или смърт.

Най-буквално.

Вече цял мъчителен час двамата с Чарли седяхме на дългата пейка пред заседателната зала на комисията като две наказани ученичета пред директорски кабинет. А там, вътре, Фабиана даваше показания пред комисията по помилванията. Самата страница от вестника със снимката бяхме предали на служителя, отговарящ за проучване на възможностите за предварително освобождаване на осъдения. Оставаше само един въпрос, а той, макар и съвършено прост, бе от огромно значение: *Щеше ли това да бъде достатъчно?*

— Ще се справи — обяви Чарли с дразнещо спокойствие, докато въртях телефона си върху скамейката. Имаше лека прорезна рана под лявото око и дясното му ухо аленееше след схватката с Питър и тълпата. Нищо чудно някой вече да го е прославил в „Ютюб“ с клипа от новинарската емисия в стил „Бият ме, брато“.

— Ще взема да вляза и да им кажа всичко за Питър — рекох. — Ами ако не приемат показанията на Фабиана?

— Ще ги приемат — каза Чарли и в този миг вратата се отвори.

Отвътре излязоха помощник-министърът Сим и Фабиана. Поех дълбоко въздух.

— Какво е решението? — попита Чарли.

— Комисията тепърва ще прецени изслушаното — отговори му Сим.

— Ама как така? Още ли ще трябва да чакаме? — извиках невярващо.

— Не разполагаме с кой знае колко време, господин Сим — напомни му Чарли.

— Друго засега не мога да ви кажа. Благодаря ви, че дойдохте — каза господин Сим и затвори след себе си вратата.

— И какво? Пак ли ще чакаме? — негодуваше и Фабиана.

— Длъжна съм да ги уведомя — отсякох и направих опит да заобиколя Чарли, за да стигна до вратата.

Той обаче се изпречи на пътя ми.

— Не — прошепна ядно в ухото ми. — Не бива. Ти също си една от жертвите. Да не би по твое желание това копеле Фурние да се е държало така зверски спрямо теб? Дойде тук с риск за живота си, за да помогнеш на Джъстин, и успя да го постигнеш. Но не можеш всичко сама да приключиш. Никой от нас не го може. Вече направихме каквото ни беше по силите. Внесохме молба и в съда, и при губернатора. Въпросът вече не е в нашите ръце, а в техните.

— Но...

— Никакво „но“. Аз току-що приключих боя си с твоя бивш съпруг. Ти ли се натискаш да си следващият ми противник? Дай по-добре да отидем до затвора.

ГЛАВА 99

В петък вечер стаята за наблюдаващите до камерата за екзекуции приличаше по-скоро на квартален театър: два реда евтини червени столове, черни стени, черна завеса. С тази разлика, че от другата страна на завесата имаше не осветена сцена, а силно осветен прозорец, който гледаше към смъртната камера.

А право в средата на същата тази камера стоеше една носилка на колела, сякаш бе злокобна творба на съвременното изкуство. Оборудвана бе със здрави широки каиши за пристягане на крайниците, като кръст, който чака разпятието. Дигиталният часовник на стената зад нея показваше 10:27 ч. вечерта.

Някъде към девет се беше появил старши надзирателят Том Мичнър да обясни накратко какво предстои. Пет минути преди полунощ щяха да доведат Джъстин и да пристегнат крайниците му към носилката. После, под контрола на свидетелстващия лекар, щяха да му включат по една венозна система във всяка ръка. И точно в полунощ в кръвта на Джъстин щяха да навлязат последователно три разтвора: първо натриев тиопентал — като упойка, после панкурониев бромид — за отпускане на мускулите и спиране на дишането, и накрая калиев хлорид — за спиране на сърцето.

В дъното на залата разговаряха тихичко репортер от „Маями Хералд“ и негов колега от Асошиейтед Прес. Майката на Тара Фостър бе отклонила поканата да присъства заедно с останалите членове на семейството им. На първия ред седяха Фабиана и майката на Джъстин и разговаряха, хванати за ръце.

А моята ръка бе стисната в лапата на Чарли.

— Съмнявам се, че ще издържа — рекох му, без да откъсвам очи от носилката. — Много ще ми дойде. Прекалено много. Защо не прекратяват подготовката? Какво още чакат. Тия копелета нямат никакво намерение да спират. Но как е възможно? Нима не им е казано?

— Имай вяра — успя да каже единствено Чарли, и то по-скоро на себе си, отколкото на мен.

Часовникът отбеляза единайсет. После единайсет и трийсет.

— Какво става, Чарли?

— Имай...

— Вярал ли? — рекох. — Съмнявам се, че ще мога.

В единайсет и петдесет минути вратата се отвори пред старши надзирателя Мичнър — блед едър мъж в сив костюм. Загледах го, без да смея да дишам, с надеждата да чуя, че екзекуцията няма да се състои. Той обаче изрече уморено:

— Време е. След малко ще доведат господин Харис.

Докато го въвеждаха, очите ми отказваха да се фокусират. Джъстин стоеше съвършено изправен, с отметнати назад рамене, с нетрепващ, устремен право напред поглед, достоен за едновременния строеви военен. От двете му страни стояха двама от охраната плюс санитар в бяло сако и мършава жена на средна възраст в сив костюм с панталон, за която предположих, че е докторът. Джъстин не потрепна дори, когато майка му стана и опря длан в стъклото. Отиде най-послушно до носилката, седна и разпери ръце със съсредоточен поглед, все едно беше фокусник, готов да изпълни особено труден номер.

В тишината стъпките на прекосяващия смъртната камера санитар прозвучаха като бавни удари на барабанче. Минута по-късно той отстъпи назад, а системите бяха вече вкарани в ръцете на Джъстин.

Часовникът на стената не спираше своя ход. Когато щракна на единайсет петдесет и девет, единият от репортерите закри устата си с длан, като да се мъчеше да не повърне. Облегнат назад върху носилката, Джъстин не откъсваше очи от някаква точка право над прозореца между него и залата с наблюдаващите.

Залата тънеше в мълчание. После часовникът отново изщрака. Настъпи полунощ.

Започна инжектирането. В една от тръбичките се появи жълтеникава течност и заслиза бавно към ръката на Джъстин. Наблюдавах безпомощно хода ѝ.

А когато течността влезе в кръвоносната система на Джъстин и той притвори очи, всички вкупом поеха въздух.

— Не! — успях само да прошепна. После светът пред мен се размаза и се превих одве.

ГЛАВА 100

Бях все още свита и на път да припадна, когато в смъртната зала оглушително избръмча звънец.

От другата страна на стената санитарят се втурна заедно със свидетелстващия лекар към Джъстин. Лекарят дръпна рязко тръбичките и по пода потекоха тънки струйки жълта течност и кръв. Санитарят се върна и даде знак на охраната. След секунда те изтъркаляха бързо носилката от залата, следвани по петите от лекаря.

— Какво става? — Чарли се втурна и заблъска по стъклото.

Само след трийсет секунди вратата на залата с наблюдаващите се отвори. Влезе старши надзирателят Мичнър.

— Всичко е наред — каза, а гърдите му свистяха. Високият възедър мъж се беше изпотил, лицето му пламтеше. — Първото лекарство беше само упойка. Още не бяха подкачили втория дозатор. Така че на Джъстин му вкараха единствено упойката. Нищо му няма.

Двамата репортери рипнаха и се развикаха в един глас.

— Не може да бъде — рече застаналият до мен Чарли. — В тоя щат и екзекуциите са им толкова наред, колкото и изборите^[1].

— Много ви моля да запазите спокойствие. Току-що получих съобщение от губернатора Скот Страуд — обяви старши надзирателят и вдигна над главата си лист хартия. — „Днес реших да отложам за срок от шест месеца екзекуцията на Джъстин Харис, намиращ се понастоящем в отделението за осъдените на смърт в щата Флорида — зачете Мичнър. — Решението ми е продиктувано от необходимостта окръжният прокурор и разследващите случая да съберат и анализират внимателно всичката нова информация, представена пред комисията по помилванията. След като проверих най-щателно въпросната информация и се консултирах с щатския главен прокурор и комисията по предсрочно освобождаване, стигнах до извода, че екзекуцията не следва да се състои до разгласяването и прегледа на въпросната информация.“ Това е всичко — въздъхна главният надзирател.

Чарли се тръшна върху един от сгъваемите столове и отпусна глава между коленете си.

— Искам да чуя повторно уверенията ви, че Джъстин е добре — вдигна той поглед към старшия надзирател.

— Дежурният лекар твърди, че пулсът му е нормален. Просто му трябва да отспи упойката. Сега го вкарват в амбулаторията.

Чарли шумно издиша, после се изправи и обърса сълзите от очите си. А аз го прегърнах.

— Значи, успяхме? — прошепна той с плаха надежда. — Нима наистина успяхме?

След минута вече стояхме прегърнати заедно с Фабиана и майката на Джъстин, а репортерите предаваха развълнувано по мобифоните си.

— Видяхте ли как излязох права, че ще помогнете на Джъстин, госпожице Блум? — каза госпожа Харис и целуна първо ръката ми, после и бузата ми. — Дори за секунда не съм се съмнявала.

— Нито пък аз, госпожице Блум — смигна ми над рамото й Чарли. — Убеден бях, че ще се справите.

[1] Намек за нередностите по време на президентските избори през 2000 г. (Буш — Гор), когато резултатът във Флорида не е ясен в продължение на повече от месец заради продължителния процес на преброяване, повторно преброяване и свързаните с него съдебни битки. — Б.пр. ↑

ПЕТА КНИГА
ИСТИНАТА ЩЕ ВИ НАПРАВИ СВОБОДНИ.
ОСВЕН АКО НЕ УСПЕЕ...

ГЛАВА 101

През следващия следобед сянка с лилав оттенък пропълзя като прилив по стената на малкия реактивен самолет на авиолинията „Америкън Игъл“, който захождаше за кацане в Кий Уест. Шумът от спускането на колесниците бе придружен от похъркването на спящия до мен Чарли.

Сега, след като отложиха екзекуцията на Джъстин, най-много от всичко ми се щеше да кацна в Ню Йорк. Но след като посетихме все още замаяния Джъстин в амбулаторията, Чарли се беше обадил по въпроса за Питър на своя приятел от правния факултет, а понастоящем специален агент във ФБР, Робърт Холдън.

Така че в момента Холдън вече чакаше в дома на Чарли да ме интервюира официално и да започне разследване на Питър. За съжаление връщането ми към моя си живот щеше да се отложи.

За втори път облекчавах тревожната си душа в кабинета на Чарли.

Агент Холдън — висок чернокож мъж, бивш университетски баскетболист — си записваше най-подробно всичко, което му изреждах, в своя жълт бележник: за разстрела на Елена, за първата съпруга на Питър и за моята фалшива смърт.

А след като свърших, ме изгледа с каменно, абсолютно безизразно лице. От което изобщо не се разбираше дали ме смята за луда, за героиня или лъжкия. Зави капачката на червената си автоматична писалка „Монблан“ и я пхна във вътрешния джоб на тъмносивото си сако.

— А готова ли сте да повторите това, което ми разказахте, пред открито съдебно заседание?

Вече бях мислила по този въпрос. Какво щеше да стане, като се разчуе крайно необичайната история за моята фалшива смърт и смяната на самоличността ми? Сто на сто щеше да ми коства работата и известен брой приятели. Но Реших, че си заслужава, стига да мога да възвърна собствения си живот и цялост.

— Разбира се — рекох. — Но ми кажете първо: смятате ли, че след всички тези години Питър все още може да бъде подведен под отговорност?

— Ще проверя и ще ви кажа. За убийство давност няма. От моя лична гледна точка най-интересна е корумпираността на Питър в качеството му на шеф на полицията. Така че можем да го подберем първоначално по закона „Хобс“ за нарушения в качеството на обществен служител и да видим от там докъде ще стигнем. Но това, което чух, ми е напълно достатъчно, за да започна разследване. А тъй като заплахата към вас е сериозна, веднага щом си тръгна, ще препоръчам на шефа да изпрати тук един екип, за да поставим незабавно Фурние под наблюдение. Кога смятате да се връщате в Ню Йорк?

— Утре — отговори Чарли на влизане в офиса с две подрънкващи една в друга бутилки „Корона“. — Но първо ни се полага да отпразнуваме събитието.

— Хубаво, но все пак карай по-полека и я дръж под око, докато не я качиш на самолета, Чарли — каза Холдън. — А аз ще ви държа в течение.

В мига, в който агентът от ФБР се изправяше, аз за пореден път си зададох въпроса дали да спомена оная дребна и досадна подробност, наречена „Рамон Пеня“. Поне веднъж да действам изпреварващо, понеже то рано или късно щеше да излезе на повърхността.

Но пак предпочетох да премълча, докато Холдън излезе през предната врата.

— Наздраве — каза Чарли и ми подаде едната бира. — Седемнайсет години си таила това у себе си. Доста кураж се иска, за да го изречеш на глас.

Кураж, липса на скрупули — няма значка, както би казала Ема.

Хвърлих резенчето лимон в кошчето за боклук и отпих мощна глътка от бирата. Беше силна, вкусна, студена като главоболие от сладолед и само след още една глътка свърши.

— Самолетът ми излита след дванайсет часа — отбелязах и обърсах уста с опакото на дланта си. — Няма време за плодове към бирата, Бейлър.

ГЛАВА 102

Докато стигнем до Малъри Скуеър за празненствата по залез-слънце, беше станало шест. А купонът в Кий Уест по изпращане на залеза си беше щур както винаги. Същото вдъхновяващо реге, същите луди танци с плискане на бира, същата прелъстяваща светлина с цвета на шампанското.

Първоначалният ни план беше да се съвземем в дома на Чарли, но преди около час се обади агент Холдън с вестта, че са поставили Питър под наблюдение и според първите сведения е бил видян да отива на някакво изложение на яхти в Кий Ларго, където се е настанил в хотел с жена си и двамата си синове. А това означаваше, че Кий Уест е на наше разположение, поне за идната нощ.

Чарли ме влачеше за ръка сред уличните изпълнители и тълпата пияни, загорели от слънцето туристи. Разправяше, че ми бил приготвил изненада. Оставих го да ме измъкне от площада по няколко тесни улички. Докато накрая стигнахме до крайбрежния ресторант „Скунърс Пиър“ с частното му пристанище за яхти.

Затворих очи, въздъхнах и оставих морския бриз да си играе с косите ми.

Наистина си заслужавах да празнувам. Все пак бях помогнала в отлагането на изпълнението на смъртната присъда на Джъстин. Да не говорим, че през последната седмица бях постигнала известен напредък и в прочистването на собствения ми живот. Призракът от онази пролетна ваканция продължаваше да ме преследва, но какво в крайна сметка можех да сторя? Въпреки че животът ми все още не беше изяснен докрай, реших официално, че дължа на чувството ми за вина поне една нощ почивка.

— Изненадата ти... Тук ли ще се състои? — заразпитвах Чарли.

— Имай търпение — отвърна ми и пак ме хвана за ръка. Но вместо да ме въведе в ресторанта, за мое учудване Чарли ме замъкна до дървения кей, където спряхме пред масивна двупалубна луксозна моторна яхта.

— След вас, госпожице — посочи ми с царствен жест трапа й.

— Ама... какво си намислил?

Зяпах с почуда аеродинамичния като на ферари корпус на плавателния съд. Като гледаше черните стъкла на капитанския мостик, човек оставаше с чувството, че яхтата си е сложила слънчеви очила.

— Собственикът е мой клиент. Казва се Бил Спенс и иска да ми се отблагодари за нещо — задърпа ме Чарли по трапа. — Организира на яхтата си залезни турове със скъпа вечеря. И макар кувертът да е сто и осемдесет долара на човек, обикновено е пълна. Само че за днес съм уредил да е изцяло на наше разположение. Поне за следващите три часа.

— Я повтори! — рекох, обзета от възторг.

— Изчакай ме тук — нареди ми Чарли и изчезна през някаква врата на първата палуба.

Върна се само след две минути и ухилен ме поведе напред. Минахме покрай джакузи и тики бар и се озовахме до парапета на самия нос, където ни чакаше сложена маса за двама.

Чарли ми подаде широка чаша за шампанско и извади бутилката от сребърна кофичка с лед.

— Домакинът ни довършва вечерята — рече, докато ми наливаше. — И заръча да си прием аперитива, а той през това време ще изкара яхтата в открито море. След малко ще ни сервират ордъврите.

— Какви ордъври? — попитах заинтригувана.

— Хайде, хайде. Стига приказки. Предполага се всичко да е изненада — смигна ми Чарли.

ГЛАВА 103

Двайсет минути по-късно тълпата от Малъри Скуеър ни изпрати с рев, сякаш бяхме някакви знаменитости, и луксозната яхта се устреми към залязващото слънце.

Капитанът наду сирената. Извърнахме се и едва различихме силуета му, който ни махаше с ръка иззад тъмните стъкла на мостика. Чарли ме прегърна и двамата вдигнахме приветствено към него чашите си с шампанско.

— Давай, рожбо, разхвърляй се! Не губи ценно време! — изрева откъм брега чернокож красавец, свил длани като рупор около устата си.

— Хайде, Нина, направи удоволствие на човека — подсети ме Чарли.

— Ти, драги, откъде си сигурен, че той имаше предвид мен? — захихиках аз.

Чарли също се разсмя и извади от джоба на якето си шепа картички — визитки на хора от медиите, връчени му по време на пресконференцията пред затвора след отлагането на смъртната присъда на Джъстин. Допи си шампанското и взе да вкарва номерата в джиесема си.

— Уху! Я гледай, пиленце, кои били тук! Продуцент на Лари Кинг. Човек от „Ванити Феър“. А пък Хералдо Ривера ми е сред номерата за бързо избиране. Така че „Хоум енд Гардън Телевижън“ имат вече много здраве. Току-виж, вместо това ми възложат някое шоу с възстановки на съдебни процеси. Как ти звучи „Съдията Чарли“? Най-после да дойдат и моите петнайсет минути слава. Откога ги чакам!

Наблюдавах засмяна как носът пори изумрудените вълни. Вятърът съвсем оплете косите ми, но изобщо не ми пукаше. Носехме се право срещу почервяващото слънце. Имах чувството, че почти съм се върнала към човечеството.

Допих чашата си и си налях повторно. Вдигнах я към устните си. За мое здраве, рекох си.

Но както свалях чашата, изведнъж ми се зави свят. Примигах и разтърках очи. Само морската болест да не ме хване!

— Май ще трябва по-полека да я карам до ордъоврите, а? — казах.

И в този момент усетих как наистина ми се зави свят и главата ми се замая. Примигах, но вече нищо не виждах ясно пред себе си.

— Чарли? — успях да изрека и да се хвана за парапета.

Извърнах се, когато чух мощно тупване зад гърба си.

Чарли бе паднал от стола и лежеше по очи върху полираната палуба. Джиесемът лежеше до ръката му, а визитките се носеха наоколо като есенни листа.

Надвесих се от стола си да видя по-ясно какво е станало, но изгубих равновесие и се свлякох и аз на палубата. Помъчих се да се изправа на колене, но ми призля. Проснах се по корем и загълтах жадно въздух.

Успях да извия глава към тъмните стъкла на мостика. Капитана го нямаше. Но вратата на мостика се отвори само след секунда, преди да се бях осъзнала. Нещо издрънча тихичко, после се чуха цъкания и в един момент на палубата се появи сладко кученце. От породата Джак Ръсел териер.

ГЛАВА 104

Не мога да преценя кога пак отворих очи — дали е било десет минути по-късно, или десет часа. Наоколо ми беше пълен мрак. Лежах по гръб, мигах и дишах учестено, а отслабналият ми дезориентиран мозък се бореше да не изгуби отново съзнание. Лицето ми ме болеше така, сякаш някой го бе използвал за чук. Стомахът ми се бе превърнал в голям вкиснат възел. В устата си имах вкус като от лекарство. Цялото ми тяло като да бе подуто и увито в памучен пашкул.

Нещастен случай? Това бе първата ми свързана мисъл.

Но в този момент каютата под палубата, в която се намирах, се наклони и изскърца, аз изведнъж си спомних всичко и очите ми се разшириха докрай. Момент на откритие, дошъл право от дълбините на ада.

Спомних си как Чарли се беше проснал на палубата до мен. И си дадох сметка, че в шампанското е имало нещо. Не, рекох си едва-едва. Опитах се да помръдна дясната си ръка. Китката ми се извъртя само на сантиметър, преди да се върне в изходно положение като свръхтежък дънер. Упойващото вещество продължаваше да действа. Какво ли ми бяха пробутали?

Напънах се да помръдна другата си ръка и в този миг чух далечен шум: глух удар, последван от силен плясък на вода.

Затворих очи, а от корема ми изригна паника и взе да се надига към гърлото със скоростта на живачен стълб на попаднал в топилна пещ термометър. И до ушите ми достигнаха приближаващи се тежки крачки.

Мисли! — заповядах си. И се помъчих да мисля. Но не съзнавах нищо друго, освен мрака около мен. И ускоряващия се пулс на сърцето ми. Докато накрая през тялото ми се разля като последна надежда вълна от изкусително приятна умора.

Ами да, рекох си. Най-добре ще е да поспя. Пък после ще му мисля.

Чух, че се отвори врата и някой заслиза по стълбите.

Спри! Събуди се! — проговори някакъв друг глас в мен.

Стани! — взех да умолявам трескаво себе си.

Другата ми част, ленивата, обаче не бе никак съгласна. Въздъгнах и продължих свободното си падане към безопасното убежище на съня, сякаш там беше спасението ми.

Само миг по-късно се облецих от вонята на амоняк, преминала като назъбен нож по ноздрите ми.

— Май и друг път сме се срещали — отбеляза Десантчика, докато ме повдигаше.

ГЛАВА 105

Десантчика ме внесе в силно осветена стая с вид на библиотека — тъмни стени с полирана дъбова ламперия; подвързани в кожа томове по лавиците; скъп дървен глобус; кутия за пури; добре зареден бар. А над бара, осветена като картина в галерия — екземпляр от рядко срещаща се бухалка за бейзбол с автограф.

Единствената мебел в цялата стая обаче бе огромното легло точно по средата. Неуместното му присъствие ме подсети за носилката, към която бяха привързали Джъстин Харис в камерата за екзекуции. Но и това не беше единственото сходство, което ме порази. Понеже и от четирите ограждащи го стълбци висяха тъмни метални гривни. Белезници, рекох си, докато онзи ме полагаше върху леглото.

— Добре дошла в джунглата — каза Десантчика. — Тъкмо тук стават чудесата.

Едва когато взе да ми закопчава китките, а след тях и глезените, забелязах как съм облечена. Огледах се и ревнах. Бях по някакъв прозрачен сутиен и бикини, колан с жартieri и чорапи. И ръцете, и краката ми бяха намазани с гадно сладникав лосион с дъх на череша. Усетих, че съм и гримирана. Цели буци грим бяха наплескани по лицето ми, по устните, по миглите.

— Моля те — изрекох с мазните си уста, — моля те... не ме убивай.

— Ха! Ама че смешно съвпадение. Точно така се изрази преди куп години и Тара Фостър. Малко преди да я удуша със сутиена й — отвърна Десантчика и кръстоса яките си ръце. — Ако беше постъпила по-умно и беше оставила Харис да отнесе вината за убийството й, сега нямаше да си в това състояние.

В този момент забелязах втора врата в ъгъла на стаята. Изведнъж през нея долетя мексиканска поп музика — силни, надувани докрай тръби. Чуваше се и тропот от тъпчеци нозе, развеселени гласове и пиянски смях. Внезапното спиране на мексиканската музика бе посрещнато с вой, после започна някакво рап парче и тропането и виковете се възобновиха.

— Какво става? Какви са онези хора? — попитах.

— Търговци на наркотици — отвърна Десантчика. — Шефовете на мексиканския картел. Големи клечки. А аз ги снабдявам с жени. Не се притеснявай. Съвсем скоро ще ги опознаеш съвсем отблизо, направо интимно.

За миг мозъкът ми изключи. Главата ми се изпълни с равномерен шум, сякаш телевизионният сигнал бе напълно изчезнал.

— Но аз не съм проститутка! — викнах.

— На тях и не им трябва проститутка, глупачке. Имат специално тържество. Току-що сключиха страхотна сделка за луди пари. Рискуваха живота си, свободата си и в крайна сметка успяха. И сега са готови да купонясват, докато се скапеш. Или, в конкретния случай с теб, да купонясват, докато им писне да те изнасилват и те изхвърлят мъртва в морето.

Ясно. Очакваше ме най-ужасното. Сега разбрах как толкова момичета бяха изчезнали и защо труповете на много от тях така и не бяха открити.

— Няма да повярваш, ако ти кажа какви пари пръскат тия момчета. Не че не си заслужавам и последния цент, като имаш предвид какво чистене пада след тях. Понякога имам чувството, че са наполовина май или ацтеки, защото тук се лее кръв като на човешко жертвоприношение. След което на мен се пада да бърша всичките кървища от тавана — захили се Десантчика. — Гледам, че вече успях да ти прикова вниманието. По лицето ти личи. Малко си възрастничка за тях, но пък и аз те предлагам като специален ордъовър, на половин цена. Така ми е заповядано и този път нямам намерение да се изложя. Нарезданията ми все пак са от самия шеф.

Нарездания ли?

— За какво става дума — успях да пророня. — Нарездания от кого?

При което Десантчика съвсем се разсмя.

— Ти наистина ли още не схващаш какво става? Дори сега. Ама то какво се чудя и аз? Скъпоценната малка Дженийн никога не е била в течение на нещата.

Какво?

— Нарезданията ми са от Питър, Дженийн. Не го ли помниш? Твоят съпруг? И най-добрият ми приятел? Десантчика не съществува.

Никога не е съществувал. Всичко е дело на Питър. Мое и на Питър.

ГЛАВА 106

Веселбата в съседното помещение достигна трескави висини, след като надуха старовремския рап хит „Wild Thing“ на „Тоун Лок“. Звукът стана двойно по-силен, а аз не можех да отлепя поглед от касетъчния таван.

— Навремето Питър все за теб говореше — каза Десангчика, приседна на стола до леглото и погледна часовника си. — Какви глупости сте вършели заедно. Поначало те смяташе за свястно момиче. Много исках да се запознаем, но Питър все ми отказваше, естествено. Може би наистина много те обичаше. И затова толкова се изненадах, когато ми поръча да те убия.

Погледнах го. Още се смееше.

— Ти така и не проумя какво стана тогава, Дженийн — рече и завъртя глава. — Питър ме нае да те пречукам, докато той беше на риболов с яхтата. Да направя така, че да изчезнеш безследно. Да продам и теб като другите на нашите наркобарони. И тъкмо се канех да го направя, когато ти излезе от дома ви.

— Цял ден вървах подире ти, наблюдавах те как се поряза на плажа, после как си боядиса косата. Но успях да схвана какво си намислила чак когато се качи на крайморското шосе и тогава ми стана ясно, че се каниш незабелязано да напуснеш сцената. И реших да спра пред теб и да ти предложа да те кача. Ти обаче ми извъртя оня номер с мерцедеса и ми избяга. В началото не знаех какво да предприема. Но понеже имаше вид на човек, който не възнамерява изобщо да се връща, излъгах, че съм те убил.

Пашкулният ефект на упойката взе да се разсейва, но на негово място се появи тъпа болка от главата до петите. Помръднах дясната си ръка. Измина трийсет сантиметра, преди да усетя захвата на белезниците върху китката ми. Изгледах якия дървен стълбец на леглото, на който бе нанизан другият им край. Беше одран и износен, сякаш някой го е дъвкал. И ми призля, като си представих напъните на прикованите към леглото жени в миналото.

А като върнах погледа си върху Десантчика, забелязах как с нокътя на малкия си пръст изчопля нещо между идеално облечените си зъби.

— Трябваше да призная истината на Питър, но честно казано, не посмях — рече. — Сигурно си мислиш, че аз съм лош човек, но то е, понеже не познаваш добре Питър. Тук, в Кий Уест, той се изявява като Тони Сопрано от телевизията, само че без чувството му за хумор. — При което Десантчика сви рамене. — Но ти изобщо не го познаваш от тази му страна, нали? Теб никога не те е заплашвал със смърт и не те е малтретирал за това, че си забравила нещо, както постъпваше с мен. Ти получаваше вечно цветя и любовни бележници, нали? — Изправи се и се прозя. — Виж какво ще ти кажа, Дженийн: жената днес е тук, утре я няма, дори когато става дума за съпруга. Приятелите обаче са вечни. Поне добрите приятели, нали разбираш? С него служихме заедно като рейнджъри. Винаги е разчитал на мен да му пазя гърба. И да ти призная, много ми се ядоса, като те видях в Ню Йорк. Добре че накрая му мина, та ми даде втора възможност да те очукам. И аз почти успях тогава, в хотелската ти стая. — Десантчика отиде да отвори вратата. — Този път обаче нямам намерение да се провалям, така че не се притеснявай. Щом момчетата приключат забавленията с теб, преди да те погребем в морето, ще ти вкарам два куршума в тила, за да съм сигурен, че си мъртва. Веднъж завинаги.

ГЛАВА 107

Вратата се затвори. И докато електрическата китара виеше между думканията на баса в хип-хоп парчето от съседното помещение, в главата ми изникна цитат: *Трудният начин е единственият.*

Не се сецах някой писател ли го беше казал, или го бях чела в Библията. Знаех само, че така и не го бях проумяла. За какво му е на някого да избира трудния начин?

Но както лежах сега с обляно в сълзи лице и с железен страх, сковал всяко мускулче по тялото ми, изведнъж осъзнах смисъла му.

А той сочеше, че преки пътища не съществуват. Че всичко се заплаща. Че понякога си длъжен да отстъпиш, колкото и голяма да е несправедливостта, с която се сблъскаш. Това, че бях срещнала Питър, ми помогна да избягам от съдбата си за убийството на Рамон Пеня, поне до този момент. Днес обаче щях да платя за това свое престъпление, и то — с лихвите.

И си спомних как ме беше шокирало примирението на Джъстин Харис по отношение на смъртта. Сега то престана да ме шокира.

Някой почука на вратата.

Но вместо да се стегне с войнишки стоицизъм като тялото на Джъстин, моето взе да се гърчи от отвращение и ужас. Сухожилията ми буквално щяха да се скъсат.

— Хола! — чу се весел шепот откъм отворилата се врата.

Влезлият мъж приличаше повече на французин, отколкото на мексиканец. Беше мургав и висок, с дълга и лъскава черна коса до раменете. От наболата му челюст стърчеше пура. В шития по поръчка костюм на фини райета, разкопчаната около врата банкерска риза и качествени джинси имаше вид на изискан европеец, на нехранимайко от богат род, тръгнал да се весели цяла нощ.

Свали сакото си и видях, че под мишницата си носи автоматичен пистолет със седефена ръкохватка. Усмихна ми се иззад пурата, после си избра бутилка и чаша от бара и си наля солидна доза уиски. Посочи напитката си и с галантен жест ме попита дали и аз не искам.

Аз обаче се разтреперих и белезниците затракаха по стълбците на леглото.

Той само сви рамене, в смисъл, „Е, щом не искаш“, после засмука дълбоко от пурата си, издуха дима към клетъчния таван и се приближи към леглото.

Приседна откъм краката ми и изу единия си каубойски ботуш. В този момент някакъв още по-силен шум заглуши дънещата музика.

На палубата зави въздушна сирена.

В съседното помещение музиката спря и мъжете взеха да си шъткат един на друг и да се ослушват.

— Стой на място! Брегова охрана на Съединените щати! — долетя заповед от някакъв рупор. — Никой да не мърда!

Над главите ни се чуха два изстрела един след друг. Някой извика изненадано на испански, после се чу плясък.

— Не мърдай! Ще стреляме! Никой да не мърда! — заповяда пак рупорът.

Чуха се нови изстрели и дългокосият до краката ми вдигна шокиран поглед при звука на тичащи хора по палубата над нас.

Както беше по един ботуш, с пура в уста и с изваден пистолет, изкуцука до вратата. Отвори я. Аз изпищях, докато онзи натискаше спусъка.

Пак стрелба и викове. Някой отвърна на огъня му. От ламперията до главата на наркотърговеца излетя откъртило се парче. После пистолетът му падна неочаквано на пода. А на лицето му се изписа любопитство, когато погледна прогизналата в кръв банкерска риза на гърдите си. Нов мощен гръм, от който оглушах, последван от втори. Той падна покосен по лице и от пурата му се разхвърчаха искри.

Продължих да рева, а в това време млади мъже в сини униформи и с карабини в ръце нахлуха в стаята. Секунда по-късно видях и усмивката на наведения над мен Чарли, Целият вир-вода. Нямах изобщо вид на мъртвец.

Опитах се да кажа нещо, но не успях. Изглежда, бях изпаднала в шок.

Чарли направи опит да ме повдигне и чак тогава забеляза белезниците. При което свали от стената бейзболната бухалка и взе да троши с нея стълбците на леглото.

ГЛАВА 108

— Окей. Давай сега пак от самото начало — подкани ме капитанът от бреговата охрана Скот Дипъл, като не спираше да щрака с химикалката си в каюткомпанията на акостиралия вече катер.

Бях облечена в даден ми назаем анцуг на бреговата охрана и с все още мокри коси от най-приятния душ, който съм вземала през живота си. До мен седеше Чарли, притиснал плик със замразен зелен фасул върху цицината, която бе получил при приземяването си по лице върху палубата.

— Точно така. От самото начало, ако обичате, предвид факта, че са налице двама убити и трима задържани граждани на Мексико — добави агент Холдън. Той се бе появил в мига, в който катерът се завърна в базата си.

Единият от двамата убити бе Десантчика или каквото там му беше името. Тъкмо той стрелял по катера, докато се мъчел да избяга с моторницата на наркотърговците. Само че бреговата охрана му отвърнала с картечницата си петдесети калибър.

Още докато ме прехвърляха на борда на катера, видях как простреляното му, осветено от прожектор тяло плава по лице по повърхността на водата. Изобщо не изпитах нужда от психиатрична помощ. А по-скоро съжаление, че не ми бяха дали възможността лично аз да се разплатя с него.

— И по-бавно — допълни Дипъл. — Та кой, казвате, е оня, едрият, когото застреляхме?

— Капитан Бил Спенс — отговори Чарли. — Мой клиент. Или по-точно, мой бивш клиент. Той ни упои и ме изхвърли през борда. Дойдох на себе си във водата с десетина литра солена вода в стомаха. Видях сигналните светлини на яхтата и доплувах до нея кучешката за има-няма три часа. Още докато бях на петдесетина метра от нея, дойде моторницата. И щом мексиканците се качиха на борда, успях със сетни сили да се добера до нея и да ви повикам по радиото.

Снажният червенокос моряк пак щракна с химикалката.

— И кои, казвате, са мъжете латиноси?

— Мексикански наркотърговци — обадох се аз. — Спенс отвличал жени, изкарвал ги в открито море и ги продавал на наркодилърите, които на извратените си купони ги изнасилвали, а след това ги убивали. И с мен щеше да се случи същото, ако не ви беше повикал Чарли.

— Това пък откъде го знаете? — интересува се агент Холдън.

— От самия Спенс! — викнах. — Нима не разбирате? Най-сериозно ви разправях, че Джъстин Харис не е убиецът на Тара Фостър. Спенс е Десантчика, който се опита и мен да отвлече навремето. Занимавал се е с отвличането и продаването на жени още от времето, когато първоначално е нашумял телевизионният сериал „Маями Вайс“. И не само това. Според него съучастник му е бил и шефът на полицията, Питър Фурние. Именно Питър ръководел наркобизнеса в Кий Уест.

— Това пък хич не мога да го проумея — рече Дипъл. — Та аз отдавна познавам Питър Фурние. Бил съм му на гости. Децата ни са съотборници по бейзбол. Не мога да допусна, че това е вярно.

— Понеже се чувствате излъган, нали? Ами какво да кажа аз? Та аз бях омъжена за него. Освен това Спенс разправяше, че Питър го бил наел и мен да убие, само че аз успях да избягам.

— Започвам да напипвам логиката — обади се Чарли и прехвърли замразения фасул в другата си ръка. — Капитанът ми стана клиент и добро приятелче тъкмо по времето, когато в местния вестник излезе новината, че аз съм адвокатът на Джъстин. През цялото време ме разпитваше как върви делото. А пък аз си мислех, че просто е любител на съдебните хроники или нещо такова. Именно той ми предложи безплатното пътуване за отпразнуване на успеха ни!

— Ама че заплетена история — смръщи се Холдън. — Ти, Бейлър, на това ли му викаш да я караш по-полека?

Агент Холдън излезе да се обади по телефона. Час по-късно, към четири сутринта, се върна и съобщи, че можем да си вървим.

— Разказът ви в общи линии се потвърждава. Проверих регистрацията на яхтата. Питър наистина фигурира сред собствениците ѝ. И току-що разговарях с командващия операцията. Поставяме Фурние под двайсет и четири часово наблюдение. Но докато не сме го задържали, искам да не се навъртате повече наоколо, госпожице Блум, или Фурние, или каквото е там името ви. Отивайте да

ви прегледат, и от болницата — право на първия самолет. И хич не си мислете, че историята е приключила. Ще ви държим под око. И теб, Чарли. Можеш да разчиташ, че пак ще те потърся.

ГЛАВА 109

Отказахме се да ходим до болницата и тръгнахме направо за аерогарата, като пътом се отбихме до дома на Чарли да се преоблека и да си събера багажа.

Слънцето взе да се показва зад мътната плексигласова витрина на летищната чакалня, когато час по-късно агент Холдън се обади по мобифона на Чарли. Чарли помоли за извинение да му отговори.

— Холдън току-що е отишъл в дома на Спенс с щатските следователи — каза ми, след като се върна. — Надяват се да намерят улики, които да свържат този психопат с убийството на Тара Фостър, както и с всички останали изчезнали жени. Но според него там било нещо като бунище, така че сигурно щяло да им отнеме доста време. — И завъртя главата си с цицината. — Божичко, каква нощ! Ама и аз знам как да купонясвам, нали? — попита, когато чу, че викат пътниците за полета ми.

— Слушай, Чарли. Още нещо трябва да ти кажа. Нещо, което пропуснах.

— Не. Не ща да чувам повече.

— Така или иначе, ще се разчуе, поне от мен да го знаеш. Става дума за това как се запознах навремето с Питър.

Поех дълбоко въздух. И усетих как някаква тежест се намести; тежест, която от години таях в себе си.

— Преди седемнайсет години, докато бях тук за пролетната си ваканция, седнах пияна зад волана и без да искам, убих човек. Питър беше първият полицаи на местопроизшествието. И ми помогна да се отърва от трупа.

— Какво? — не можеше да повярва на ушите си Чарли.

— Точно така се запознахме, Чарли. И вероятно заради това се омъжих за него. Той ме спаси от затвора. И аз съм корумпирана като него, Чарли. Така че стой далеч от мен. Всички трябва да се пазят от мен. Целият ми живот е една огромна лъжа. Открай време.

Чарли не ме изпускаше от поглед. Усетих го как се сви в себе си. Очите му се насълзиха от неподправената болка. Понечи да каже нещо,

после затвори уста.

— Чарли — промълвих и самата аз се разплаках.

— Тръгвам си — рече ми след секунда.

И точно това направи, без изобщо да се обърне назад.

ГЛАВА 110

За разлика от всеки друг път, нямах проблем със заспиването по време на полета. Събудих се чак в Атланта, смених самолета и още щом седнах, пак ми спря токът. Дойдох на себе си едва когато взехме да кацаме в Ню Йорк.

Час по-късно си бях вече у дома. Изкъпах се, увих се в пухкавата си хавлия и тъкмо нахлузвах пухените чехли, когато телефонът ми иззвъня.

Дано е Чарли, пожелах си, докато вдигах слушалката.

— Току-що ми съобщиха — крещеше тържествуващо в слушалката шефът ми Том Сидиров. — Браво на теб! Наистина си отървала човека от смъртното наказание. Страхотен успех! Идвай веднага. Ще те заведа на обяд, да ми разкажеш всичко най-подробно.

— С най-голямо удоволствие, Том, но току-що слязох от самолета. Хайде да го отложим за утре, а? Абсолютно съм скапана.

— Добре, добре. Почини си, да си свежа за пред телевизионните камери. Вече се обадох в пиар отдела ни. Ще изцедим максимално постижението ти. Страхотно се гордея с теб. Цяла сутрин те хваля на останалите партньори. Утре ще направим почетната обиколка. Сигурен бях, че ще се справиш, малката.

След като затворих, взех да си мисля колко ли ще се зарадва Том, като научи, че съм лъгала фирмата, че в нетрезво състояние съм прегазила човек, а после съм укрила уликите, и че изобщо не се казвам Нина Блум.

Е, съвсем скоро ми предстоеше да науча отговора на въпроса си.

В този момент чух как в кухнята иззвъня домофонът от входната врата.

— Кой е? — попитах, след като натиснах бутона за разговор.

— Аз съм, мамо.

— Ема! — изкрещях. Е, най-после някой, който да ме подкрепи.

— Качвай се, миличка. Страшно ми липсваш!

— Добре де, ама ми отключи първо — подсети ме дъщеря ми.

Натиснах бутона за входната врата и преди да вляза в спалнята, отключих вратата на апартамента. И тъкмо дърпах ципа на куфара, когато забелязах, че имам съобщение на джиесема си. Някой ме беше търсил, докато съм била под душа.

„Слушай, Нина“ — рече задъхано Чарли. Слава богу! Пак беше готов да ми говори. Чух как външната врата се отвори.

— Ей, Ем! — викнах зад гърба си. — Идвам след секунда. В спалнята съм.

„От ФБР са проследили Фурние до някакъв хотел в Кий Ларго. Но когато преди половин час отишли да го арестуват, заварили истински ужас. И жена му, и двамата му синове били мъртви. Застреляни като при екзекуция, в тила. Фурние бил изчезнал. Никой не го е виждал оттогава. Смятат, че е побягнал най-малко преди двайсет и четири часа. ФБР са го обявили за национално издирване. В никакъв случай не бива да се прибиращ в апартамента си. Обади ми се моментално, да знам, че си добре.“

В този момент чух гласа на Ема:

— Мамо?

— Ем? Веднага си стягай багажа за път. После ще ти обяснявам. Трябва... — И започнах трескаво да набирам номера на Чарли.

— Каквато и да е причината, ще почака — отвърна ми Ема с необичаен, гневен тон. — Тук има един човек, с когото би трябвало да се срещнеш.

— Моля?

Извърнах се. Айфонът се изплъзна от разтрепераните ми пръсти, отскочи с рязък звук от стъклото на металната ми нощна масичка и тупна с дисплея надолу върху ориенталския килим.

Бавно завъртях глава. Неподвижните ми, широко отворени очи бяха готови да изскочат от кухините си.

Ема стоеше в рамката на вратата с вперен в мен поглед.

А зад нея стоеше мъж с бейзболна шапка на „Бостън Ред Сокс“, яке „Адидас“, камуфлажен клин и лъскави черни бойни боти.

— Привет, русалке! — каза Питър и леко повдигна шапката си, преди да влезе в стаята.

ГЛАВА 111

— Как можа? — кресна гневно Ема с обляно в сълзи лице. Беше бясна. Но защо на мен? — Да ме лъжеш цял живот! Как можа да си такава егоистка? — И извади снимка на близнаците на Питър. — Да не ми кажеш, че имам двама доведени братя. Че имам семейство. Отвратителна си! Болна жена!

— Ема, почакай! — едва успях да промълвя с пресъхнало гърло.

— За какво да чакам? Да ме лъжеш още ли? — крещеше тя насреща ми. — Защо изобщо не си ми казала, че баща ми е жив? И трябваше да го науча чак днес, когато той ме причака пред училище през обедната почивка. Само като го видях, веднага, без нито една дума, усетих, че той е баща ми. Никакъв Кевин Блум не е имало. Да не би да си наела някой актьор?

— Ема, трябва да ти обясня.

— Няма нужда. Питър вече ми разказа всичко най-подробно. Как сте били женени във Флорида. И как си го зарязала и си избягала. Как си могла да постъпиш така жестоко?

Но аз престанах да ѝ обръщам внимание. Погледът ми вече следеше Питър, който стоеше зад гърба ѝ и посегна с ръка към джоба на якето си.

Извади оттам голям черен полуавтоматичен пистолет и ми го показа с усмивка. После го върна обратно в джоба си и ми направи знак с пръст да мълча.

Закрих с длан устата и носа си и завъртях глава — отначало бавно, после все по-бързо и по-бързо. Не, това не можеше да стане. Не може кошмарите да се сбъдват.

— Недей, моля ти се — рекох му и събрах дланите си като за молитва. — Тя няма нищо общо с всичко това, Питър.

Усмивката му ни най-малко не отслабна. Изведнъж Питър сграбчи Ема за косата на тила и навря в лицето ѝ парчето плат, което извади от другия си джоб.

— Не! — изпищях и се хвърлих към него.

— Да! — изкрещя в отговор Питър и ме изрита в корема с тежката полицейска бота. Изкара ми въздуха и ме събори на пода.

ГЛАВА 112

Наблюдавах безпомощно как Ема се бори с прегръдката на Питър. Гледаше към мен ужасена и обърквана, а аз не бях в състояние с нищо да ѝ помогна.

Секунда по-късно очите ѝ се обърнаха нагоре и тялото ѝ се отпусна. Питър я остави да се свлече на дървения под в краката ми. Гърдите ѝ едва се повдигаха. Изпаднала бе в безсъзнание.

— Така е по-добре — каза Питър и извади от джоба си ролка изолирбанд. — Синовете ми бяха ангелчета в сравнение с тая досадница. Никога ли не млъква?

Завърза китките ми с изолирбанд зад гърба ми, после ме завлече в хола и закопча глезена ми с белезници към радиатора.

— Хубаво апартаментче, Дженийн — рече и седна на дивана насреща ми. Извади пистолета и го сложи заедно с изолирбанд на възглавницата до себе си, после качи нозе върху масичката. — Много си падам по твърдата дървесина. Отдавна трябваше да облицоваме столовата ни с дървен цокъл, не мислиш ли? Тоя диван откъде е. От „Потъри Барн“ ли си го купила? Приятно ми е да видя жена с добър вкус. Ами онази модерна картина над камината? Чакай да видим дали ще позная. Бас държа, че е от „Крейт енд Баръл“. Съвсем в стила на „Сексът и градът“, нали?

Не отлепах очи от пода.

Простря ръцете си върху облегалката на дивана и въздъхна.

— Опа! Какво виждам? — Скочи изведнъж и грабна захвърлената до телевизора шапка на „Янкис“. И ме изгледа с отвращение, преди да я запрати като фризби над главата ми. — Не стига, че заряза мъжа си, ами си станала и фенка на „Янкис“, а!

Погледът му изведнъж се облеци и подивя. Грабна пистолета от дивана и притисна дулото в челото ми, право между очите.

— Помниш ли как се запознахме на брега преди толкова много години? — изрече тихо. — Тогава те спасих. Осигурих ти и всичко необходимо: дом, живот в рая. А ти да ми се отплатиш с лъжи! Да се престориш на умряла! Адски си гадна, знаеш ли?

— Прави с мен каквото си искаш — рекох. — Само нея не закачай.

— Това ли е най-добрата ти оферта? — завъртя той глава. — Ти, така или иначе, ще направиш каквото ти заповядам. Смятай молбата си за отхвърлена. Ема остава при татко си. Да беше помислила за скъпоценното си чедо, преди да дойдеш във Флорида и да подпалиш целия ми свят. — Изтегли затвора на пистолета. — Голяма грешка направих, че лично не те пречуках.

— Да, както уби първата си жена. И бебето ви — прошепнах. — И както уби Елена, Тео и онзи от бензиностанцията. А после и новата си жена и децата си.

— Точно това направих, Дженийн. А сега ви предстои да станете свидетели и на следващото действие, дами и господа. В него ще убия и втората си жена, по възможно най-бавния и болезнен начин.

ГЛАВА 113

Питър метна пистолета обратно на дивана и отключи белезниците около глезена ми. Издърпа ме за косите да се изправа и ме повлече към банята.

Запуши ваната и пушна горещата вода. От задния си джоб извади гумена кухненска ръкавица и я нахлузи на дясната си ръка. Спря горещата вода, след като тя стигна до горния ръб на ваната, и хвърли вътре шепа ароматизирана пудра за вана от оставената на ръба кутия.

— Виж как хубаво ухае — рече. — На океански бриз ли? Не, на калии. А сега да проведем поредния си експеримент. Да видим дали русалките наистина могат да дишат под водата.

Сграбчи косите ми с гумената си ръкавица и навря главата ми във водата. А тя беше неопишимо гореща. Колкото и да се съпротивлявах, ръката му ме притискаше като железен лост към дъното на ваната. Взе да влачи челото ми по емайла, все едно стискаше гъба за миене. Измина минута. После втора. Тъкмо да се предам и да отворя уста, и той ме върна обратно на този свят.

Измучах като животно и с пламнало лице загълтах въздух.

— Иххааа — изръмжа Питър. — Това не ти ли напомня на нещо? Щото съм запомнил от какво най те е страх, Дженийн. От удавяне. Нали ми разправяше как като малка си била на плаж с баща си и как те е спасил от мъртвото вълнение? Как си спряла да се бориш и си започнала да потъваш, а той взел, че те спасил. Ще ти кажа обаче нещо крайно неприятно, Дженийн. Татко ти го няма днес. Той отдавна е мъртъв. Сега аз съм татко ти.

И пак ме набути в горещата вода. Очите ми щяха да изскочат от напъна да не изпусна въздуха от гърдите ми и по някое време взе да ми се струва, че черепът ми е пълен с киселина.

И пак в мига, в който бях готова да се предам, та всичко да приключи, той повторно ме извади. А след като водата изтече от ушите ми, осъзнах, че Питър се смее. И то не със смеха на някой налудничав учен, а така, сякаш дъх не може да си поеме от радостна възбуда. Все

едно не ме изтезаваше до смърт, ами гледаше някое видео с Еди Мърфи. След един дълъг миг успя да се озапти.

— Извинявай — промърмори и обърса очи. — Прости ми. Открай време съм се зарекъл да не намирам удоволствие в подобни неща, но този път стана изключение. От самото начало си знаех, че си заслужава да дойда. А, и да не забравя да ти кажа: след като се повеселим двамата с теб, дъщеричката ни ще дойде с мен в Мексико. Там ще я продам на онзи, който предложи най-висока цена. Ти предопредели по този начин съдбата й, Дженийн. Длъжен съм да те уведомя. Между съпрузите не бива да има тайни, нали? — И пак се разсмя, та чак взе да пръхти от радост. — Хайде, какво чакаш? Захапвай някоя ябълка! — рече и пак ме наблъска под водата.

ГЛАВА 114

При четвъртото или петото изваждане на главата ми изпод водата получих халюцинация. Трябва да е било от кислородния глад, понеже изведнъж ми се стори, че Ема е застанала на вратата зад гърба на Питър.

С вид на ангелче. Какви бяха тия неща зад главата й? Крилца?

Не, осъзнах след част от секундата. Вдигнала бе нощната ми масичка от метал и стъкло. И се засилваше с нея като с бейзболна бухалка.

В следващия миг Питър се извърна.

Но беше прекалено късно.

Ема го изтрещя по черепа като с ковашки чук и по плочките се разнесе продължителна, шумна експлозия от натрошено стъкло.

Питър забели очи и се просна на пода, а от главата му шурна кръв. Попарена и замаяна, с нарязани от парчетата стъкло длани, успях да прелазя над него и да се измъкна по лакти и колене от банята. Довлякох се до хола, а Ема коленичи до мен и с кухненската ножица освободи вързаните ми с изолирбанда китки.

— Бягай — изрекох с прегракнал глас. — Викай полиция. Бягай!

— Ама ти много бързаш да си ходиш. Дори не си целунала татко си за довиждане — изграчи Питър зад нас.

Извърнах се бавно и замръзнах. Със сетни сили успях да осъзная какво виждам.

Стъклената нощна масичка бе успяла да го нарани. И то тежко. Лявото му ухо висеше само на кожичка и го шляпаше по бузата. Още кожа бе отрязана от бузата му, от слепоочието чак до челюстта, и показващата се розова плът приличаше на окървавена дъвка за балончета.

Питър хвана с палец и показалец отрязаното ухо, изпъшка и с рязко движение го откъсна от кожата. Получи се тих звук на раздираща се мокра тъкан, като при отлепване на лейкопласт. Огледа намръщено ухото си. После тръсна глава и внимателно го положи на етажерката със снимки до рамото му.

— Някой ще плати за това — каза и убедено кимна на себе си. После се засмя, при което сините му очи светнаха като неонова лампа, като усилен докрай газов котлон. — Кучки, кучки, кучки! Не оставяте човек нито да живее с вас, нито да ви убие. — Но забеляза острата като бръснач кухненска ножица на пода до себе си. Наведе се и я взе. — Ама и аз защо бързам да се изказвам — изцрака няколкократно с нея като готов за действие бръснар. — Защо пък всъщност да не ви довърша?

ГЛАВА 115

Двете с Ема стояхме като статуи наред хола, като деца, играещи на „замръзванка“.

— Татко никак не обича непослушните момиченца — каза Питър и със свободната си ръка сграбчи Ема за китката. Извъртя се на пета и я запокити, сякаш бе някоя парцалена кукла. Лицето ѝ се заби с трясък в остъклената библиотека, която се залюля, а след това се стовари отгоре ѝ и я отрупа с книги, докато тялото ѝ рухваше на мокета.

Точно тогава забелязах пистолета, който бе зарязал на дивана, до ролката с изолирбанда. Единственият ми шанс. Извъртях се и се метнах нататък, а нападалите книги се разхвърчаха под краката ми.

Пистолетът тупна глухо на мокета. Грабнах го и увих пръст около спусъка му. Но не ми стигна време да се извърна.

Питър се метна отгоре ми, избие оръжието от ръката ми и наби черепа ми в твърдото дърво.

Помислих, че от удара като с томахавка ми се е сцепила главата. Но забравих болката мигновено, след като Питър обхвана врата ми с две ръце.

Взе да стиска силно, а аз неволно издадох гъргорещ звук. Заритах и замахах с ръце, при което разпилях още книги. От прекъснатия достъп на кислород всичко пред очите ми се замрежи.

Питър склочи пръсти зад тила ми и заби палци в трахеята ми, като че искаше да я изскубне. Изгубих всякаква надежда, но изведнъж натискът върху гърлото ми отслабна.

— Не си отивай още, Дженийн. Остана време за последен рунд в играта „Истина или предизвикателство“ — прошепна Питър в ухото ми. — Аз съм пръв. Истината. Помниш ли Рамон Пеня? Онази нощ на брега? Истината е, че не ти го уби. — Близна обещата на ухото ми и игриво я ръфна. — Цялата работа бе лично мое дело — рече.

ГЛАВА 116

Напъвах се да поема глътка въздух, гърлото ми пламтеше, а погледът ми не се отделяше от усмивката му.

— Това е самата истина — кимна Питър. — Пеня беше доносник, който се канеше да ни издаде на федералните ченгета. Затова бях тръгнал да го търся по плажа и да го убия. И точно тогава чух как се носиш с пълна газ по крайбрежното шосе. Той хукна към тротоара да ти махне да спреш, а аз го прострелях с пистолета си със заглушител. В следващия миг го видях как пада на платното пред твоята въртяща се кола. Нямаше начин да го избегнеш.

Поклатих глава с присвити очи, изпълнени с недоверие и болка.

Питър кимна.

— В началото си помислих, че ще се наложи и теб да убия, но когато подуших, че си пила, набързо промених решението си. Така и не ми се удаде възможност да ти благодаря за това, че ми помогна да го пренесем до нас. Чудесно се справи със задачата си, Дженийн.

Но когато ръцете пак обхванаха шията ми, нещо стана. Зад очите ми се оформи ледена топка от чиста омраза. И премина по лявата ръка чак до дланта ми, която се превърна в животинска лапа.

Замахнах със стегната ръка и забих острите си нокти в розовата пихтия под липсващото му ухо. После ги дръпнах надолу.

Питър скочи назад с остър писък. А аз се извърнах, вдигнах се на колене и взех да ровя из книгите да намеря пистолета. Мярнах черен метал под дивана и плонжирах натам. Придърпах тежкото оръжие към корема си и пъгнах показалец върху спусъка му.

Извъртях се към Питър и натиснах. Нищо. Спусъкът изобщо не помръдна. Освободих с палец предпазителя и пак насочих пистолета. А той пак отказа да гръмне.

Изпищях на свой ред, след като тежката бота на Питър се приземи върху слепоочието ми. Пистолетът излетя от ръката ми и с въртене се понесе по твърдия под на коридора към спалнята.

— Това е пистолет с двойно действащ спусък, тъпа кучко. За да произведеш първия изстрел, трябва много силно да натиснеш спусъка

— каза Питър. — Позволи ми да ти покажа как става.

Скочих и побягнах в противоположната посока. Намерението ми бе да изскоча от апартамента и да се разкреця за помощ, но изведнъж си дадох сметка как Питър ще постъпи тогава с Ема.

Извърнах се в последния миг и се втурнах към кухнята. Пресегнах се към дървения блок за ножовете до печката. Големият двайсетсантиметров нож „Хенкелс“ прилепна към дланта ми. Вдигнах го над главата си и се понесох към хола.

Там обаче, застанал на вратата към спалнята, стоеше Питър с насочен право към мен пистолет. Дори се разсмя, като ме видя как пристигам.

И докато се смееше, дръпна спусъка.

Нищо не стана. Изглежда, че вместо да освободя предпазителя, го бях поставила!

Нахвърлих се устремно към него и замагнах с ножа. Дулото на пистолета ме удари през устата и ми изби два зъба. Но и това не можа да ме спре.

При отчаяния ми замах кокалчетата ми се плъзнаха по долната част на гладко обръснатата брадичка на Питър.

Забих с всичка сила ножа до дръжката право в ключицата му.

А той рухна назад в спалнята ми с клокочещ звук. Помня как топлата му кръв ме плисна по очите и бузите, след което се извърнах и хукнах към Ема. Разритах затрупалите я книги, хванах ръката ѝ и я повлякох към вратата. Едва там тя успя да се изправи замаяна на крака. Прикрепяйки се взаимно, закуцукахме надолу по стълбищната шахта.

Някаква жена с неудачна пластична операция на лицето, която разхождаше миниатюрния си лабрадудел, изпищя и хукна да бяга, след като ѝ се явих от задния вход на сградата в подгизналия си от кръв халат. Едва се добрахме до корейската бакалница на ъгъла с Трето Авеню, където спряхме пред мивката на цветаря до стелажа с евтини рози. Не успях да промия съвсем лицето на Ема от стъклата по него, когато първата полицейска кола прескочи бордюра и спря.

ЕПИЛОГ
ГОДИНА ПО-КЪСНО

ГЛАВА 117

— Идвай веднага, Дженина! — изкрещя Чарли от кабинета си в седем без десет в събота сутринта.

Вдигнах глава от възглавницата и въздъхнах, като чух умалителното име, което Чарли ми измисли на връщане от сватбеното ни пътешествие предния месец.

Лицето на Чарли бе първото, което видях, когато дойдох в съзнание в болницата в деня след нападението на Питър, и последното, което виждам всяка вечер оттогава. Той не само че ми прости, но и стори невъзможното: помогна ми да простя сама на себе си.

Не бях очаквала и подобна реакция от шефа и от фирмата ми. Том ми оказа неоценима подкрепа и разбиране, след като всичко излезе наяве. Дори получих картичка и от Джъстин Харис — от Антигуа, където се бе преместил, след като го оправдали напълно. Заедно с покана да го посетиа когато поискам.

Доста щеше да почака. Поне засега нямах никакви намерения да се връщам скоро в района на Карибско море.

— Дженина! — провикна се повторно Чарли.

Изулих се от леглото и пристъпих в коридора.

— За какво се е развикал? — надникна Ема със сънлива усмивка от втората спалня на новия ни апартамент в Горен Уест Сайд.

— Нямам представа — отвърнах и забелязах с радост, че торбичките под очите ѝ са изчезнали. Напоследък и кошмарите ѝ бяха взели да намаляват. И тя, като мен, се връщаше постепенно към нормалния живот. Малко ни оставаше да се отърсим и от последните си спомени от Питър.

— Дженина! — за трети път изкрещя Чарли, докато влизах в кабинета му. — А, дойде най-послед.

— Какво има?

— Ще празнуваме — скочи от стола си Чарли.

И натисна един от клавишите на лаптопа си. Принтерът изписука продължително, после взе да плюе страница след страница.

— Свърших! — обяви победоносно Чарли. — Книгата ми най-после е готова.

— Наистина ли! Поздравявам те! О, Папа Чарли! — Мляснах го по бузата. — Чакай обаче. За какво става дума в прословутата ти книга? — попитах кокетно, при все че от година вече редактирах проклетия му ръкопис.

Ставаше дума за една крайно лирична детективска история, развиваща се в Далас, където Чарли бе израснал. Чарли се оказа невероятен талант. Ако бях на мястото на Джон Гришам, щях яко да се притесня.

— Окей — рече Чарли и халатът му заприлича на магьоснически плащ, когато вдигна ръцете си. — Ето как ще я представя на Спилбърг. Разказва се за едно младо, много привлекателно момиче, което кара пролетната си ваканция в Южна Флорида.

Кое то си беше чиста шега, естествено. Но реших да му угодя. От тук нататък бях готова на всичко за Чарли.

— Млада мацка от рода на Жизел Бюндхен ли? — попитах и пак го целунах.

— Точно така — подчертано ми кимна Чарли. — Която се влюбва в един невероятно красив мускулест адвокат.

Грабнах го за бицепса.

— Роман със сексапилен адвокат, значи? Отсега започва да ми харесва. Ще има ли и процес?

— Нещо още по-хубаво ще има — отвърна Чарли. — Ще спасят един осъден на смърт.

При което аз се разсмях.

— И ще живеят ли всички щастливо завинаги? — попитах.

Чарли мълчеше. Обхвана с длан наболата си брадичка, замисли се и вдигна поглед към тавана.

— Това ще разберем от продължението — рече ухилен по някое време.

Издание:

Джеймс Патерсън, Майкъл Ледуидж. Игра на криеница

Американска. Първо издание

ИК „Колибри“, София, 2013

Редактор: Валентин Траянов

Коректор: Здравка Букова

ISBN: 978-619-150-175-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.